ပုံပြင်မကြောအားသော စိတ်ဝင်စားနှင့် ပုံပြင်ပတိုချင်သော ကလေးငယ်များအတွက်

ဆုပြည့်စုံကွန်းတောဝေ

ပုံပြင်ကဏ္ဍ

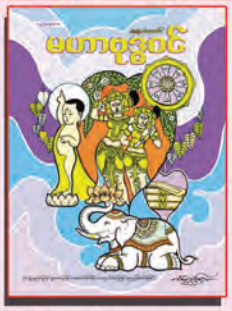
ကလေးရုပ်စုံစာစောင်

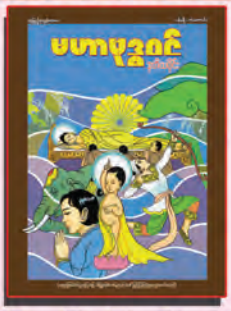
အမှတ် (၄၆) ၊ ဇွန်လ ၊ ၂၀၁၄ ခုနှစ်။

သားသားမီးမီးတို့အတွက် ဗုဒ္ဓဘာသာဆိုင်ရာသိမှတ်မှုယ်ရာရုပ်ပြစာအုပ်များ

နောက်ဘဝရှိလား....၊ငရဲဆိုတာရှိသလား....၊ဝဋ်လိုက်တယ်ဆိုတာတကယ်လား....၊ ကောင်းတာလုပ်ရင်ဘာဖြစ်မလဲ...၊မကောင်းတာလုပ်ရင်ဘာဖြစ်သလဲ... စတဲ့မေးခွန်းများကို သိဖို့အတွက် ရုပ်ပြအဖြစ် စီစဉ်ထုတ်ဝေထားပါသည်။

ထုတ်ဝေပြီး စာအုပ်များ

- တန်ခိုးထက်မြက်အစွမ်းထက်သည့် ရဟန္တာကိုရင်ငယ်များ
- ရွှေပလွင်ပျဲရရှိသူနတ်သမီးနှင့်ဝိမာနဝတ္ထုလာ ဇာတ်လမ်းများ
- စကားကြီးဆယ်မျိုး
- မာယလုလင် (သိကြားမင်းကြီး ဦးမာယ၏အကြောင်း)
- ရတနာသုံးပါးဂုဏ်ကျေးဇူးနှင့် ပတ္တမြားဒေဝီစောမဲကျီ
- ရတနာသုံးပါးဂုဏ်ကျေးဇူးနှင့် မိဖုရားစောလုံ
- လောင်စာသိမ်း၍ငြိမ်းသောမီးနှင့်မီးတောက်သစ္စာ
- မြန်မာ့ရာဇဝင်ထဲက သူရဲကောင်းများ
- ရာဇဝင်ထဲက မောင်ပေါက်ကျိုင်း(ရှင်မွေ့နွန်း+ မင်းနန္ဒာနှင့်ပဏ္ဍာစောထီး ဇာတ်လမ်းများပါဝင်သည်။)
- စစ်သူကြီး အဘယ
- ပြိတ္တာတို့၏ဘဝများနှင့် နောက်ခံဇာတ်လမ်းများ
- ငရဲကြီးဇောက်ထိုးကျသူမုဆိုးနှင့် ဒုက္ခစုံစုံငရဲဘုံဇာတ်လမ်းများ
- မုသားပြောသူမင်း နှင့် ငါးရှဉ့်ငါးဆယ်ရုပ်စုံဇာတ်လမ်းများ
- စစ်သူကြီးမဟာဗန္ဓုလ
- ပုံပြင်ကမ္ဘာမှ တရုတ်ရိုးရာ စကားပုံ ပုံပြင်များ
- ပုံပြင်ကမ္ဘာမှ ဒဿန ပုံပြင်များ
- ၃၈ ဖြာမင်္ဂလာ
- ကောသလမင်းအိပ်မက် (၁၆)ချက်
- အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်
- ဝိပါတ်တော်ဆယ့်နှစ်ပါး
- ငရဲကြီးရှစ်ထပ်
- ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်း ပုံပြင်ကမ္ဘာ ပုံပြင်များ
- ငါးပါးပဉ္စသီ
- ရဟန္တာအရှင် ရှင်ဥပဂုတ္တ
- မင်းကုသနှင့် ပဘာဝတီ ပါဝင်သော ငါးရှဉ့်ငါးဆယ်ရုပ်စုံဇာတ်လမ်းများ
- ပါးစပ်ဟတဲ့မိကျောင်းနှင့် ငါးရှဉ့်ငါးဆယ်ရုပ်စုံဇာတ်လမ်းများ
- ရွှေကုန်သည်နှင့် ငါးရှဉ့်ငါးဆယ်ရုပ်စုံဇာတ်လမ်းများ
- မင်းသားနှင့် ဘီလူးများ အပါအဝင် ငါးရှဉ့်ငါးဆယ် ရုပ်စုံဇာတ်လမ်းများ
- ကာမေသုမိစ္ဆာစာရကံကျူးလွန်ကြသူများနှင့်ငါးရှဉ့်ငါးဆယ်ရုပ်စုံဇာတ်လမ်းများ
- မင်းကောင်းမင်းမြတ်နှစ်ပါးနှင့် ငါးရှဉ့်ငါးဆယ် ရုပ်စုံဇာတ်လမ်းများ
- ငါးပါးသီလပြည့်စုံသူများ အပါအဝင် ငါးရှဉ့်ငါးဆယ် ရုပ်စုံဇာတ်လမ်းများ
- ဆိုးသွမ်းသော ဝိဇ္ဇာဓိရ် နှင့် ငါးရှဉ့်ငါးဆယ် ရုပ်စုံဇာတ်လမ်းများ
- သင်္ဘာဆရာတော်ပုံပြင်များ
- ခွေးနက်စားခံရသော ဗိမာန်ရှင်နှင့် ပြိတ္တာဇာတ်လမ်းများ
- သားသတ်မုဆိုးပြိတ္တာနှင့် ပေတဝတ္ထု ဇာတ်လမ်းများ
- တစ္ဆေဘဝနှင့်သံသရာကြွေးဆပ်သူ အပါအဝင် ဒုက္ခစုံစုံတစ္ဆေဘုံဇာတ်လမ်းများ
- တစ္ဆေတို့ရွာ အပါအဝင် ဒုက္ခစုံစုံတစ္ဆေဘုံဇာတ်လမ်းများ
- ကောသလမင်းကြီးနှင့် ဒု-သ-န-သော
- သေရွာပြန် ရုပ်ပြဇာတ်လမ်းများ
- ရဲဝံ့စွန့်စား အောင်ဆန်းသူရိယများ
- ရာဇကုမာရနှင့်ပုံပြင်ကမ္ဘာ ပုံပြင်များ
- ဒွေးမယ်နော် ပုံပြင်ကမ္ဘာ ပုံပြင်များ
- နတ်သားဖြစ်မည့် ဖားကလေးနှင့်ဝိမာနဝိတ္ထုလာဇာတ်လမ်းများ
- ပညာရှိအမတ်ကြီး ဦးပေါ်ဦး၏လျှောက်ထုံး ဟာသဇာတ်လမ်းများ
- သီလ၏အစွမ်းနှင့်ငါးရှဉ့်ငါးဆယ် ရုပ်စုံဇာတ်လမ်းများ
- တပင်ရွှေထီးနှင့်ဘုရင့်နောင်ကျော်ထင်နော်ရထာ
- ဖခင်မေတ္တာ
- အဂုံလိမာလနှင့် ပုံပြင်ကမ္ဘာ ပုံပြင်များ

ဆုပြည့်စုံထွန်းစာပေ
အမှတ်-၃၀၀/ရာ၂(၂-၁)(ပထမအယ်)၊ ကုန်သည်လမ်း (အိပ်ကမ်းသာလမ်းထောင့်) သာစုံကွန်ဒို၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။ ဖုန်း-၃၇၃၆၆၄၊ ၃၇၈၈၇၃။

ပဉ္စင်းကန်

ကလေးရုပ်စုံစာစောင်

---------- ရဲ့စာအုပ်ပါ။

---------- ဝယ်ပေးထားတာ။

ဆုပြည့်စုံထွန်းစာပေ

အမှတ် - ၅၀၈/၅၁၂ (၂ခ) ပထမထပ်၊ သရဖီကွန်ခို
ကုန်သည်လမ်းနှင့် ဆိပ်ကမ်းသာလမ်းထောင့်၊
ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ဖုန်း - ၃၈၃၆၄၊ ၃၈၆၈၃၃

အယ်ဒီတာချုပ်

ကိုမြင့်ထွန်း (Quality)

တာဝန်ခံအယ်ဒီတာ

မျိုးဇော်ထက် (ဖုန်း-၀၉၃၁၄၄၃၀၃)

အုပ်ချုပ်မှုအယ်ဒီတာ

ခင်မာရွှေ

အယ်ဒီတာအဖွဲ့

ဉာဏ်လင်းထက်

ဝန်းအဖွဲ့

ကိုစိုးသိန်း၊ ထွန်းထွန်းလွင်၊ ဇင်နိုင်ထွန်း၊ ရွှင်းကိုကိုနိုင်၊ ဝေလင်း၊ ကျော်ကျော်၊ မောင်ထွေး၊ ဖြူဖြူသင်း၊ ဟေမာန်။

Cover **သရုပ်ဖော်**

ဝင်းမြင့်အောင်

Computer

မင်းထွဋ်၊ နေဇင်လတ်၊ ဝင်းဝင်းမာ၊ အိဖြူ၊ ပိုပိုဇင်၊ မီမီဇင်၊

Film - Eagle

layout - Quality

ပုံနှိပ်သူ - ဦးကျော်ယဉ်(ဇမ္ဗူမော်)

အမှတ်(၂၀၄)၊ ၃၉လမ်း၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

စာအုပ်ချုပ် - တင်မေထွန်း

ကြော်ငြာတာဝန်ခံ

ခင်မာရွှေ

ဖြူဖြူသင်း၊ ဝင်းဝင်းမော်။

ဖုန်း - ၃၈၃၆၄၄၊ ၃၈၆၈၃၃၊ ၀၉-၅၁-၂၂၅၃၀။

ထုတ်ဝေသူ - ဒေါ်ခင်မာရွှေ

ဆူပြည့်ဇုံထွန်းစာပေ၊ (၀၄၆၂၄)

အုပ်ရေ - ၅၀၀

တန်ဖိုး - ၁၂၀၀ ကျပ်

စာတည်းအဖွဲ့နှင့် ဖြန့်ချိရေးရုံးခန်း

အမှတ် -၅၀၈/၅၁၂၊(၂၁)ပထမထပ်၊ သရဖီကွန်ဒို။

(ကုန်သည်လမ်းနှင့် ဆိပ်ကမ်းသာလမ်းထောင့်)ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖုန်း - ၃၈၃၆၄၄၊ ၃၈၆၈၃၃ (ရုံးချိန်အတွင်းသာ ဆက်သွယ်ပါရန်။)

http:/Quality.myanmaronlinesales.com

တွင် တိုက်မှ ထုတ်ဝေသောစာအုပ်များကို ကြည့်ရှု ဝယ်ယူနိုင်ပါသည်။

လပေးမှာယူလိုသူများ ဆက်သွယ်ဝယ်ယူနိုင်ပါသည်။

အထက်ဖြန့်ဖြူညည်ဖြန့်ချိရေး

နဂါးစာပေ	ထွန်းဦးစာပေ
ဖုန်း - ၀၂-၃၉၈၆၉	ဖုန်း - ၀၂-၃၉၀၀၁

ရှမ်းပြည်နယ်ဖြန့်ချိရေး

မီလျံနာစာပေ၊ ဂင်္ဂါနဒီစာပေ

တောင်ကြီးတွင် လပေးယူလိုသူများအတွက်

STUDENTS' CHOICE

မြို့နယ်ကျန်းမာရေးရုံးမျက်နှာချင်းဆိုင်၊ အရှေ့မြို့ပတ်လမ်း၊ ဒီဇင်ဘာတိုတယ်၊ မြေညီထပ်၊ တောင်ကြီးမြို့။

ဖုန်း - ၀၈၁- ၂၀၁၄၇၃

မော်လမြိုင်တွင် လပေးမှာယူလိုသူများအတွက်

ကျော်ကျော်စာပေ (အမှတ် ၁၁၊ သဃ္ဍံတံတားလမ်း၊ မော်လမြိုင်မြို့။)

ပုံပြင်ကမ္ဘာ

ကလေးချစ်စုံစာစောင်

အမှတ် (၄၆) ၊ ဖေဖြော်လ ၊ ၂၀၁၄ ခုနှစ်။

ပုံပြင်ကမ္ဘာသက်ိန်	ကာတွန်းပေါ်ကာ	၅
ကြွက်ကလေး၏အောင်ပွဲ	ရန်ကြီးအောင်(လှိုင်သာယာ)	၁၅
မိဘကိုစော်ကားသူ	ပန်းချီရွှေဒိုင်းဝန်း	၁၇
ဆန္ဒကိုမထိန်းနိုင်လျှင်	နန္ဒာဘုန်းနွယ်(မြောင်းမြ)	၃၃
သတိပြုဖွယ်၊ အန္တရာယ်	ကျော်ဝင်းမောင်(ကျောက်မဲ)	၃၆
မာယာများတဲ့ပုဏ္ဏားမ	ပန်းချီဝဏ္ဏအောင်	၃၇
ဖိုးထော်လတဲ့	အောင်စိုးမျင့်	၄၇
အမှန်တရား၏အောင်ပွဲ	လင်းသက်ဦင်	၆၂
မောင်နှဲ့အိမ်အပြန်ခရီး	ကာတွန်းရွှေလူ	၆၅
ဘုရင်လုပ်ချင်သောဆင်	ကာတွန်းသန်းအောင်	၇၈
ကျေးဇူးတုံ့တင်	ဇေယျမင်းသျှင်	၈၃
အသက်အရွယ်နှင့်ဉာဏ်ပညာ	သန္တာမြတ်သောင်း	၈၈
ရှားနှစ်သား၊ ဦးခေါင်းခွံတို့ဖြင့် ပညာစမ်းခြင်း	မောင်ရဲသူ(ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်)	၉၃
ကျေးစွပ်သူ	နန္ဒာမိုးကြယ်	၁၀၃
စကားပြောတတ်သောသင်ဖြူးဗျာကလေး	ဖိုဖို(ဆေးဝါးတက္ကသိုလ်)	၁၀၆

အယ်ဒီတာ့စကား

ကလေးတို့ရေ...

မြန်မာတို့ရဲ့နှစ်သစ်ကူး သင်္ကြန်ကာလကို ရောက်လာပြန်ပြီ။ ရွာပ်မြင်သံကြား အစီအစဉ်တွေမှာ သင်္ကြန်မိုးဇာတ်ကားပြတော့မယ်။ သင်္ကြန်အကြောင်းပါတဲ့ ဇာတ်လမ်းတွေ ပြတော့မယ်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွေ ထီဆိုင်တွေကနေ သင်္ကြန်သီချင်းတွေ ဖွင့်ကြ တော့မယ်။ နေရာတကာမှာ သင်္ကြန်ကို ကြိုတဲ့ အငွေ့အသက်တွေ ကလေးတို့ တွေ့ကြုံခံစား ရတော့မယ်။

ကုန်ဆုံးတော့မယ့် နှစ်တစ်နှစ်ကို နှုတ်ဆက်ပြီးရောက်လာမယ့် နှစ်တစ်နှစ်ကို ကြိုဆိုတဲ့နေရာမှာ တို့မြန်မာ တွေက ရေသုံးစွဲမှုအများဆုံး ဖြစ်မယ်ထင်ပါတယ်။ တစ်နှစ်ထက် တစ်နှစ် ပိုဆိုးလာတဲ့ ရာသီဥတုနဲ့ ရှားပါးလာတဲ့ ရေချို ကိစ္စဟာ သေသေချာချာ စဉ်းစားသုံးသပ်ဖို့ ကောင်းပါတယ်။ အခုလိုနွှန်းနဲ့ ဖြုန်းတီးနေကြဦးမယ်ဆိုရင် ကလေးတို့အရွယ်ရောက်လို့ နိုင်ငံတာဝန်ယူကြရတဲ့ အခါမှာ ရေပြဿနာကို အများကြီးရှင်းကြရလိမ့်မယ်။

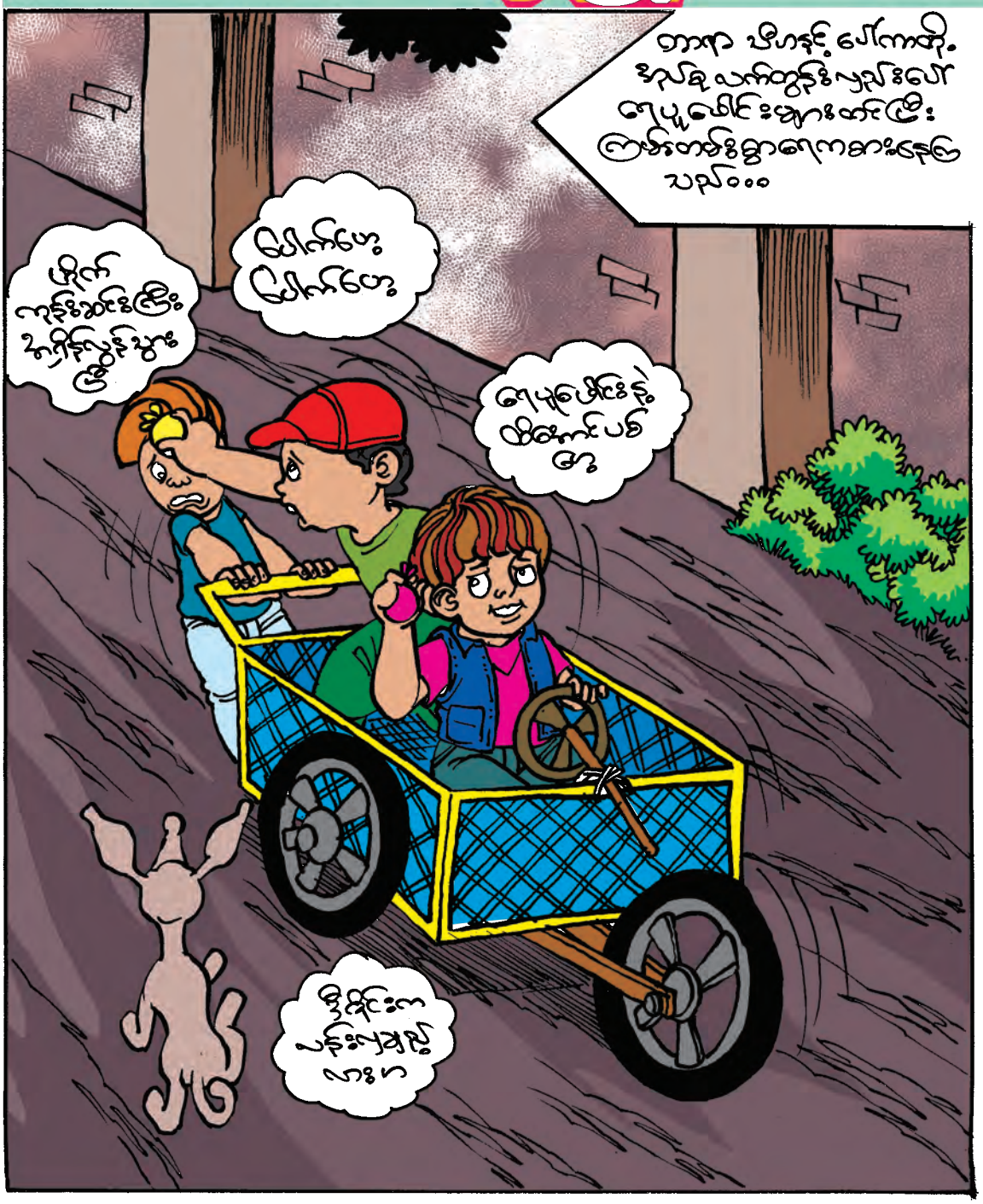
အသိအလိမ္မာနည်းတဲ့ လူကြီးတွေ ရေတွေဖြုန်းတီးနေကြတာကို ကလေးတို့တတ်နိုင်သလောက် တားဆီး ပေးကြပါ။ သင်္ကြန်ကာလမှာ တစ်ဦးကိုတစ်ဦးအေးမြစေလိုတဲ့ စိတ်ထားကသာ အဓိကကျတာပါဆိုတာ လူကြီးမင်း တွေ သိကြဖို့ သားတို့သမီးတို့က ဘုရားသွားကျောင်းတက်လုပ်ကြပါ။ စတုဒိသာ ကျွေးပွဲတွေ လုပ်ကြပါ။ ဘေးမဲ့ လွှတ်ပွဲတွေ လုပ်ကြပါ။ ရေပက်တာကိုတော့ သပြေခက်နဲ့ တစ်စက်နှစ်စက်ဆို တော်ရောပေါ့နော်။

နှစ်သစ်မှာ အခက်အခဲအားလုံးကို ကျော်လွှားပြီး ငြိမ်းချမ်းစိမ်းလန်းတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ကလေးတို့အတွက် ပျော်ရွှင်မှုအပေါင်း ခညောင်းနိုင်ကြပါစေဗျာ။

အယ်ဒီတာအဖွဲ့

CARTOON: ပေါ်ကောက် ပုံပြင်ကောင်းမွန်သည့်ကြောင့်

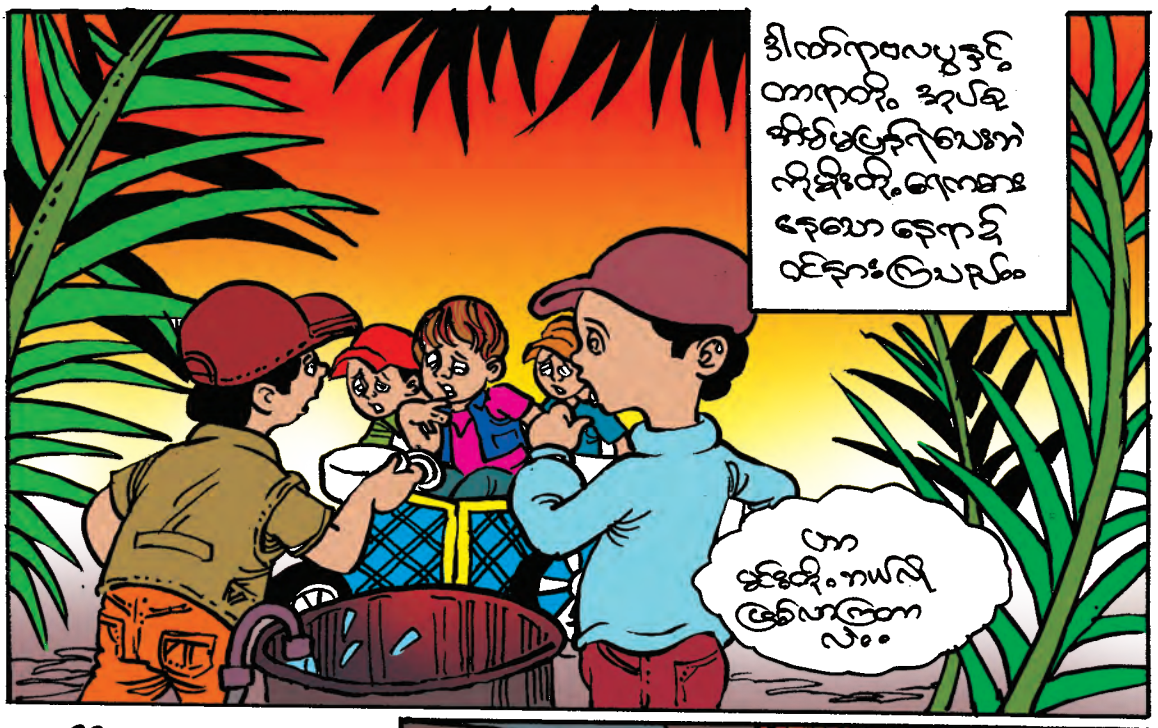

ဗိတ်ကပ်
ကြေးစားအောင်းတာတော့
ကောင်းပါတယ်ကွာ
ဟာ အင်္ဂါရဲ့
ပြန်တော့ သံချပ်ကို
ပြင်ပြီးမှ ကားသံကို ထည့်ပြီး
ကြိုးစား ဝေဖန်ရပါလိမ့်မယ်
ကွာ
ကောင်းပါ့
ကောင်းပါ့

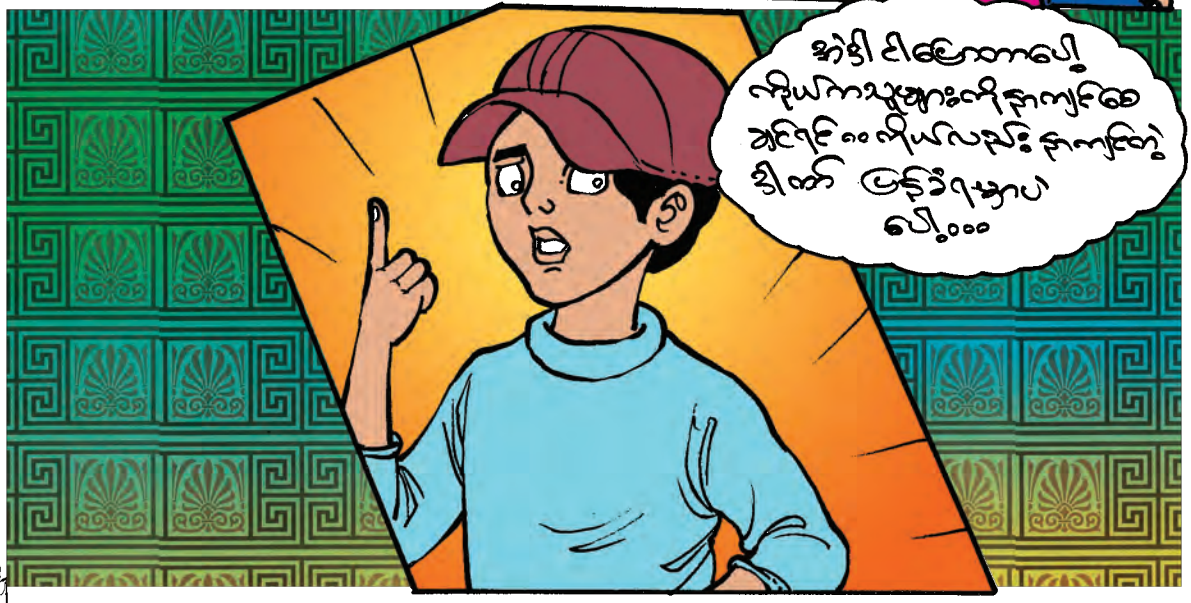

ဟေ့ကောင် ငါတို့ကို ဘယ်ကျောက်ကျောက်ကို ဒါမလောက်ဟာတာလဲ။ မှတ်လားဟဲ့
ယောကောင်ကြီးတွေ ဒီဘက်ကြီးကို ငါတို့ကို ခွင့်ပြုပါဦးကွာ ဆိုတာမျိုးနဲ့တော့ ဟာ့ဟာ့ ဟားဟား
ယောကောင် ပြဿနာနဲ့ ဒီဘက်ကြီးကို ငါတို့ကား ဘယ်နေရာ မှားမှား မှားခွင့်ရှိတယ်
ဟေ့ ကပေါ့ကို့ ဒီကျွဲတွေကြောက်ကောင်တွေကို ပညာပြလိုက် ပါဦးဗျာ ဟားဟား
ကတာမလေ ခင်ဗျားတော့ ကိုကိုမျိုးဇော်ကို ပါ ကြိုးစားပြီး ဆွဲလိုက်ဗျာ

ဟင်အကိုကစိတ်ရှိရင်
ငါတို့ကာ တိတ်လောက်တယ်
ဖိုက်ဝံတယ်ကွ..ကဲ...
ဝင်ကော်တိုက်.
ငါတို့ရဲ့
ပန်းပေါင်းသက်ပစ်မိုးနဲ့.
ပြန်ရောက်ကြဟေ့...
ဟေ့ကောင်
ဒီကာ ငါတို့ရဲ့
အကင်ဆိုင်ဟေ့
ဝုန်း
ဝုန်း
ဝုန်း
တစ်ပေက်ဒဲ့တစ်ခဲ ဟက်
ကြော်တာတို့ဆွဲ
ဟောကခန်းကြောတဲ့
ဒဿိ...

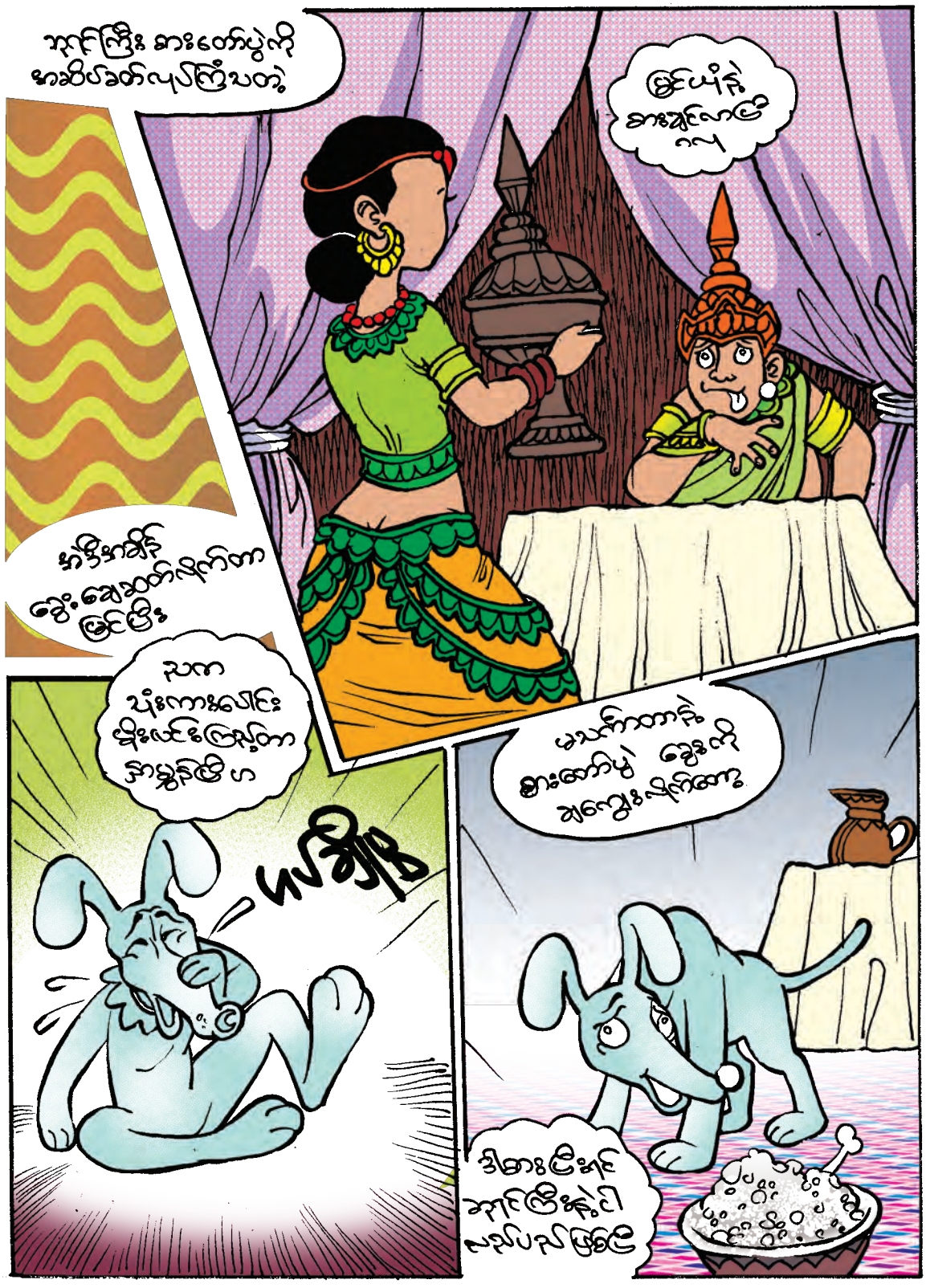

နောက်ဆုံးတွင် ကြမ်းတမ်းမှာ
ကောရေးကြေးသောနှစ်ယောက်ရလို့
သူကိုမှာမနေသာလွန်းခင်းနှင့်ကျောမှာ
လယ်ထွန်ရာ အားဖိုးဖို့ ၂ ဖြို့ ..
ကြောက်လန့်ကြီးနဲ့ကျမှ
လူစွဲကြတော့သည်
.....
ဒီနေ့ကျောက်ခဲနဲ့လေးလုံး
ဆတ်ကာင့် ဖြစ် ..
အဟင့်
အား
ငါ့မျက်နှာကြီး

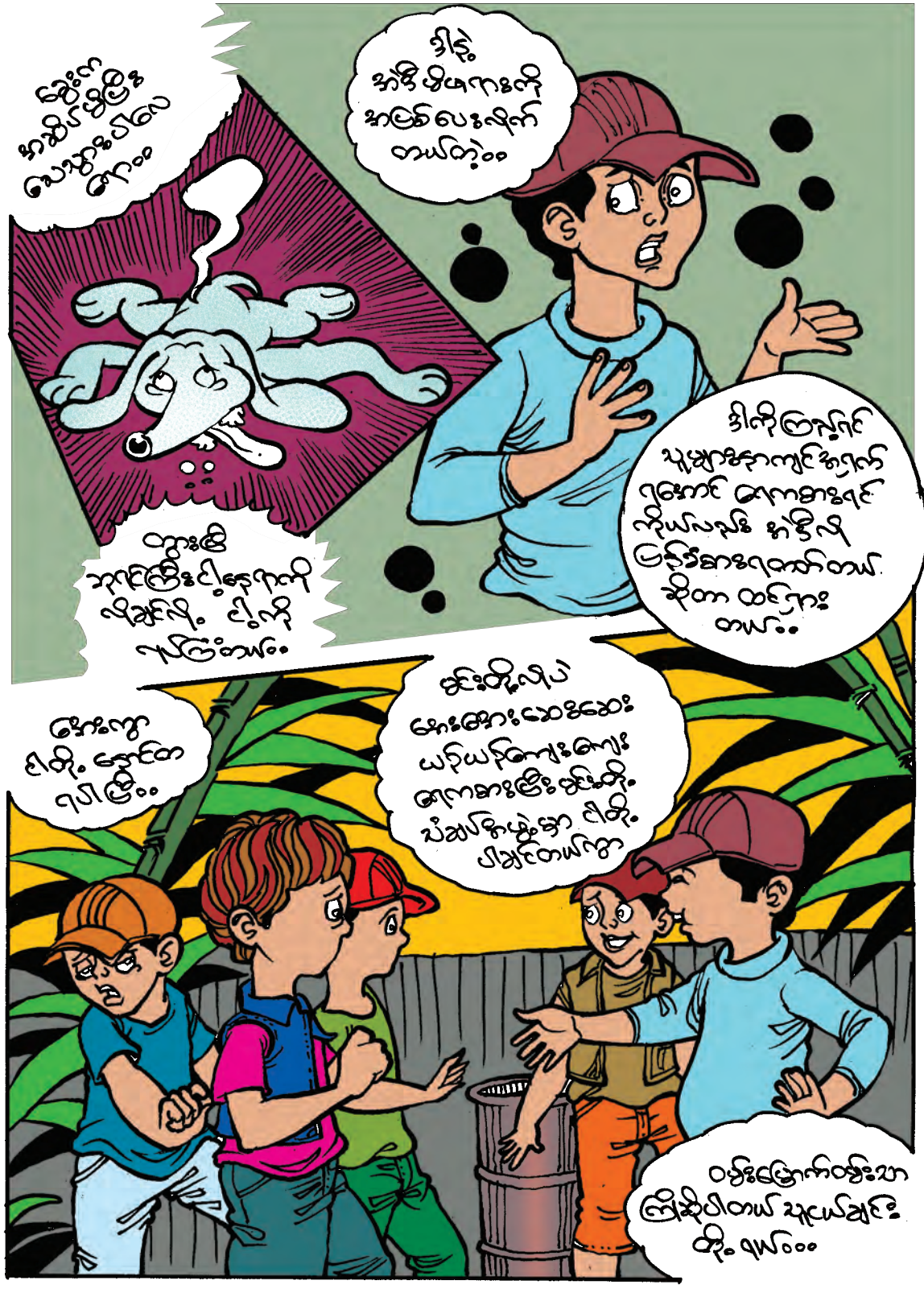

ဒါကတော့ကြယ်ပွင့်တာကတို့ အဘိုးအိမ်မှာကြက်ဖေးကာ ကိုးကိုးတို့ကောင်းနေသော နေ့ကဲ့ ထင်နားကြပါသည်
ဟာ မင်းတို့ကကယ်ကြတာလား

မနေ့ကတော ဟိုကကြယ်ကွက်ကြက် ပိန်ဟတွေနဲ့ဒီနေ့ကြီး အဘိုးရဲ့ ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်းနဲ့ ဆော်ကြိုး အနှိပ်ခံ ရတော့မှာပါကွာ

အဲဒါ ငါတော်တော်ပေါ့ ကိုယ်ကသူများကို နာကျင်စေ အငြင်းဝေါကိုယ်လည်း နာကျင်ရဲ့ ဒါကော ပြန်ဒဏ်ရမှာပါ ပေါ့ဝေ

ဒီနေ့ကို
သူ့ယောင်္ကျားနဲ့ခွဲခဲ့ရတာ
ခံပင်ကပါနော်အောက်မေ့။
ဒင်း
ငါ့မကြောင်း
တစ်ခွင်နဲ့
သိကုမယ်။
သူ့မကြောင်း
ဘာသိတတ်နဲ့
မာဂဒိုးဟား
မသိဘူး။
ဘုရားကိုယ်တိုင်
ဖြစ်ရကောင်းလား
ဆိုပြီးမှတော့
ဆာဒုတ်ကို
ကုစားထဲက
အကျင့်ပျက်
ဒုစရိုက်မှုတွေ
ကျူးလွန်ခဲ့ပုံ
ဇာတ်လမ်းကို
ပျံပုံအလယ်မှာရှောက်ပြီး
ဇာယောင်္ကျားကိုလဲ

ဘုရင်ကြီး စားတော်ပွဲကို
အဆိပ်ခတ်ပလိုက်ပီပဲတဲ့
ဖြင်ပယ်ဂဲ့
စားဖွယ်သောတို့
ဂလေ
အဲဒီအကြိမ်
ဖွေးဖွေးတော်လုပ်ကိစ္စ
ဖြင်ပြီး
ဒီစားပွဲတော်
အကုန်လုံးကို
သမ္မာသက်သာဂဲ့
စားတော်ပွဲ ချွေးကို
အကျွေးခံလိုက်ကြော့
ဟင်းအိုး
ဒီစားပွဲတော်
အကုန်လုံးဟာ
သမ္မာသက်ပြစ်ပြီ

ဒါနဲ့ အခြားမိတ်ဆွေကို အကြောင်းပေးဖို့က တယ်တဲ့။။
ခွေးက အသိပညာပေးသွားလေ ကောင်။
ဒါကိုကြည့်ပြီး ယူကျုံးနောက်ကျမှ ဂရုစိုက် ကြောင်းခံရတော့တယ် ဆိုတာ သင်ခန်းစာ တယ်။။
ကျွန်တော် အဲဒီလိုမျိုးနေရာကို ဖယ်ရှားဖို့ ငါတို့ ကူလိုက်တော်။
အိုးကွာ ငါတို့ မြောင်တာ ကျပါပြီ။။
အင်းတို့လိပ် အိုးအောင်းသောနေ့သား ယဉ်ယဉ်ကြီးကျေးကျေး ကောင်းမှုပြုခဲ့တဲ့ ငါတို့ ပီအယ်ရှင်းမှုမှာ ပါမှုင်တယ်ကွာ
ဝန်းကျောက်တန်းဟာ ကြိုဆိုပါတယ် သူငယ်မျှင်း တို့။ ဟေ့။။

ယင်ကျေးမိန်းခွာခွာ
ကျောခေါင်းကြမ်းပေါ်မှာ
ချစ်ခင်ဖွယ်ကိုကျဉ်ကျီလိုက်ကဲ့
သူတို့အမွှေးဟာ၀၀
ဒီနှယ်ပြိုင်ပွဲမှာသာလျှင်
အကောင်းဆုံးဆုကိုကျဉ်ကျီနွာ၀
တယ်၀၀
ပြီး

သားတို့ သမီးတို့ရေ . . .

ဟိုးရှေးရှေးတုန်းကပေါ့ကွယ်. . . အင်မတန်မှ စိမ်းစိုလန်းဆန်းတဲ့တောအုပ်ကြီး တစ်အုပ်ရှိသတဲ့။ အဲဒီတောအုပ်ကြီးရဲ့ နံဘေးမှာ ကျေးရွာကလေးတစ်ရွာရှိတယ်။ အဲဒီ ကျေးရွာလေးဟာ ဆန်စပါး၊ ပဲ၊ ပြောင်းနှင့် နှမ်းစသည်တို့ကို စိုက်ပျိုးပြီး အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုနေထိုင်ကြသတဲ့။

အဲဒီရွာအနီးမှာ ရွှေဝါရောင်သန်းပြီး လှပတဲ့ စပါးခင်းကြီးလည်းရှိတယ်။ အဲဒီ စပါးခင်းကြီးနားမှာ လက်ပံပင်ကြီး၊ တစ်ပင်လည်းရှိတာပေါ့ကွယ်။ အဲဒီလက်ပံပင်ကြီးရဲ့အမြင့်ဆုံးခွဆုံမှာ အင်မတန်မှ ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ မြွေဆိုးကြီးတစ်ကောင်ဟာ လက်ပံပင်ရဲ့ သစ်ခေါင်းထဲမှာ ရှိသတဲ့။ အဲဒီမြွေကြီးဟာ ဘယ်သတ္တဝါမျိုးကို မဆို၊ ကြီးငယ်မရွေး ဖမ်းယူစားသောက်သတဲ့ကွယ်။ လက်ပံပင်အနီးက ကန်ဘောင်ရိုးမှာ ကြွက်မိသားစုသုံးကောင်က ကျင်းတူးပြီး နေထိုင်သတဲ့။ တစ်နေ့ ကြွက်ဖခင်ကြီးက ကြွက်သားငယ်ကို။

"ငါ့သား ဘာပဲလုပ်လုပ် ဘယ်ပဲသွားသွား သတိဆိုတာတော့ မမေ့နဲ့"

လို့ပြောပြီး ဆုံးမလေ့ရှိသတဲ့။

ဒီလိုနဲ့ တစ်နေ့တော့ ကြွက်ဖခင်ကြီးဟာ အစာရှာသွားရင်းနဲ့ ပျောက်ဆုံးသွားသတဲ့။ ဒါကို စိတ်ပူလွန်းလို့ ကြွက်မကြီးက. . .။

"ငါ့သား တွင်းထဲမှာပဲနေနော် အမေပြန်မလာမချင်း အပြင်မထွက်နဲ့"

ဒီလိုမှာပြီး ကြွက်ဖခင်ကြီးကို သွားရှာသတဲ့။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ အသင့်စောင့်နေတဲ့ မြွေကြီးက ဖမ်းယူမျိုချခြင်းကို ခံရသတဲ့။ မိခင်ဖြစ်သူရဲ့ အော်သံကြားလို့ ကြွက်ကလေးဟာ အပြင်ကိုထွက်ကြည့်တော့ ကြီးမားတဲ့မြွေဆိုးကြီးတစ်ကောင်ဟာ သူမိခင်ကို ပါးစပ်ထဲထည့်ပြီး မျိုချတာကို တွေ့တော့ အင်မတန်မှ စိတ်မကောင်းဖြစ်ပြီး သူလည်း မြွေကြီးကို ဘာမှလုပ်မရတော့တွင်းထဲပြန်ဝင်သွား

တာပေါ့။ ဒီမြွေဆိုးကြီးဟာ ငါ့အဖေကိုလည်း သူပဲ သတ်စားတာ ဖြစ်မှာပဲလို့ တွေးပြီး မြွေကြီးကို ဘယ်လို အနိုင်ရအောင်၊ မြွေကြီးသေအောင်၊ ဘယ်လို လုပ်ပြီး သတ်ရမလည်းလို့ စဉ်းစားနေတော့တာပေါ့ကွယ်။ ဒီလိုနဲ့ တစ်နေ့တော့ ကြွက်ကလေးဟာ စဉ်စားရင်း အကြံဉာဏ် ရသွားသတဲ့။ ဒါနဲ့ပဲ တွင်းသစ် တစ်တွင်း စတူးတာပေါ့ကွယ်။ တွင်းကို တူးပြီး မြေကြီးကျစ်စာခဲတွေကို အပြင်မထုတ်ဘဲ တွင်းရဲ့အတွင်း နှုတ်ခမ်းဘေးတွေမှာ အဖုအထစ်နဲ့ ပုံပုံထားပြီးတူးလာလိုက်တာ လက်ပံပင်ကြီးရဲ့ အတွင်း အမြစ်ဆုံဘေးနားထိရောက်ပြီး အပြင်ဘက်ထိ တူးလိုက်သတဲ့ကွယ်။ တူးလည်းပြီးရော ကြွက်ကလေးဟာ အစာကိုအရင်ရှာ၊ အားရှိအောင်အစာကိုစားသောက်ပြီး တစ်ရေးလောက်အိပ်လိုက်တော့သတဲ့ကွယ်။ အိပ်ရာကနိုးပြီး လန်းဆန်းနေတဲ့ အနေအထားရှိတော့မှ အပြင်ကို ထွက်ပြီးလက်ပံပင်ကြီးအပေါ်မှာရှိတဲ့ မြွေဆိုးကြီးကို

"ဟိတ်မြွေဆိုးကြီးရေငါဒီနေ့တော့မင်းအသားကိုစားရတော့မှ ဖြစ်မှာကွ စားရမှငါကျေနပ်နိုင်မှာ၊ မင်းသတ္တိရှိရင်ထွက်ခဲ့လေကွာငါနဲ့မင်းချရအောင်ကွာ မင်းအသားကို ငါဒီနေ့မစားရလို့မဖြစ်ဘူး စားကိုစားရမှ ဖြစ်မှာကွ"

လို့ အော်ပြီးပြောတော့။ မြွေကြီးက . . .

"ကြွက်တွေဟာ ငါတို့ အစာတွေပါကွ ငါတို့ကို စိန်ခေါ်ဖို့နေနေသာသာ ခေါင်းတောင်မော်ကြည့်ရဲတာမဟုတ်ဘူး"

ဆိုပြီး လက်ပံပင်ပေါ်က အတင်းဆင်းလာတာပေါ့ကွယ်။ ဒီလိုနဲ့ကြွက်ကလေးဟာ တွင်းနားကိုပြေးပြီး မြွေကြီးကို ဒေါသထွက်အောင် လုပ်ပြသတဲ့။မြွေကြီးလည်းဒေါသတကြီးနဲ့ကြွက်ကလေးနောက်လိုက်လာလိုက်တာ တွင်းထဲကို ရောက်တဲ့အထိပေါ့ကွယ်။ မြွေကြီးက ကြွက်ကလေးကို လှမ်းဟပ်လိုက်ကြွက်ကလေးက မြွေကြီးရဲ့ပါးစပ်ထဲကို ကျစ်စာခဲတွေ ယက်သွင်းလိုက်နဲ့ တွင်းတစ်ဝက်လောက်ရောက်တော့ ကြွက်ကလေးစုပုံထားတဲ့ ကျစ်စာခဲတွေက မညီမညာစုပုံ ထားတာမို့ ထင်တိုင်း ခရီးမပေါက်ဘဲ ခိုးလို့ခုလုနဲ့ မြွေကြီးရဲ့ကိုယ်လုံးဟာညပ်နေတယ်။ဒီလိုမြွေကြီးသွားမရရုန်းမရဖြစ်နေတုန်းမှာပဲ ကြွက်ကလေးဟာ တစ်ဘက်တွင်းဝကိုပြေးထွက်ပြီးမြွေကြီးဝင်နေတဲ့တွင်းဝကိုပြန်လာကြည့်တယ်။ မြွေကြီးရဲ့ခန္ဓာကိုယ် နှစ်ပုံစာကတွင်းထဲ ရောက်နေပြီး ကျန်တဲ့တစ်ပုံဟာ အပြင်မှာ တန်းလန်းကြီးဖြစ် နေတာပေါ့။ မြွေကြီးဟာ အားစိုက်ပြီးရုန်းပေမဲ့ တွင်းထဲမှာ ကြပ်ညပ်နေတော့ ရုန်းသလောက်ခရီးမတွင်ဘဲ ဖြစ်နေတုန်းမှာပဲ အပြင်က မြွေကြီးရဲ့ကျန်တဲ့ အပိုင်းကိုကြွက်ကလေးက သူ့သွားထက်ထက်နဲ့ မကြောက်မရွံ့ကိုက်ဖြတ် လိုက်တာပေါ့ ကွယ်။ မြွေကြီးလည်းနာကျင်လွန်းလို့အော်ပေမဲ့ပါးစပ်ထဲမှာကျစ်စာခဲတွေကပြည့်နေလို့ဘယ်လိုမှမလုပ်သာပဲဖြစ်နေတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ မြွေကြီးဟာ သေးငယ်တဲ့ ကြွက်ကလေးရဲ့သတ် ဖြတ်တာ ကိုခံလိုက်ရတယ်။ မြွေကြီးရဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာအစိတ်အပိုင်းပေါ်မှာ မတ်တပ်ရပ်ပြီး

"အောင်ပြီကွ အောင်ပြီ"

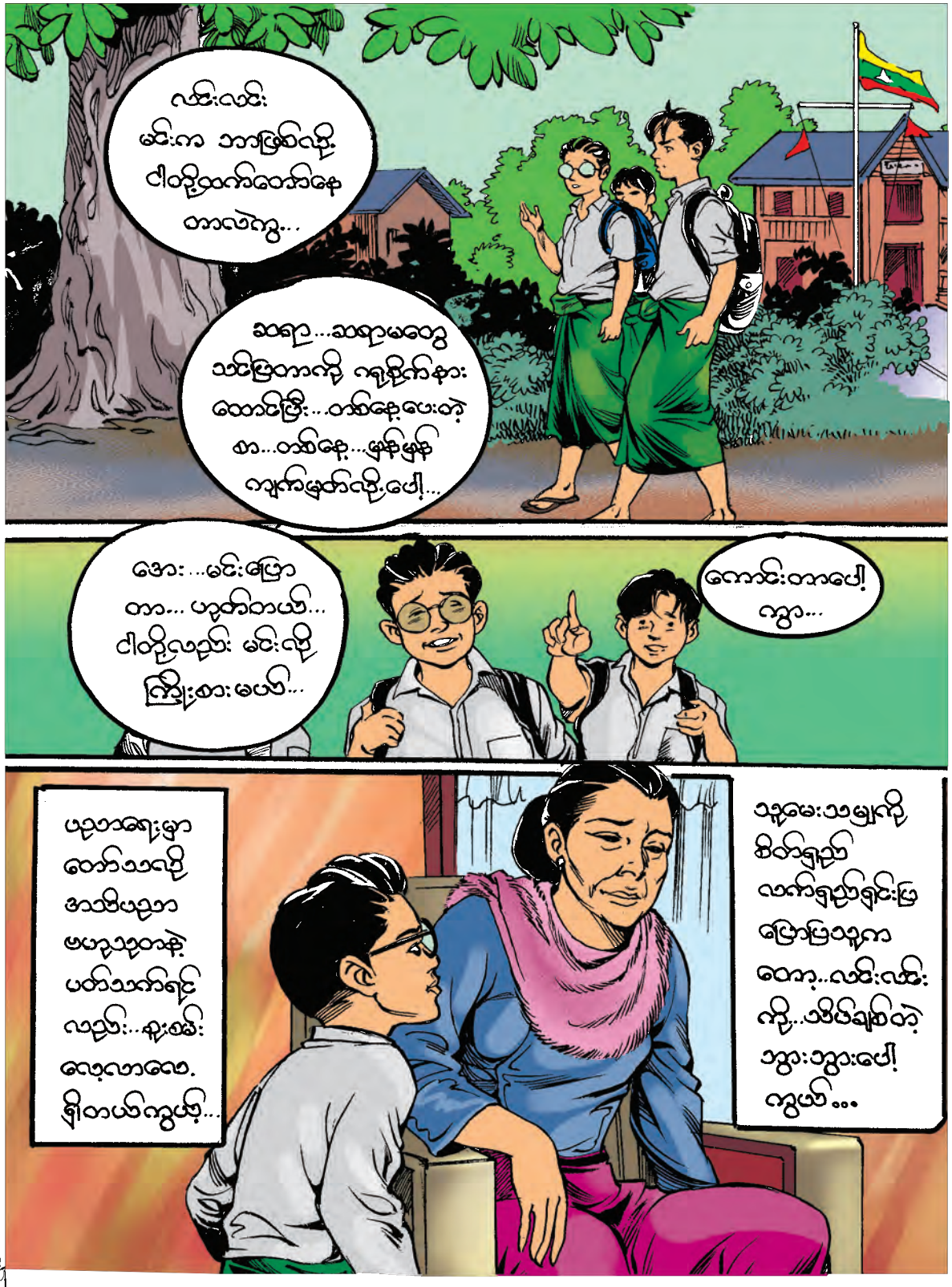
လို့ အသံကုန်ဟစ်ပြီး ကြွေးကြော်လိုက်သတဲ့ကွယ်။ သားတို့သမီးတို့လည်း ကြွက်ကလေးကို စံနမူနာယူလို့ အရာရာကို ဆင်ခြင်ဉာဏ်နဲ့ သုံးပြီး သတ္တိရှိရှိနဲ့ ရန်သူတွေကို အောင်ပွဲရယူနိုင်ကြပါစေကွယ်။

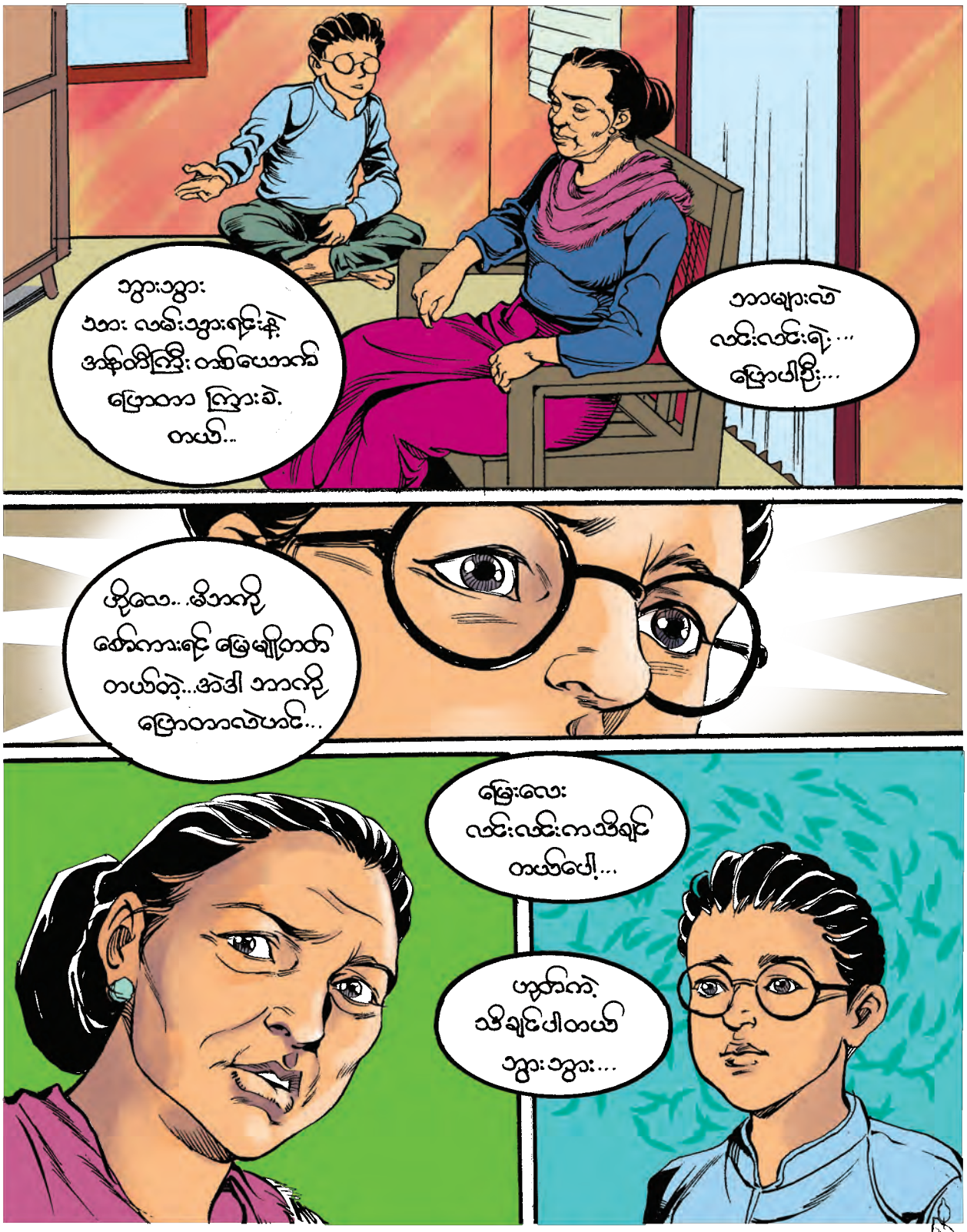
ဦးဦးရန်ကြီးအောင် (လှိုင်သာယာ)

မိဘကိုစောင်ကြားသူ

ဇော်လမ်း–ကြံတိုင်းအောင် / ပန်းချီ–ရွှေဒိုင်းဝန်း

လင်းလင်း
မင်းက ဘာဖြစ်လို့
ငါတို့ဘကြီးတောနဲ့
တာလဲကွ...
ဆရာ...ဆရာမတွေ
သင်ပြတာကို ရုပ်ဆိုးနား
ထောင်ပြီး...တစ်နေ့ပေးတဲ့
စာ...တစ်နေ့...မှန်မှန်
ကျက်မှတ်လို့ပေါ့...
အေး...မင်းတို့ဟာ
တာ... ပဉ္စာတာယ်...
ငါတို့ဟည်း မင်းလို
ကြိုးစားမယ်...
ကောင်းတာပေါ့!
ကွာ...
ပဉ္စာရေးမှာ
တော်သလို့
အသိပညာ
မဟုတ်ဘူးနဲ့
ပတ်သက်ရင်
လည်း...နှုးစမ်း
လေ့လာလေ.
ရှိတယ်ကွယ့်...
သူမေးသမျှကို
စိတ်ရှည်
လက်ရှည်ရှင်းပြ
ပြောပြသူက
တော့...လင်းလင်း
ကို...သိပ်ချစ်တဲ့
ဘွား:ဘွား:ပေါ့
ကွယ်...

ဘာမျှားတဲ့
လင်းလင်းရဲ့...
ပြောပါဦး...
ဘွားဘွား
ဘား လမ်းဘွားရင်းနဲ့
အဆုံးတိုက်ကြီး ဝယ်ပေးတာကို
ပြောတာ ကြွားခဲ့
တယ်..
ဟိုလေ.. မိုးကို
စောင့်ကားရင် ဖြေမျိုတတ်
တယ်တဲ့...အဲဒါ ဘာလို့
ပြောတာလဲဟင်...
ဖြေးလေး
လင်းလင်းကသိချင်
တယ်ပေါ့!...
ဟုတ်ကဲ့
သိချင်ပါတယ်
ဘွားဘွား...

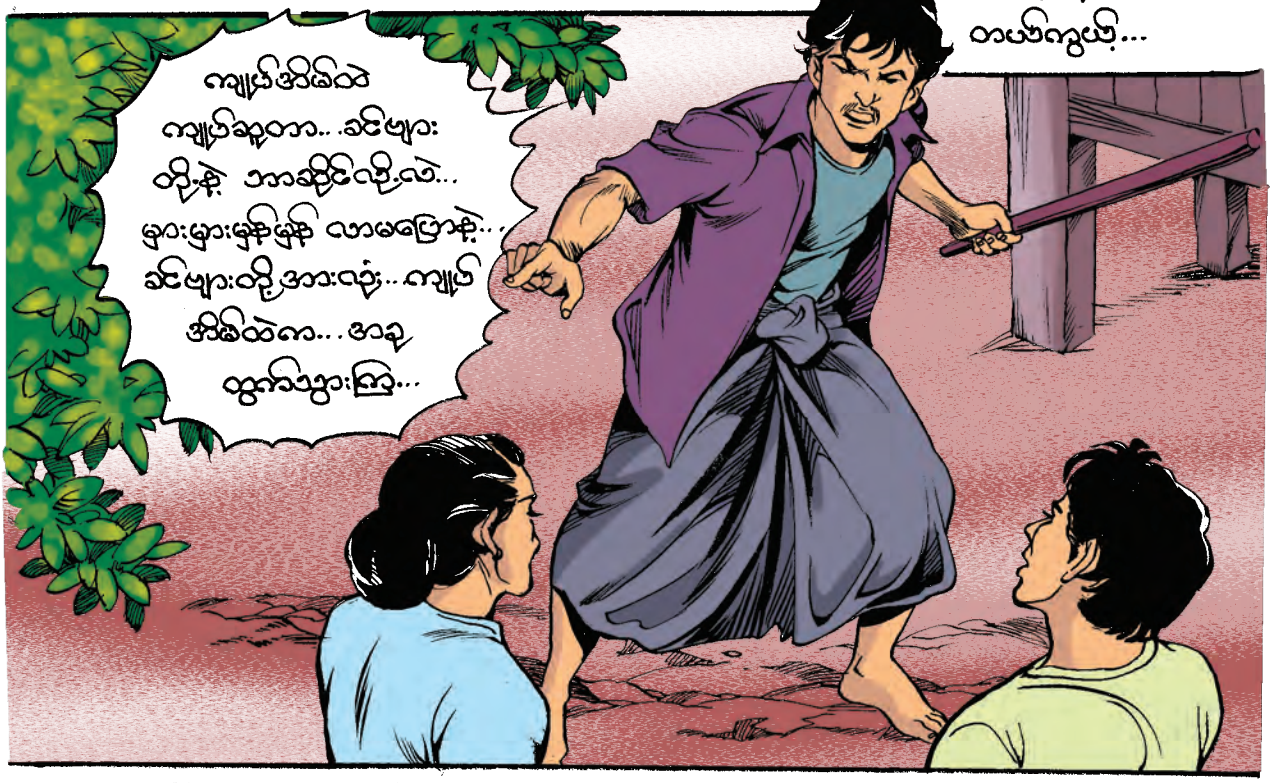

အေး...ဧည့်ခန်းလေး သိပ်ချောင်ရင် ဘွားဘွား ပြောပြရမှာပေါ့ ကွယ်..
ဘွားဘွား ပြောပြတဲ့ အကြောင်း တွေကို... ယင်းယင်းကလည်း ဟဲ့ဝံတပြုနဲ့ နားထောင်နေ တာပေါ့!... ... ...
အဲဒီလို နားထောင်ပြီးတော့... ယင်းယင်းက...သူ့ဘွားဘွားကို ပြောတယ်... ... ...
အင်း...ဘွားဘွား ပြောပြတာတွေကို သား သူငယ်ချင်း တွေကို ပြန်ပြော ပြရမယ်..
ကောင်းတာပေါ့! မြေးရယ်...ကောင်းတာ ပေါ့!...

နောက်တစ်နေ့... ကျောင်းဆက်ဂိမ်း မွန်းစားဆင်းတဲ့အချိန်ကို ရောက်တော့...
ဝင်းဝင်းနဲ့... သူ့ သူငယ်ချင်းတွေ မွန်းတွေ ဝယ်စားကြတာပေါ့.. စားသောက်
ပြီးတဲ့အခါ... ကျောင်းထဲက သစ်ပင်ကြီးအောက်ကို ရောက်ခဲ့ကြတယ်...
မင်းတို့ကို... ငါ့သူငယ်ချင်းတွေ ဖြေမျိုချဲ့ရတဲ့ ဟူးကြီး အကြောင်း ပြောပြ မယ်...
ဖြေမျိုချဲ့ရတဲ့.. ဟူးကြီး အကြောင်း ပဟုတ်ဘူး.. စိတ်ဝင်စား စရာပဲ...

ဟုတ်တယ် ဟင်းဟင်း... ငါတို့ လည်ပါး...သိချင်တယ် ပြောပြစမ်း...
အေးပါကွ ပြောပြမှာပေါ့...
တစ်ခါတုန်းက... ရွာတစ်ရွာမှာ..ဇော်ဖြစင်နဲ့ ပေစိဆိုတဲ့ သားအမိ နှစ်ယောက်ရှိတယ်...
အဲဒီတုန်းက ဟင်းဟင်းက..သူ့ သူငယ်ချင်းတွေကို သူ့အကြောင်း ပြောပြတဲ့... ဖြေမျိုခံရတဲ့အကြောင်းကို ပြောပြတိုက် တာပေါ့ကွယ်... ... ...

ဒေါ်ဖြူခင်က...ဘာသာ
တရား...ကိုင်းရှိုင်း
ရှိသေသလောက်...
သားဖြစ်သူ ပေစိက
တော့...အပြောအဆို
အနေအထိုင်ကြမ်းတမ်း
ခက်ထန်သူ ဖြစ်
တယ်ကွယ်...

မိခင်ကြီးကို ရန်ရှာပြီး
ကြိမ်းမောင်းနေလို့...
အဖြောင်မတော်သူတွေ
က...လာပြောတဲ့အခါ...
သူက...ကြိမ်းမောင်း
ပြီးတဲ့လေ ရှိတာပေါ့
ကွယ်... ...

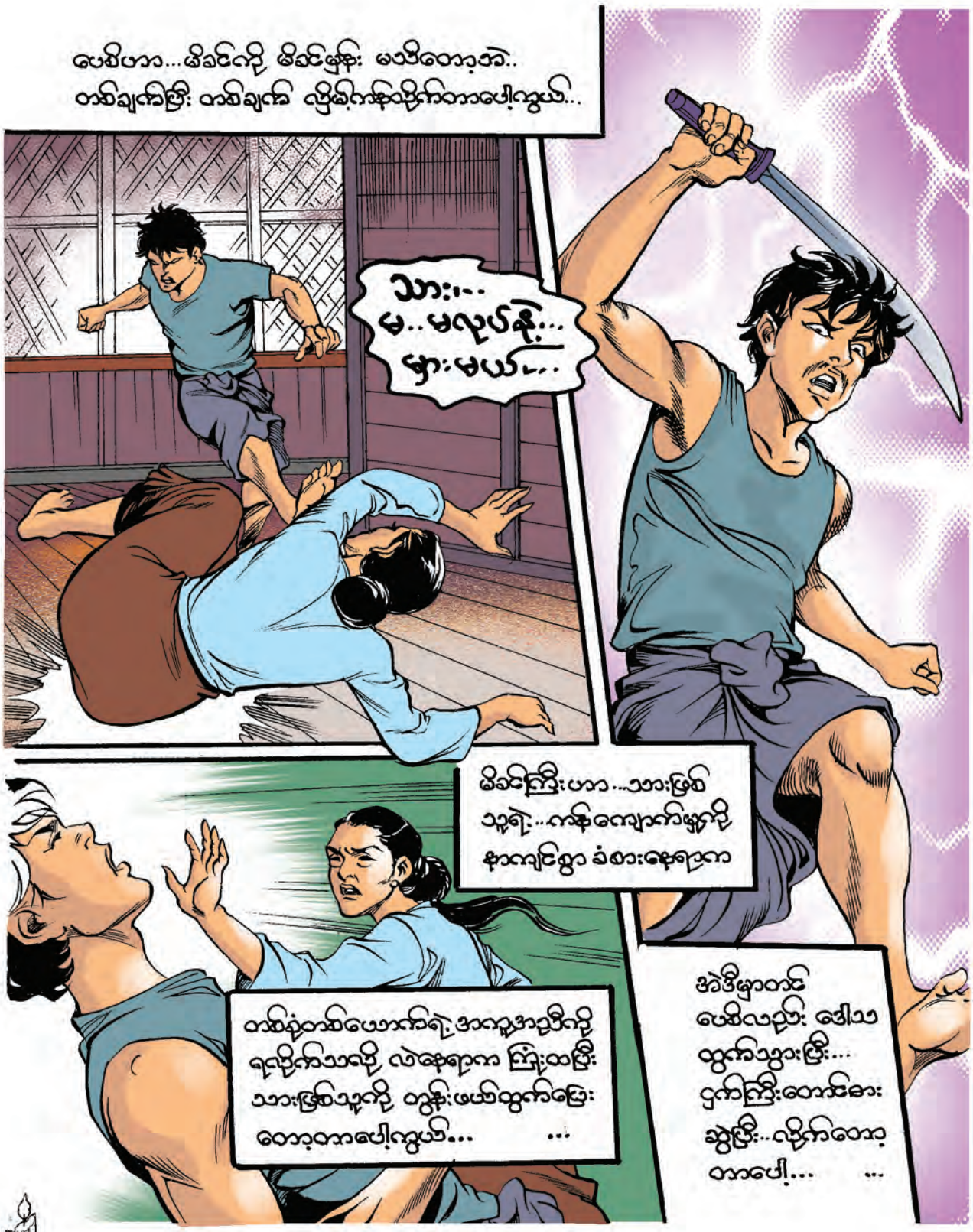

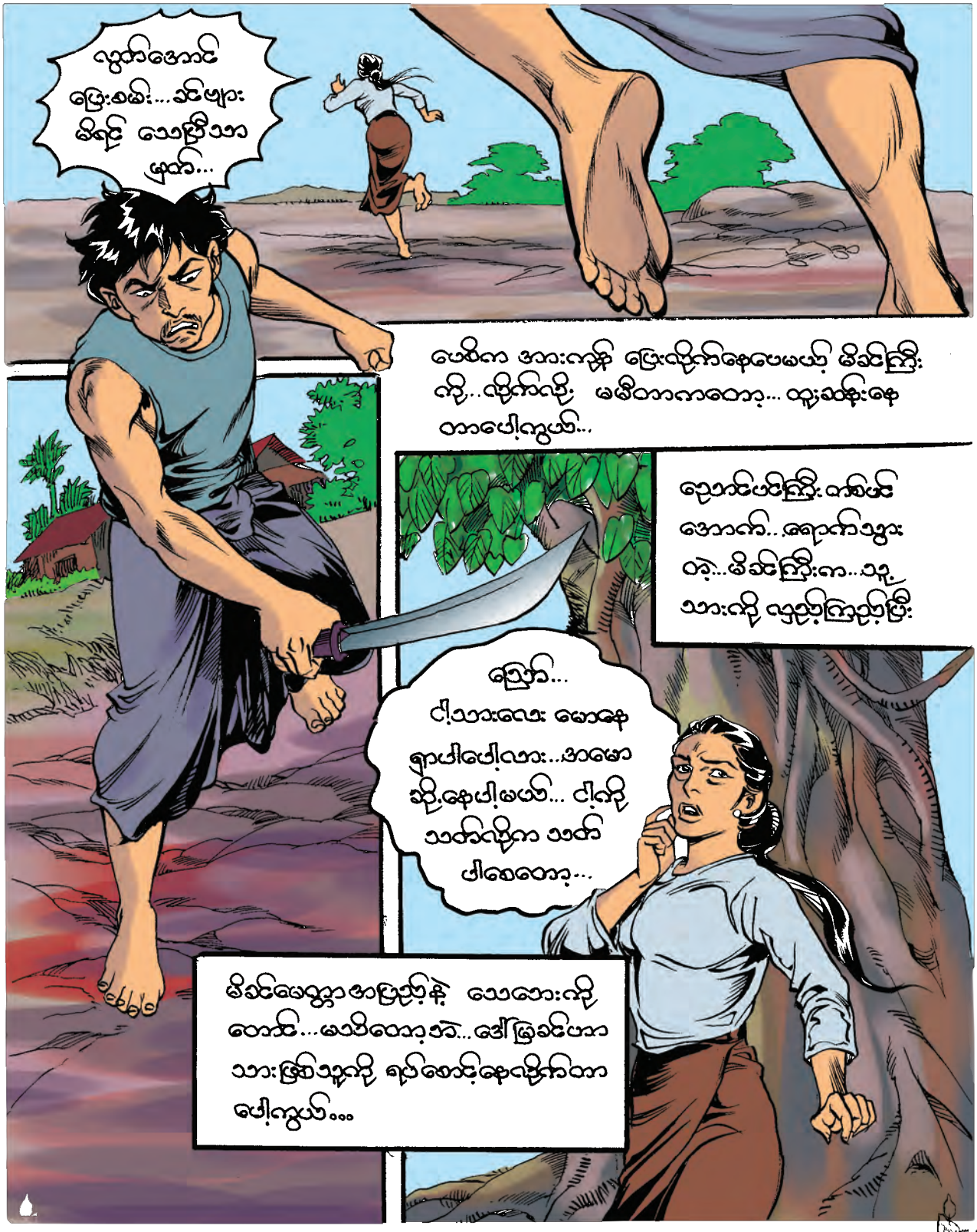

အဲဒီလို သားဖြစ်သူ ခိုးပေမယ့်လည်း မိခင်ဖြစ်သူကတော့ သားဖြစ်သူအပေါ် မေတ္တာမပျက်ဘဲ ထမင်းစားချိန်ရောက်ခြင်း ဆိုရင်... အရဲသင့် စူးခတ် ပြောဆင်ပေးတာပေါ့ကွယ်...
ဒါပေမဲ့ ဟိုကတော့... မိခင်ကြီးအပေါ်မှာ... အထွေးမှာ: အဖြောင်မှာ: အထင်မှား: ကြီး: အပြုသဘော မရှိဆင်ဘဲ အပြစ်သာ ဖြင်နေတာပဲပေါ့... ...
အမေ... ခင်ဗျား: ဘုရား: မရှိဘိုးနဲ့ ဗျာ...
ဟဲ့... ဟေ့ နင်ဘာယမ်းပို့ပြော ထိုက်ဝါတာလဲ...

ခင်ဗျား
ဘုရားရှိခိုးတာ
ကျေပါ့ စိတ်ပျားပျက်
တယ်ဗျ...
မနေ့ကက ကျေပါ့
ပေးပါတွေအားထုံး
ဖိုးကျလို့ ပျက်
တယ်...
အချစ်ရေ
မြို့ပေါင်တာ...ဟင်း
စားတော်ပဲ မရှာဘူး...
အဲဒါ ခင်ဗျား ဘုရား
ရှိခိုးလို့
ဟဲ့... ငါ ဘုရား
ရှိခိုးတာနဲ့ ဘာဆိုင်လို့
လဲ...နင့်ဘာသာအသုံး
မကျလို့ ဖြစ်တာ...
ဘာလို့
မေမြင့်ရဲ့မှာလဲဗျ...
ခင်ဗျားကြောင့်က သတ္တဝါတွေ
ကျန်းမာကြပါစေ ချမ်းသာ
ကြပါစေ ဆုတောင်းလို့
ပေးပို့ကတဲ့မိုးတွေ
အသက်ရှည်ပါစေ
ကြတာ...

နှင့်ကို ငါ
မွေးထားတာဟဲ့...
နင် ဘုရားမရှိခိုးနဲ့
ဆိုကြိုး... ငါက
နားထောင်ရ
မှာလဟား...
ဟင်းစားရဖို့
ငြိုးထောင်ပြနေတော့
လည်း... ခင်ဗျားမေတ္တာနဲ့
တာနဲ့ ဝဆိုကောင်မှ
မရဘူး...
နင်နှိုးတိုင်း
ငါမထပါနှင့်ဘူး...
အမေ.. ခင်ဗျား
တော်တော့ဗျာ...
တော်တော့... ကျုပ်
ဖေါသည်ဖြစ်လာရင်
မသွေးဘဲဘူး...
ဆောက်...
ဝှီး...

ကြေးစည်သံ မချဉ်းခင်မှာပဲ
ပေါ် ရောက်လာပြီး...ဒီခင်
ကြီးရဲ့ နောက်ကျောကို
ဆောင့်ကန်ပြီးကိုတယ်...
တစ်နေ့တော့ ဒီကြမ်းခင်ဟာသည်း...ဘုရားဖြိုမိုး
မြေလှန်မှာပဲ...အမျှဝေပြီး ကြေးစည်သံလေးကို
ကိုးလိုက် တာပေါ့ကွယ်...
...
ဒေါ်...နောက်...ဒေါ်
ခင်ဗျားကို
ဘုရားမဖြိုမိုးပါနဲ့လို့
ဘယာ ဘယာ ပြောနေတာ
မရောဘူး...ကျွန်တော်စီးပွား
ပျက်အောင် တမင်
ဆက်ဖျက်နေတာ..
ဒေါ်း...ပေါ်
ဖင်းမှားမယ်...

ပေစိဟာ...မိခင်ကို မိခင်မှန်း မသိတော့ခဲ့ဘဲ..
တစ်ချက်ကြီး တစ်ချက် လှီခဲ့ကန်သိုက်ကိုဘာပေါ့ကွယ်..
သား...
မ..မလုပ်နဲ့...
မှား..မယ်...
မိခင်ကြီးဟာ...သား..ဖြစ်
သူရဲ့...ကံကုသိုလ်ကိုမျှော်ကို
နာကျင်စွာ ခံစား..နေရတာ
အဲဒီမှာတင်
ပေစိလည်း ဒေါသ
ထွက်သွား..ကြီး...
ဌာကကြီး..တောင်ခေါ
ဆွဲကြီး...လှီကတော့
တာပေါ့... ...
တစ်ခုတစ်ယောက်ရဲ့ အကျအဆုံးကို
ရယ်ကိုသာမှီ လဲနေရောက ကြုံးဝါးကြီး
သား..ဖြစ်သူကို တွန်း..ဖယ်ထွက်ခြေး
တော့တာပေါ့ကွယ်... ...

လွတ်အောင် ပြေးစမ်း...သင်ဟူး မိရင် သေကြိသာ ဖြတ်...
ပေစိက အားလုံးကို ပြေးလိုက်နေပေမယ့် မိခင်ကြီးကို...လိုက်မို့ မမိဘာကာတော့... တွးဆဆုံးနေ တာပေါ့ကွယ်...
ညောင်ပင်ကြီးကစပြီး အောက်...ရောက်သွား တဲ့...မိခင်ကြီးက...သူ့ သားလို လှည့်ပတ်ကြည့်ပြီး
ကြော်... ငါ့သားလေး မောနေ ရာပါပေါ့လား...အာမော ဘို့နေပါ့မယ်... ငါ့ကို သတ်ဖို့က သတ် ပါစေတော့...
မိခင်မေတ္တာအကြည့်နဲ့ သေဘေးကို တောင်...မသိတော့ဘဲ...ဒေါ်ဖြခင်ဟာ သားဖြစ်သူကို ရပ်စောင့်နေမိုက်တာ ပေါ့ကွယ်...

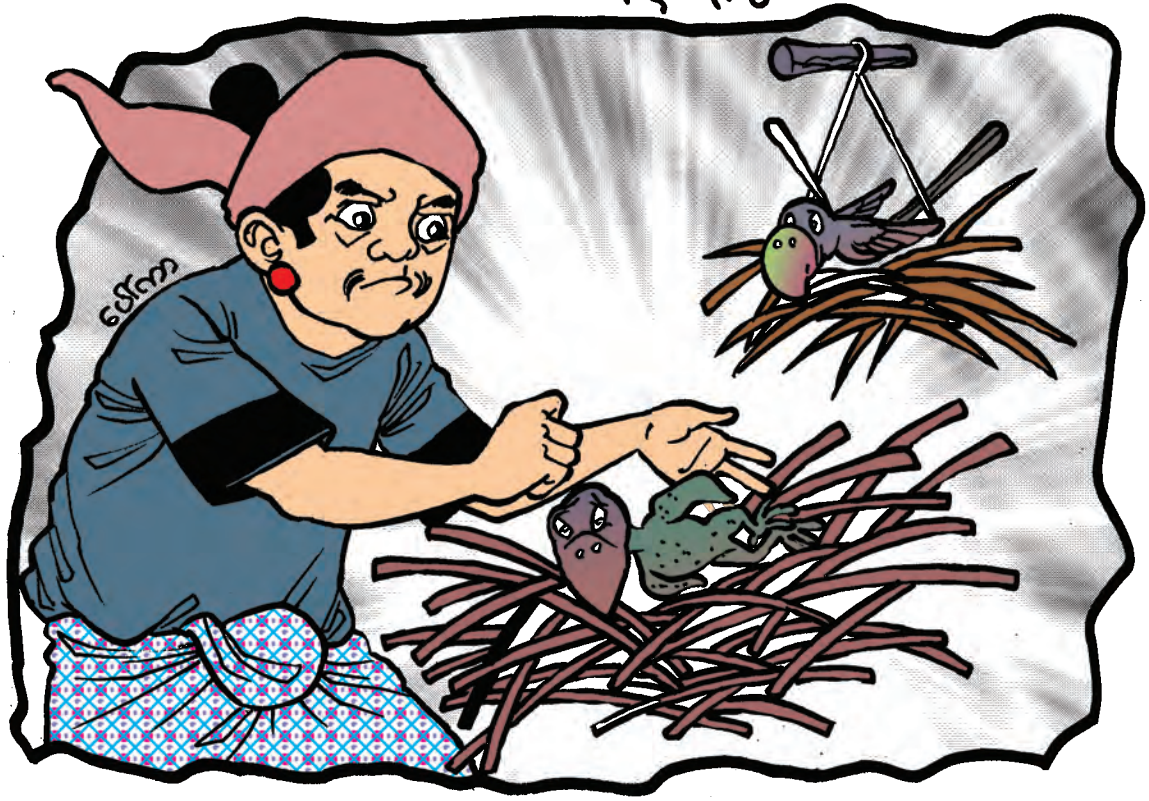

သားဖြစ်သူရဲ့ အောင်သံကြွေးကို ကြားလိုက်ရတဲ့
ဒေါ်ဖြာခင် ကြည်နှူးလိုက်တဲ့အသံ... ခြေအစုံက မြေကြီး
ထဲကို နစ်ဝင်နေတဲ့... ပေမဲ့အဖြစ်ကို တွေ့လိုက်
ရတာပါ...
ဒီအမေလေး
လုပ်ကြပါဦး...
သားဖြစ်သူကို ဦးဖြိုးစိတ်နဲ့ အော်လိုက်တဲ့...
ဒေါ်ဖြာခင်ရဲ့ အသံကြောင့် ရွာသူရွာသားအားလုံး
ရောက်လာကြတာပေါ့...
ဟာ.....
ပေ...ပေမဲ့ ဖြေရှိ
ခဲ့ရပြီပေဟ့...
ဟုတ်တာယိုမယ်
သူ့အမေကို စော်ကား
လို့... ဒီလိုဖြစ်သာ...

သား ဖေဖေ...
သားကို အမေ
စွင့်လွှတ်ပါတယ်
သားရယ်...
ဟာ...
အား...
ကယ်ကြပါဦး
ဟုတ်ယ်...
ဖိနပ်ကြီးက
စွင့်လွှတ်နိုင်ပေ
မယ့်လည်း ချက်ချင်း
လက်ငင်း အကျိုး
ပေးတဲ့...အာဏာပိုင်ဟာ
ကဲ့ရဲ့ကြီးက...ပေမိုက်ဦ
လက်တွေ့ ခံစားသေချာ
တာပေါ့ကွယ်...
ဒီဟိုနဲ့ ခြေထောက်ကနေ မျိုသွားတိုက်တာ နောက်ဆုံးတော့ ပေမိ
တစ်ကိုယ်လုံးကို မြေကြီးက မည္သာမတာ ပါးမျိုသွားတော့တာပေါ့ကွယ်...

ဟင်းဟင်း ပြောပြတဲ့...အိုဘဂို
စောဂေးဟိုင်း ဖြေမျိုချခံရသူ
ဘကြောင်း နားထောင်ကြီးတော့...
သူ့သားဟယ်ချင်းတွေဟာဟုံး
ကြောက်လန့်စရာ
သင်ခန်းစာတစ်ခုဖြစ်..
မှတ်ယူသွားကြတော့
တာပေါ့...
တော်တော်
ကြောက်စရာကောင်း
တယ်နော်..
ဘင်း...ငါတော့
ညဘဲအိပ်ရဝင်တိုင်း
ယူကြီးမိဘာတွေကို
ကန်တော့ကြီးမှ အိပ်
တော့မယ်ကွာ...
ဟုတ်တာပေါ့
ငါဟည်း... မိဘတွေ
ကို.. အမြဲ ရိုရိုသေသေ
ဆက်ဆံမယ်..
အေး...
ကောင်းတာပေါ့
ကွာ...
ပြီး

ငါးနှုတ်ခို ဟန်နဲ့နှုတ်ကပ်

ဒေါက်ဒေါက်နွယ်၊ ကြောင်းမြ၊

ရှေးရှေးတုန်းက ဗာရာဏသီပြည်မှာ ဖြဟ္မဒတ်မင်း တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ်နေတဲ့အချိန်ပေါ့။ မြတ်စွာဘုရားအလောင်းတော်ဟာ ခိုင့်မျိုးမှာ သွားဖြစ်တယ်။ ဗာရာဏသီပြည်သူ ပြည်သားတွေက ကုသိုလ်ကောင်းမှုလုပ်ရတာ ဝါသနာပါကြတယ်။ ငှက်ကလေးတွေ အေးအေးဆေးဆေးချမ်းချမ်းသာသာနေထိုင်ဖို့ သစ်ပင်တွေ အိမ်တွေမှာ တောင်းတွေ ဆွဲထားကြတယ်။ အခုခေတ်လို ငှက်ကလေးတွေ နေဖို့ အိမ်ရောင်းတာ မရှိသေးတဲ့အချိန်ပေါ့ကွယ်။ ခြင်းတွေ၊ တောင်းတွေ စတာတွေကိုပဲ ငှက်အသိုက်သဘောမျိုးနဲ့ မြက်တို့ ကောက်ရိုးတို့ ထည့်ထားပေးကြတာပေါ့။

ဗာရာဏသီ သူဌေးရဲ့ ထမင်းချက်လည်း သူရဲ့ မီးဖိုဆောင်မှာ တောင်းတစ်လုံးကို ငှက်ကလေးတွေ နေဖို့ဆွဲထားတယ်။ ဘုရားလောင်းခိုင်ငှက်က အဲဒီတောင်းထဲမှာ လာနေတာပေါ့။ မနက်စောစောအစာရှာထွက်တယ်။ အစာစားပြီး ညနေဘက် ပြန်လာကာ တောင်းထဲမှာပဲ အိပ်စက်နားခိုတာပေါ့။ အချိန်အတော်ကြာသည် အထိ အေးချမ်းစွာနေထိုင်ခဲ့ပါတယ်။ သူဌေးရဲ့မီးဖိုဆောင်ဆိုတော့ သားငါးတွေပဲအမြဲတန်းကြော်လှော်ချက်ပြုတ်တာပေါ့။ ခိုင်ငှက်က အသားစားတဲ့ ငှက်မဟုတ်တော့ သားငါးနဲ့ရပေမဲ့ စိတ်မဝင်စားဘူးပေါ့။

တစ်နေ့မှာ ကျီးကန်းတစ်ကောင် မီးဖိုဆောင်ပေါ်က ပျံသန်းသွားတယ်။ ထမင်းချက် စားဖိုမှူးက ဟင်းတွေ ချက်ပြုတ်နေတဲ့အချိန်ပေါ့။ ကျီးကန်းဟာ ချက်ပြုတ်နေတဲ့အမဲသားအနံ့ဖြစ်လို့ ကျီးကန်းမှာ စားချင်တဲ့စိတ်တွေ ဖြစ်လာတယ်။ "ဒီအစားသောက်တွေ စားရအောင် ဘယ်လို လုပ်ရပါ့မလဲ" ပေါ့။

မီးဖိုဆောင် အနီးအနား သစ်ပင်ပေါ်ကနေ အခြေအနေကို စောင့်ဆိုင်းပြီး အကဲခတ်တယ်။

ညနေစောင်းချိန် ဘုရားလောင်း ခိုင်ငှက်အစာရှာရာက ပြန်လာပြီး သူရဲ့အိမ်(တောင်း)ထဲကို ဝင်တာ ကျီးကန်းကတွေ့သွားတယ်။

"ဒီခိုကို အမှီပြုပြီးနေရရင် အမဲသားငါး ဟင်းလျာတွေကို စားရကောင်းရဲ့"

လို့ ကျီးကန်းကတွေးတယ်။ မနက်မိုးလင်းချိန်မှာ ကျီးကန်းက အလောင်းတော် ခိုင်ငှက်ထံသွားပြီး မိတ်ဆွေဖွဲ့တယ်။ ဘုရားအလောင်းငှက်က . .

"အဆွေ သင် အဘယ့်ကြောင့် ငါတို့နှင့် အတူ လိုက်ပါရသလဲ"

လို့ မေးတယ်။ ကျီးကန်းက . . .

"အရှင် အရှင်တို့ရဲ့ အမူအရာကို နှစ်သက်သဘောကျလို့ ဒီနေ့ကစပြီး အရှင်ဆီမှာ ခစားပါရစေ" လို့ ပြန်ပြောတယ်။

ဘုရားလောင်း ခိုင်ငှက်က "အဆွေ သင်နှင့် ငါတို့ အစာမတူကြပါ။ တစ်မျိုးစီစားကြတဲ့အတွက် ငါ့ကိုခစားခြင်းမှာ သင့်အတွက်ခက်ခဲပါလိမ့်မယ်။ လို့ပြောတယ်။ ကျီးကန်းက "အရှင်တို့ အစာရှာတဲ့ အချိန်ကျွန်ုပ်လည်း အစာရှာစားပါမယ် အရှင်တို့နှင့်အတူ လိုက်ပါရစေ" ဟုထပ်မံပြောသဖြင့် "ဒီလိုဆိုကောင်းပြီးသင် မေ့မေ့လျော့လျော့မနေပါနဲ့ဟု ဘုရားလောင်းခိုင်ငှက်ကဆုံးမစကားပြောကြားပြီး လက်ခံလိုက်ပါတယ်။

ညနေ အိပ်တန်းတက်ချိန် အတူပြန်လာပြီး မီးဖိုဆောင်အနီးကတောင်ထဲမှာ အိပ်စက်ကြပါတယ်။ ခိုနှင့် ကျီးအတူတူ ပြန်လာပြီးတောင်းထဲမှာ အတူနေတာကို ထမင်ချက်စားဖိုမှူးက မြင်တယ်၊ "ငါ့ရဲ့ခိုသည် ကျီးကိုပါ အဖော်လုပ်ပြီး ခေါ်လာတယ်" လို့တွေးပြီး ကျီးကန်းအတွက် နေဖို့ တောင်းတစ်လုံး ထားပေးလိုက်တယ်။ ထိုနေ့ကစပြီး ခိုနှင့်ကျီးအတူတကွ နေထိုင်လာကြတယ်။

တစ်နေ့သောအခါ သူဌေးအိမ်မှာ အလှူအတန်း ကိစ္စတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာတယ်။ အလှူအတွက်ချက်ပြုတ်ဖို့ အမဲသား၊ ငါးဟင်းလျာတွေများစွာ မီးဖိုဆောင်ကို ရောက်လာတယ် ကျီးကန်းကလည်း၊ အမဲသားငါးဟင်းလျာများစွာရောက်လာတာကိုသိတယ်၊ စားချင်တဲ့စိတ်က ဖြစ်ပေါ်လာတယ်။ အစာရှာမထွက်တော့ဘဲ တောင်းထဲမှာ ညည်းညူပြီး အိပ်နေတယ်၊ ဘုရားလောင်းခိုင်ငှက်

ကအစာရှာ ထွက်ဖို့အတွက် "အဆွေကျီးလာလော့" လို့ခေါ်တယ်၊ "အရှင်အရှင်သာသွားပါတော့ အကျွန်ုပ်မှာဝမ်းအနာဖြစ်နေလို့ပါ" လို့ကျီးကန်းကပြန်ပြောတယ်"

ဘုရားလောင်းခိုင့်က် "အဆွေကျီးတို့အားဝမ်းအနာ ဆိုတာမရှိ၊တစ်ခါမျှမဖြစ်စဘူး၊ ညည်သုံးယံ၊ တစ်ယံယံမှာ အစာကြေတာပဲ၊ သင် ဒီငါးအမဲဟင်းလျာတို့ကို စားချင်လို့မဟုတ်လား၊ လူတို့ရဲ့အသုံးအဆောင် ခြင်းငှာမသင့်၊ ဒီအလုပ်ကိုမလုပ်ပါနဲ့ငါနှင့်အတူ အစာရှာလိုက်ခဲ့ပါ" ဟုခေါ်ပြန်တယ် "အရှင်အကျွန်ုပ် မတတ်နိုင်ပါ" ဟု ကျီးကန်းကဆို၏။ "ဒီလိုဆိုလည်း ကိုယ့်ကိစ္စကိုယ်ရှင်းပေါ့၊ လောဘအလိုမလိုက်ဘဲနဲ့ မမေ့မလျော့ နေပါ" လို့ ဆုံးမပြီးဘုရားလောင်းကအစာရှာထွက်သွားတယ်။

ထမင်းချက်စားဖို့မှူးလည်း အမဲသားငါးဟင်းလျာတို့ကို စီမံချက်ပြုတ်နေတယ်၊ အငွေ့တွေအများကြီး ထွက်လာချိန်မှာ အိုးအဖုံးကို အနည်းငယ် ဖွင့်ထားတယ်၊ မီးဖိုအပြင်ထွက်ပြီး ကိုယ်က ချွေးတွေကို သုတ်ရင်းနဲ့ ရပ်နေတယ်၊ ဒီအချိန် ကျီးကန်းက တောင်းထဲကနေ ခေါင်းပြူပြီး အခြေအနေကို အကဲခတ်တယ်၊ ထမင်းချက်စားဖို့မှူး အပြင်ထွက်နေတာကိုသိတဲ့ ကျီးကန်းက ဒီအချိန်ငါ့အတွက်စားရမယ့်အချိန်ကောင်းအခါကောင်းပဲ၊ အတုံးကြီးကြီး စားရမလား၊ အတုံးသေးသေး စားရမလား အတုံးသေးသေးဆိုရင် တော်တော်နဲ့ ဗိုက်ပြည့်မှမဟုတ်၊ အတုံးကြီးကြီးကိုယူပြီး တောင်းထဲမှာစားပြီးအိပ်တော့မယ်" လို့ကြံစည်ပြီးတောင်းကပုံထွက်ပြီး မီးဖိုဆောင်မှာနားတယ်၊ နားတဲ့အချိန် နှုတ်သီးက အသံထွက်သွားတယ် ထမင်းချက်က အသံကြားတာနဲ့"ဘာသံလဲ" လို့စဉ်းစားပြီး မီးဖိုဆောင် ဝင်တဲ့အချိန်မှာ ကျီးကန်းကို တွေ့သွားတယ်။

"ဒီ ကျီးမိုက်ဟာ သူဌေးကြီးအတွက် ချက်တဲ့အသားဟင်းလျာကိုမှ စားချင်တယ်၊ ငါက သူဌေးကိုမှီပြီး အသက်မွေးရတယ်၊ ဒီကျီးကိုမှီပြီး အသက်မွေးတာမဟုတ်၊ငါ့အတွက် ဒီကျီးကန်းဘာမှအသုံးမဝင်" ဟု တွေးပြီး တံခါး၊ ပိတ်။ ကျီးကန်းကို ဖမ်းယူတယ်၊ ဖမ်းယူပြီးအမွေးအတောင်တွေကို ခုတ်ပြီး ချင်းစိမ်းဆားဇီယာစသည်တို့ကိုထောင်းပြီးအချဉ်ရက်တက်ရည်တို့နဲ့ မွှေနှောက်ပြီး ကျီးကန်းတစ်ကိုယ်လုံးကို လိမ်းပြီးတော့ တောင်းထဲထည့်ထားတယ် သတ်တော့မသတ်ပါ၊ ကျီးကန်းကတော့ ဝေဒနာကို အသည်းအသန် ခံစားပြီး အော်ဟစ်ညည်းညူးပြီး နောက်ဆုံးမှာ အသက်ကုန်ဆုံးရရှာတယ်။

ကျီးကန်းရဲ့ အဖြစ်ကိုတွေရတဲ့ ဘုရားလောင်းခိုင့်က် "ငါစကားကို နားမထောင်သော ကျီးမိုက် အစာငန်းသော ကျီးမိုက်၊လောဘကြီးသော ကျီးမိုက်ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့တပ်မက်မှုကို မထိန်းနိုင်တဲ့အတွက် အသက်သေဆုံးခြင်းသို့ရောက် ရရှာပေပြီ" ဟု ကြီးစွာသော သံဝေဂဖြင့် အရပ်တစ်ပါးသို့ထွက်သွားပါတော့တယ်။

မိမိသန္တာန်မှာ ဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ ဆန္ဒကို မထိန်းသိမ်းနိုင်တဲ့ ကျီးမိုက်လို မဖြစ်စေဘို့ မဖြစ်သင့်ဘဲ ဖြစ်ချင်တဲ့ဆန္ဒကို ထိန်းနိုင်ကြပါစေကွယ်။

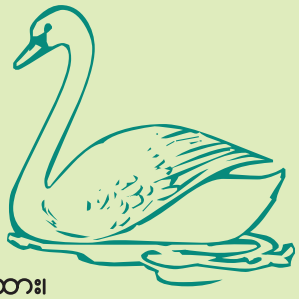
(လောဘရမ္ဘက်၊ငမ်းငမ်းတက်၊အသက်ဆုံးရှာကျီးပမာ)

နန္ဒာဘုန်းနွယ် (မြောင်းမြေ)

သတိပြုဖွယ်၊ အန္တရာယ်

ကျော်ဝင်းမောင်(ကျောက်မဲ)

တစ်ခါတုန်းက တောအုပ်တစ်အုပ်မှာ၊
သစ်ပင်တစ်ပင်အုပ်ဆိုင်း ကိုင်းရွက်ဖြာ။
မြူးပျော်နားကာ ငန်းတစ်အုပ်၊
ပင်ယံဖျားမှာ အသိုက်တွေလုပ်။
အုပ်စုထဲမှာ ငန်းအိုဟာ၊
ဉာဏ်ပညာရှိ သုခမိန်ပါ။
ပင်ခြေမှာ နွယ်ပင်သေး၊
ငန်းအိုမြင်လို့ သတိပေး။
အရေးမစိုက် အထင်သေးကာ၊
ပစ်ပယ်ထားဖို့ မသင့်ပါ။
နွယ်သဘာဝ ကြီးလာတော့၊
ပင်ဖျားထိပ်ရောက် အန္တရာယ်ပေါ့။
ဘယ်လိုပြောတော့ မမှုပြီ၊
ငန်းတွေဂရုမထား နွယ်သေးလို့။
ရာသီကာလ တစ်စစထောက်၊
နွယ်ပင်ခိုင်ထွား ပင်ဖျားရောက်။
တစ်ယောက်မုဆိုး တစ်နေ့မှာ၊
သစ်ပင်ကြီးအောက် ရောက်လို့လာ။
နွယ်ကြိုးယှက်ဖြာ ပင်ထိပ်ဖျား၊
ငှက်သိုက်အများ သူမြင်သွား။
လှေကားသဖွယ် နွယ်တက်ကာ၊
သစ်ပင်ဖျားမှာ ပိုက်ထောင်ရာ။
အိပ်တန်းပျံလာ ချိန်မှာတော့၊
ငန်းငှက်အများ မိလေပေါ့။
ကယ်ကြပါနော့ သံစာစာ၊
ငန်းတွေအော်ဟစ် ကြောက်လန့်စွာ။

ပညာရှိသူ ငန်းအိုစကား၊
ဒုက္ခတွေမှ အမှန်တရား။
နားလည်ပါပြီ ငှက်ကျားအို၊
ဖေးကူ မ ပါ သူတို့ဆို။
သေသူလိုနေလို့ ဟန်ဆောင်ထား၊
မုဆိုးယုံအောင် လုပ်စို့လား။
"ပင်ယံဖျားမှာ မလှုပ်မရှက်နေ၊
ရှုန်းကန်ရင်းနဲ့ သေသွားပေ"။
မုဆိုးယုံစေ အောက်ပစ်ချ၊
မြေပေါ်ရောက်လည်း ငြိမ်လျက်ပါ။
သစ်ပင်ပေါ်က စိတ်ချစွာ၊
မုဆိုးအောက်ကို ဆင်းအလာ။
ရုတ်တရက်သာ အကုန်ပျံသွား၊
မုဆိုးမှင်သက် ငေးလျက်သား။
ငန်းတွေအားလုံး လွတ်မြောက်တကား။
သားတို့သမီးတို့ မှတ်စေဖွယ်၊
အန္တရာယ်ဟူသမျှ သတိပြုကွယ်။
သေးငယ်တယ်လို့ မှတ်ရင်တော့၊
ဒုက္ခတစ်နေ့ တွေ့မည်ပေါ့။
မပေါ့ဆနဲ့ အန္တရာယ်၊
တက်ညီလက်ညီ တွန်းလှန်ကွယ်။
မျိုးနွယ်၊ ဘာသာ၊ သာသနာအား၊
အစဉ်အလေးထား၊ ကာကွယ်သွားပုံပြင်
ကမ္ဘာချစ်သားသမီးများ
ဦးဦးလက်ဆောင်ပါး။

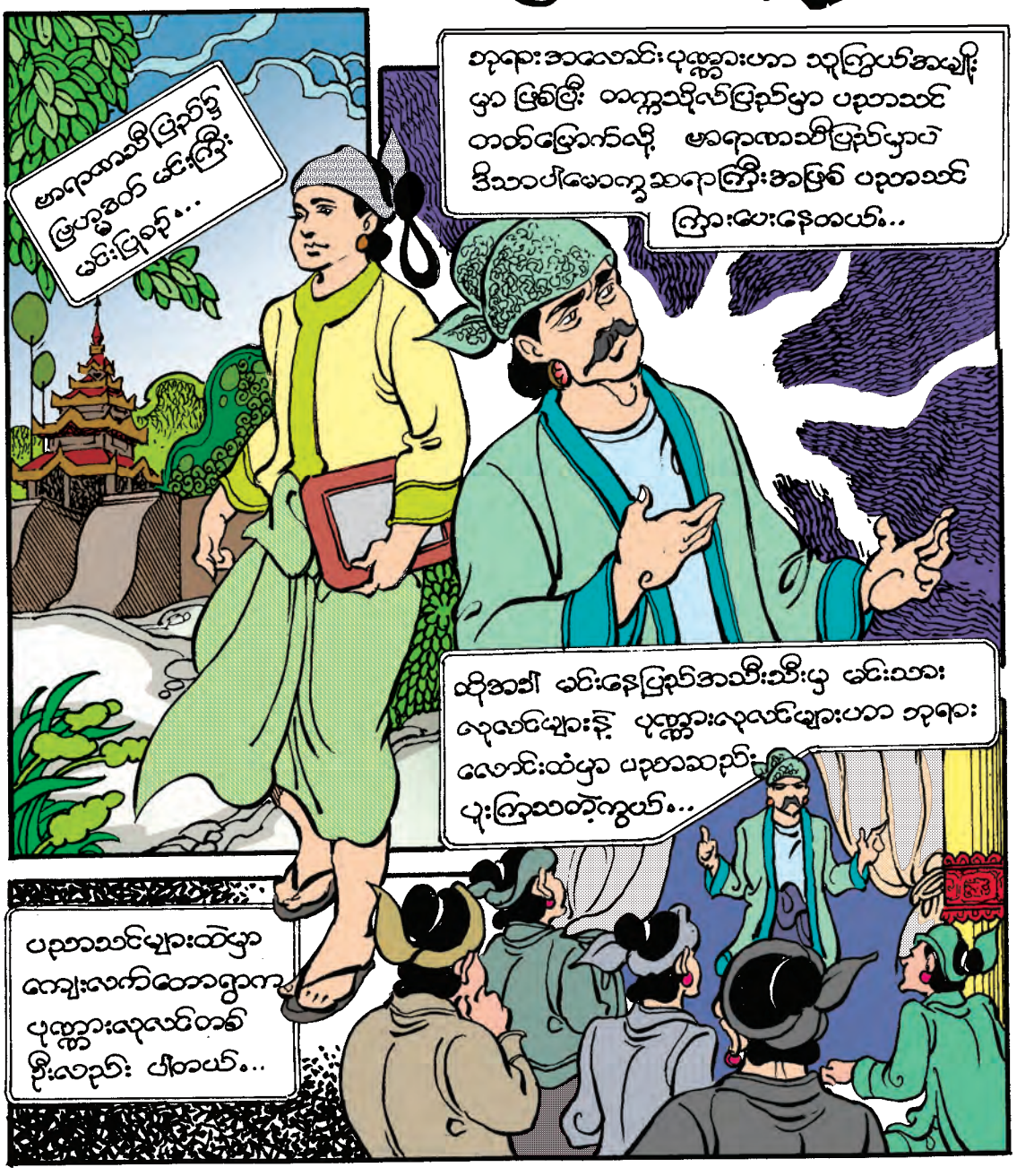
ကျော်ဝင်းမောင်
(ကျောက်မဲ)

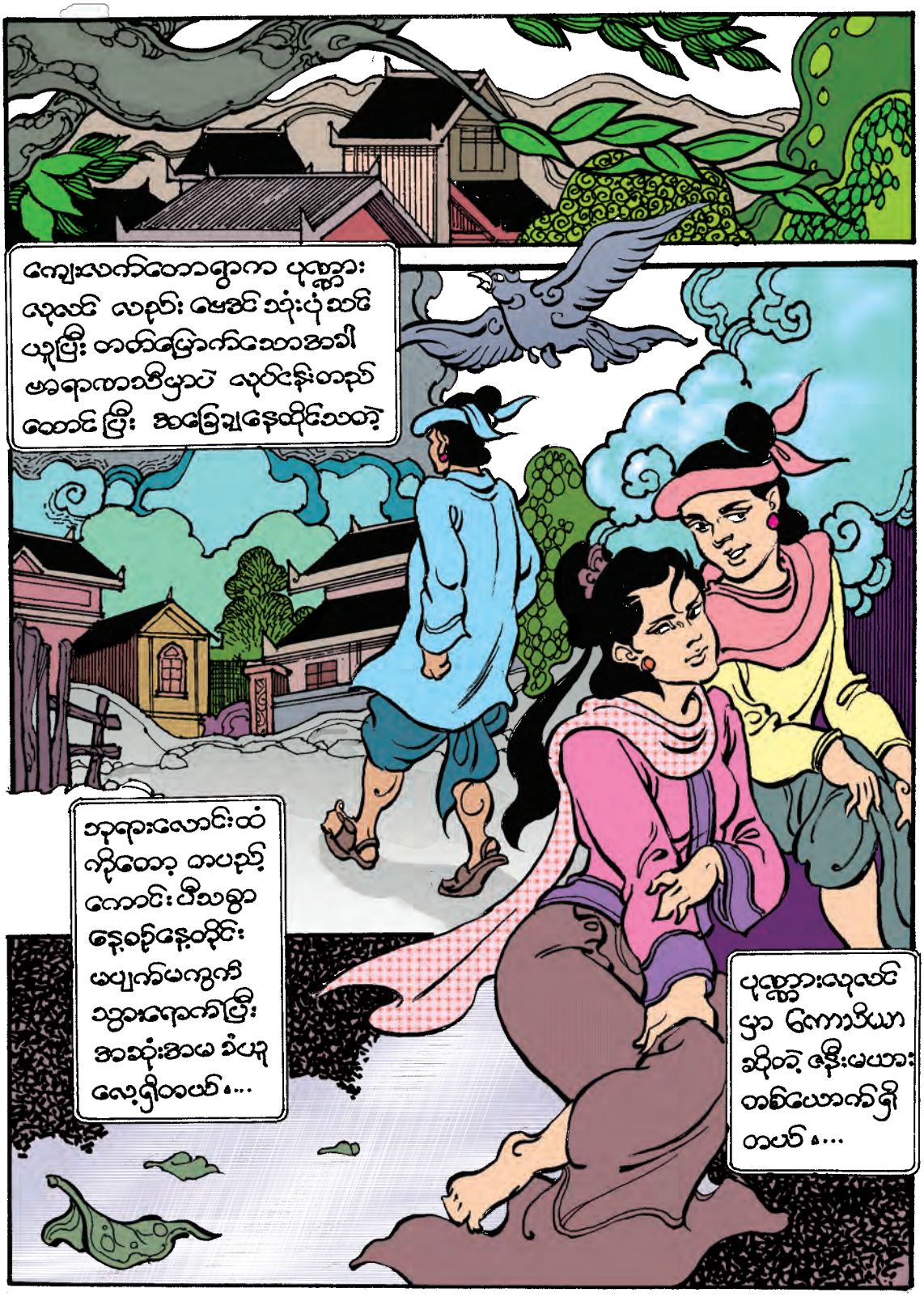

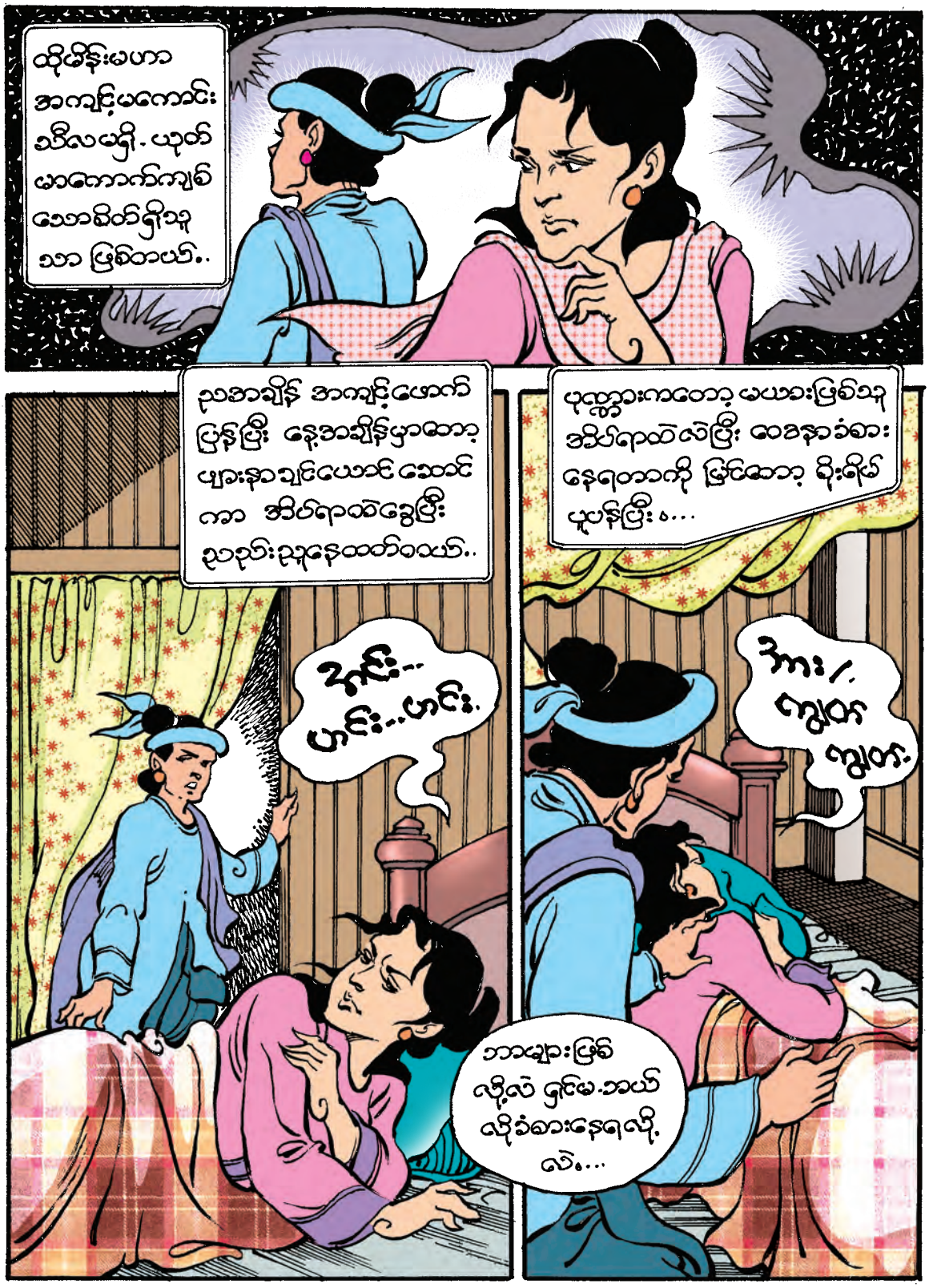
အလောဘကြီးတဲ့ ပုဇွန်လုံးစု

ဒဏ္ဍဝတီနိုင်

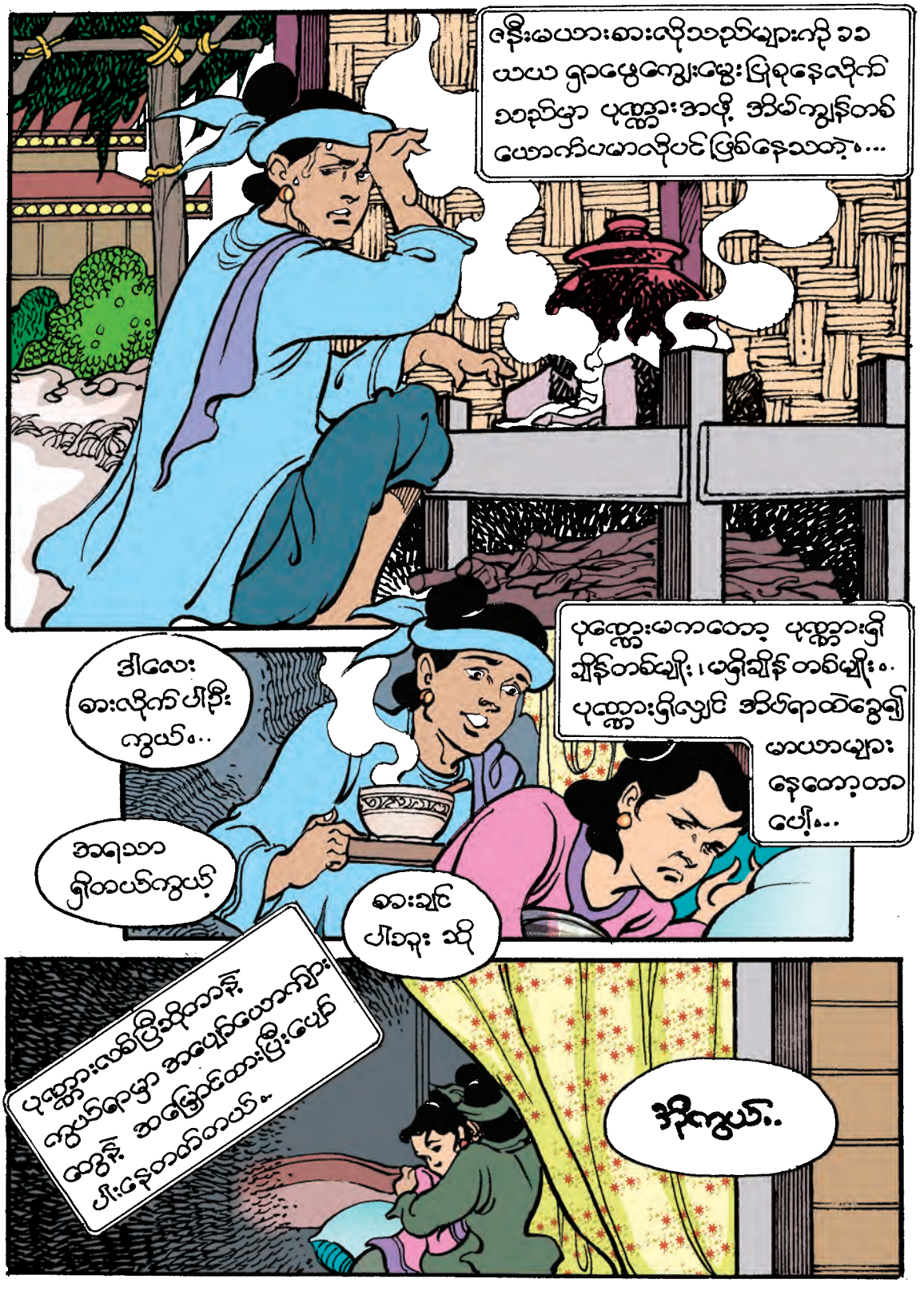

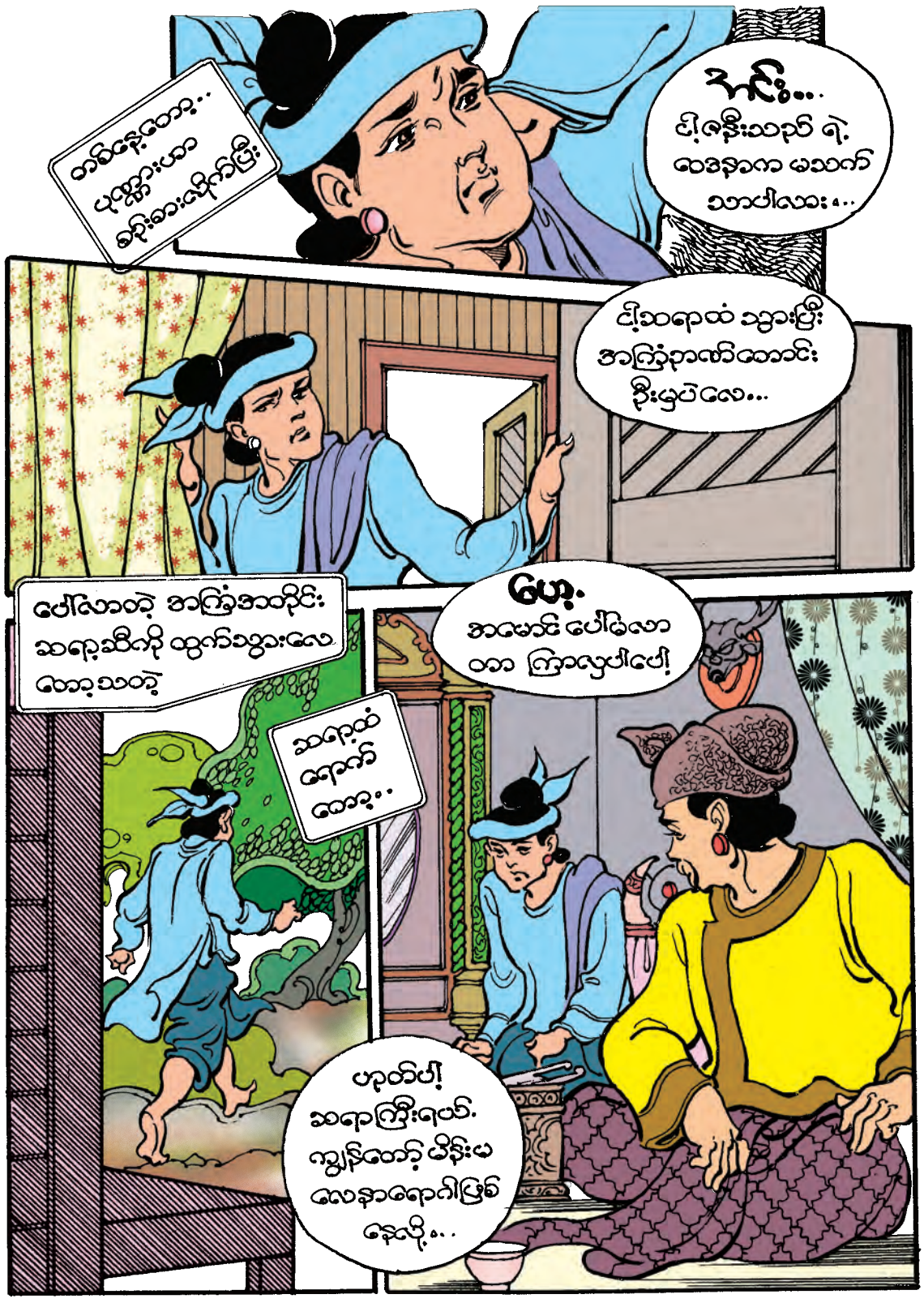
ပုံပြင်ကမ္ဘာ ကလေးရုပ်စုံစာစောင်

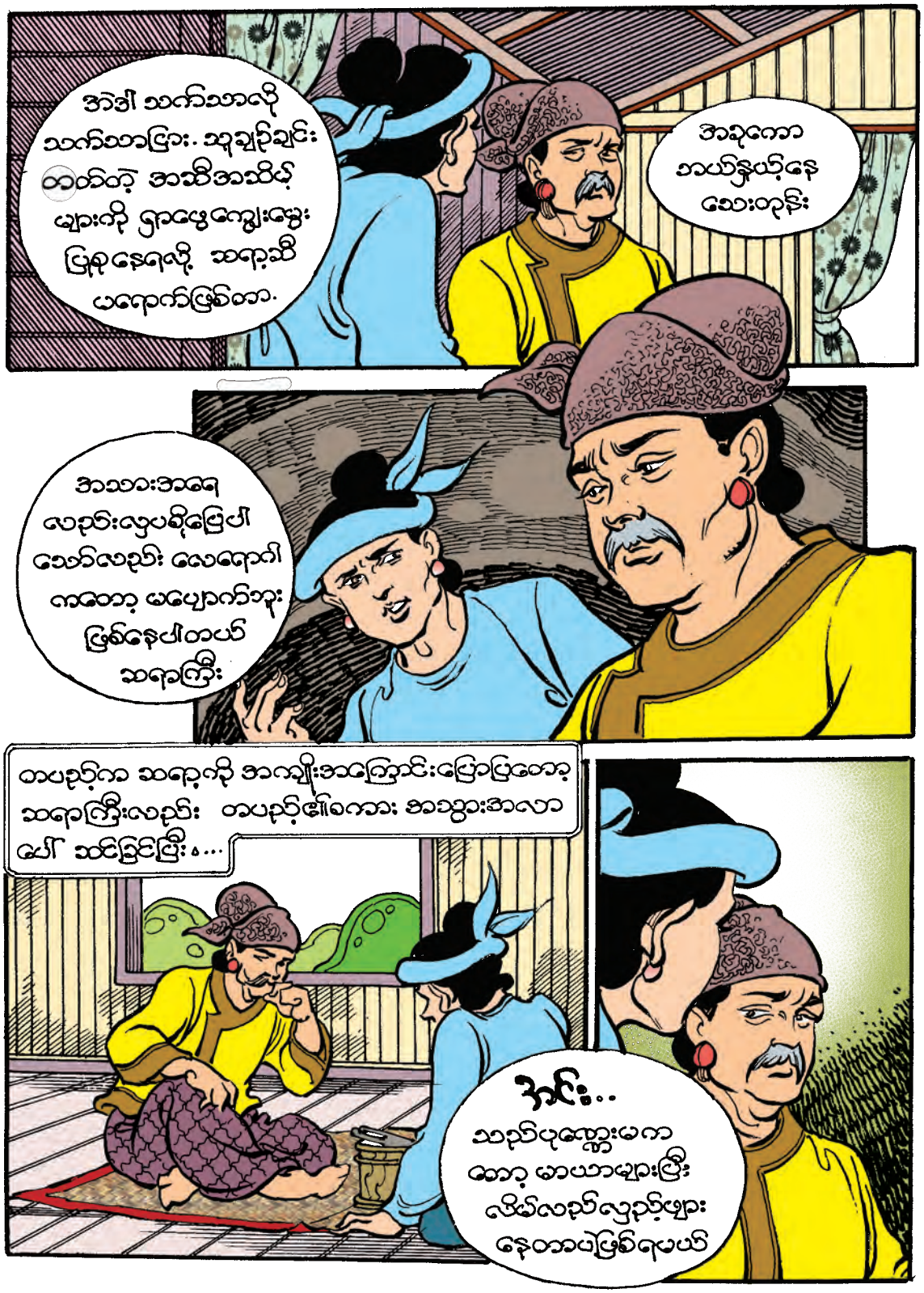

ချေးလက်တောရွာက ပုဇွန်ဘား
လုလင် လဲ့ဝါး မေခင် ဒဲ့ပုံ ဆင်
ယုံကြည်း တတ်မြောက်သောအခါ
မာရောဟာသိပ္ပါသင် လုပ်ငန်းတည်
တောင်ကြီး အခြေချနေထိုင်သတဲ့
ဘုရားလောင်းထဲ
ကိုတော့ ဘယ်သို့
ကောင်းပါသလဲ
နေ့ဝင်နေ့တိုင်း
မပျက်မကွက်
သွားရောက်ကြီး
အဆုံးအမ ခံယူ
လေ့ရှိတယ်...
ပုဇွန်ဘားလုလင်
မှာ ငကောင်ယာ
ဆိုတဲ့ နေ့မယား
တစ်ယောက်ရှိ
တယ်...

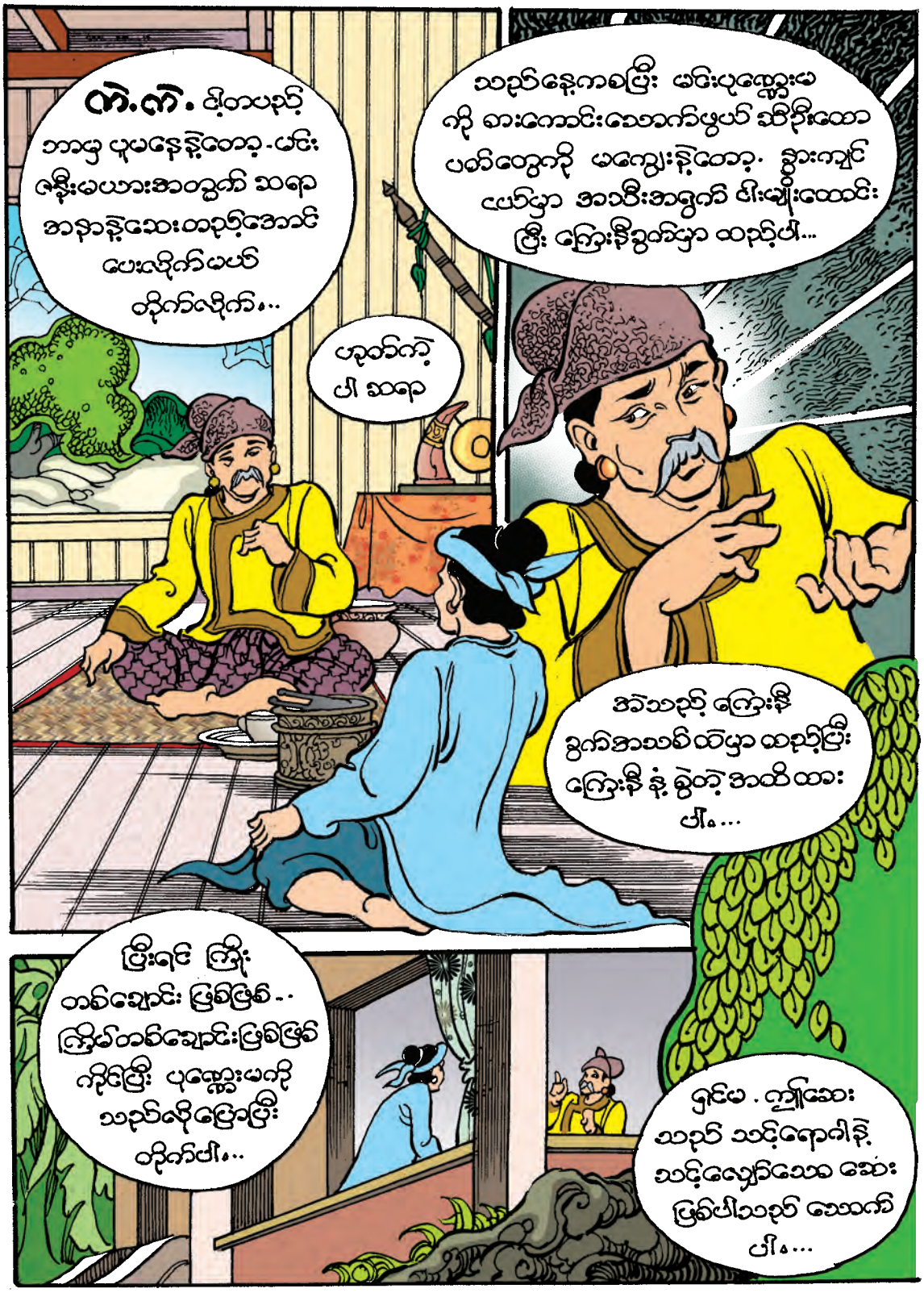

ထိုမိန်းမဟာ
အကျင့်မကောင်း
ဒသီလမဲ့ပြီ.. ယုတ်
မာကောက်ကျစ်
သောဝိတ်ရှိသူ
ဘာ ဖြစ်တာပဲပါ..
ဦးဘချိန် အကျင့်ဖောက်
ပြန်ပြီး နေ့ဘချိန်မှာဆော့
ပျားနှာချင်ယောင် ဆောင်
ကာ အိပ်ရာထဲခွေပြီး
ဦးတုတ်ဦးနေတတ်ဝသပါ..
ပထွေးကတော့ မယားဖြစ်သူ
အိပ်ရာထဲလဲပြီး ဝေဒနာခံစား
နေရတာကို မြင်ဆော့ ပိုးဂိမ်
ပျံပန်ပြီး ဝ...
ဦးး..
ဟင်း..ဟင်း..
ဘီးး/
ကျွတ်
ကျွတ်
ဘာမျှားဖြစ်
လို့လဲ ရှင်မ.ဘယ်
လိုခံစားနေရလို့
လဲ...

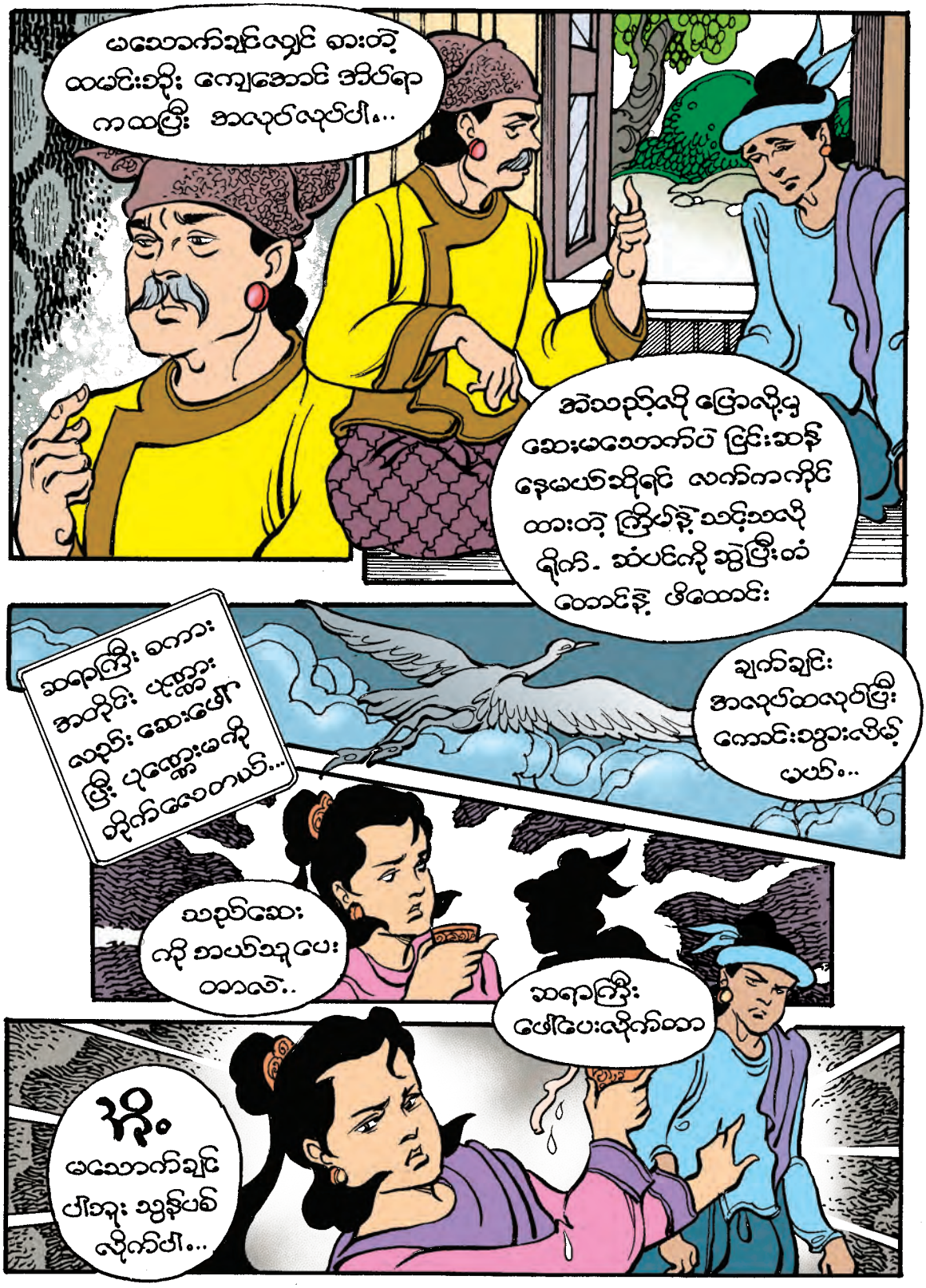

ခံစားနေရတဲ့ ဝေဒနာကို ပြောပြ ဘာပြစ်တယ် ဆိုတာ ဘာမောင် သိပ္ပာပေါ့
ကျွန်မ ဝမ်းထဲ ပွာလေထိုးလေအောင့် ဖြစ်နေလို့.. ဘိပ်နေလို့ ယကောင်းဘူးဖြင်
ဒီ.. ဒါဆို ဘာပျားစားဘဲ့ ရင်ဘသလဲ...
အင်း.. လေထိုးတော့ ဘာပျားကျေး ဇူးပါလိမ့်..
ဘဂသာဂ္ဂိတဲ့ ချိုတဲ့ ဆိမ့်တဲ့ ထမင်းပြစ်ပြစ် ဆန်ပြုတ်ပြစ်ပြစ် သိုဒိုးထော ပတ်တွေကိုဘာ ကျေးပါ စားရင်ဆေးပါဘဲ..

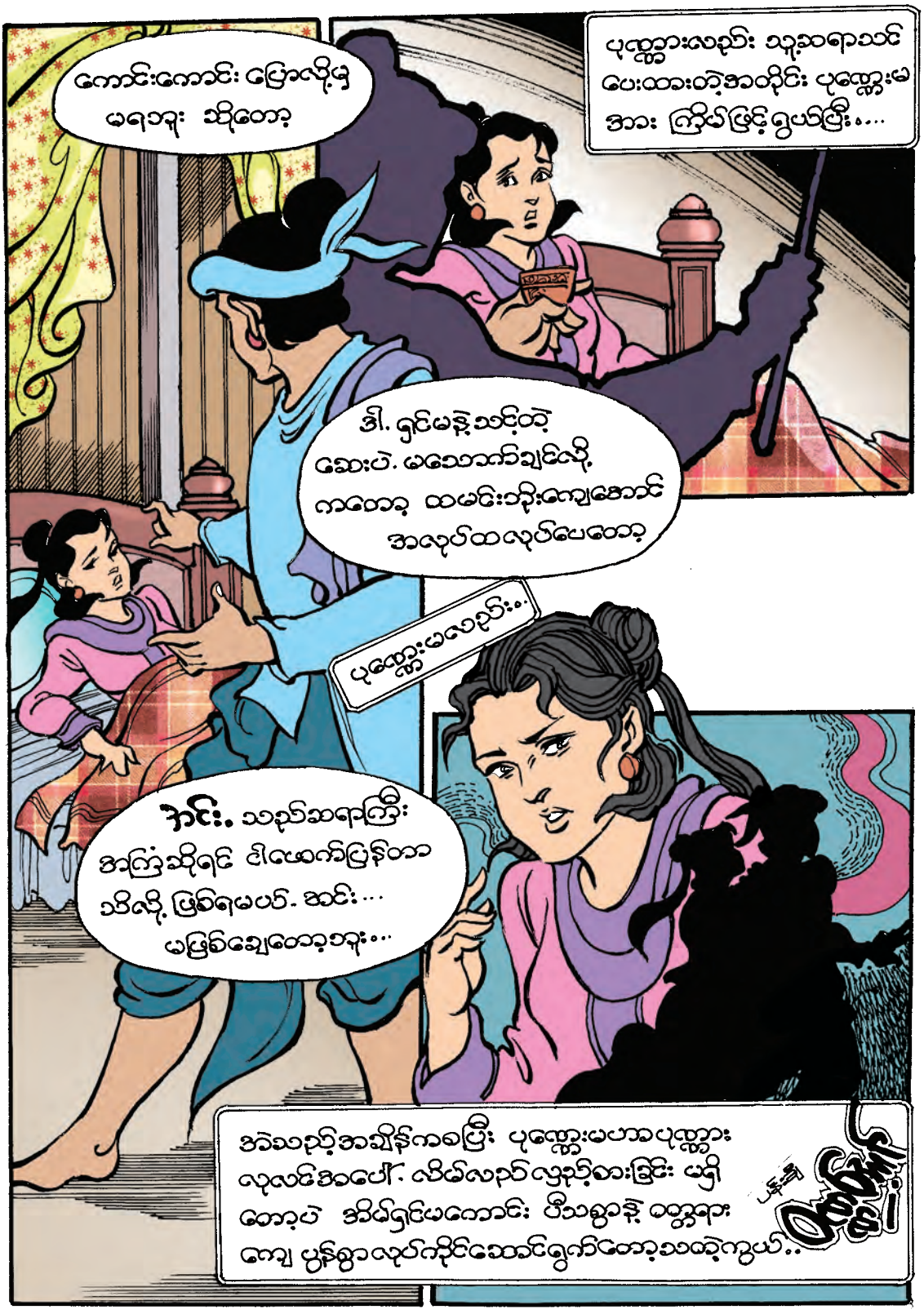

ဒီနှီးမယားဆားလိုသည်ဟုများကို ခခ
ယယ ရှာမှေ့ကျွေးမွေးပြုစုနေလို့က်
ခဝသမျှ ပုဏ္ဏားအဖို့ အိမ်ကျွန်တစ်
ယောက်မမာလို့ပင် ဖြစ်နေသတဲ့....
ပုဏ္ဏားမကတော့ ပုဏ္ဏားရှိ
ချိန်တစ်မျိုး၊ မရှိချိန်တစ်မျိုး၊
ပုဏ္ဏားရှိလျှင် အိပ်ရာထဲခွေချ
ယာယာယူး
နေတော့တာ
ပေါ့...
ဒါလေး
ဆားလိုက် ပါဦး
ကွယ်...
အရသာ
ရှိတယ်ကွယ့်
ဆားချင်
ပါဘူး ဆို
ပုဏ္ဏားလေးပြီးအိုအခဲ့
ကွယ်ရှာမှာ အပျော်မယောကျ်ား
တော့ခဲ့ အဖြောင့်တေးပြီးပျော်
ပါးနေတတ်တယ်..
အိုင်ကွယ်..

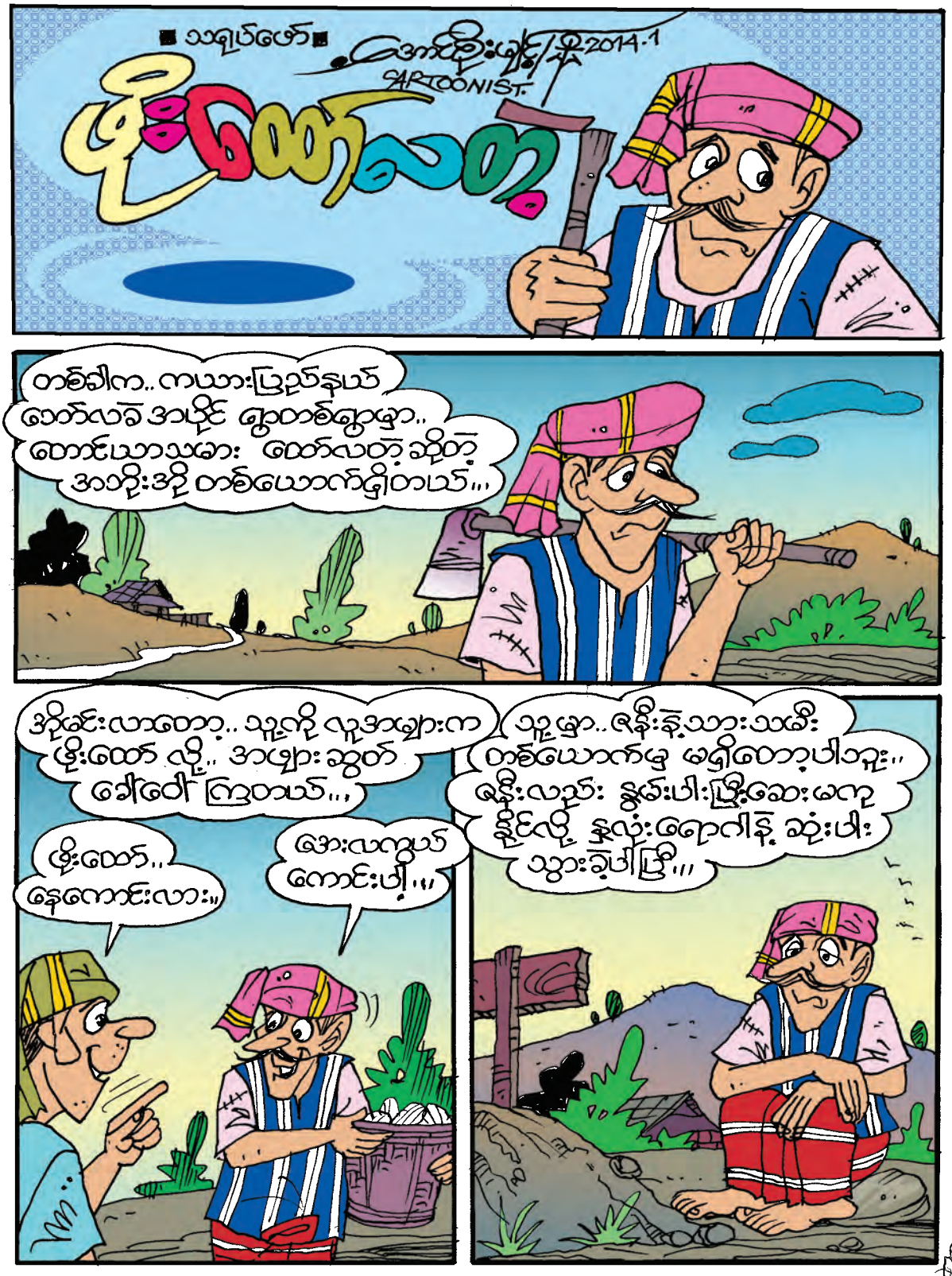

ဒေါ်ငွေ့...
ငါ့ခန်းသခင် ရဲ့ ဇေဒနာက မသက်သာပါလား...
တစ်ခုခုတော့... ပုဏ္ဏားမာ စဉ်းစားရဦးမှပြီး
ငါ့သရောထဲ သွားပြီး အကြံဉာဏ်အောင်း ဦးမှပါလေ...
ပေါ်ဒေတဲ့ အကြံအဆိုင်း သရော့ဆီကို ထွက်သွားလေ တော့သတဲ့
သရော့ထဲ ကျောက် တော့...
ယော့. အမောင် ပေါ်ဒဲလော တာ ကြာလှပါပေါ့!
ဟုတ်ပါ! သရောကြီးဂေတ်. ကျွန်တော့် ပိန်းမ ဇေဒနာရောဂါပြစ် နေလို့...

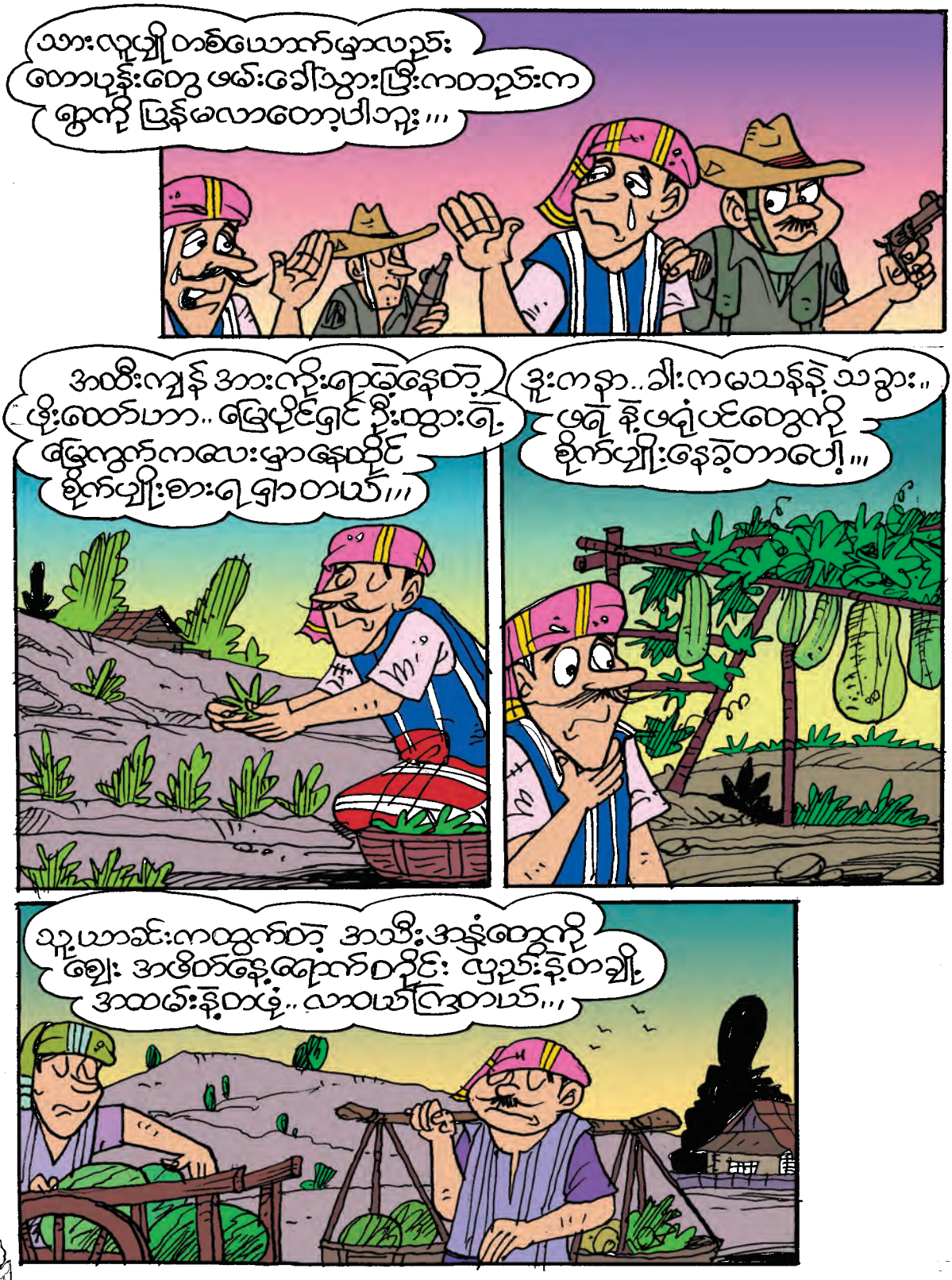

အဲဒါ သက်သာလို့
သက်သာပြား.. သူ့ချဉ်ချင်း
တတ်တဲ့ အဆီအဆိမ်
များကို ဂျာမေကျွေးမွေး
ပြုစုနေရလို့ ဆရာ့ဆီ
ပရောက်ဖြစ်တာ.
အဆုံးကော
အသိန္နယ်နေ
သေးတုန်း
အသားအရေ
လေးလွပစိုပြေပါ
သေတ်လေသီး လေရောဂါ
ကတော့ ပပျောက်ဘူး
ဖြစ်နေပါတယ်
ဆရာကြီး
တပည့်က ဆရာ့ကို အကျိုးအကြောင်းပြောပြတော့
ဆရာကြီးလေသီး တပည့်ဇော်ခေကား အသည်းအလာ
ပေါ် သင်ခြင်ဖြစ်ပြီး ...
ဒီလောက်..
သည်ပုဇွန်ကြီးမက
ဆော့ မာယာများကြီး
ဖိမ်လေသီလျှော်ဖျား
နေတာပါဖြစ်လေမယ်

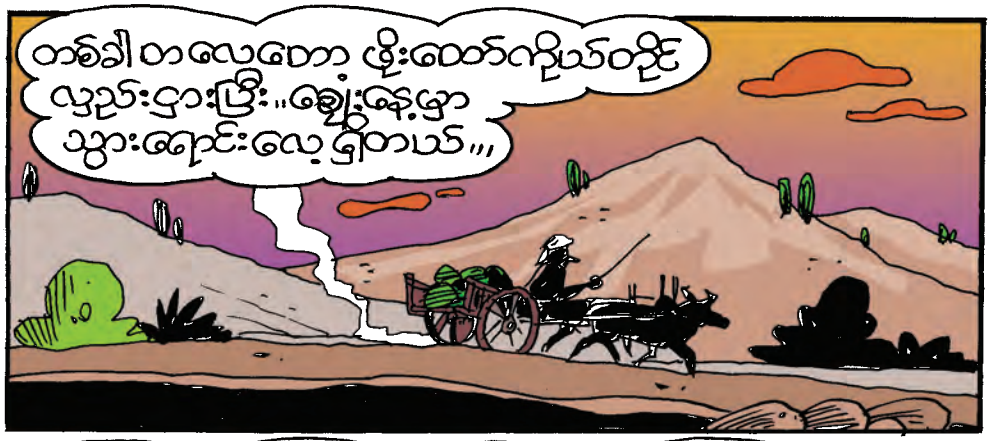

သည်နေ့ကစပြီး မင်းပုဏ္ဍားမ
ကို ဆားကောင်းသောက်ဖွယ် ဆီဒိုးတော
ပတ်တွေကို မကျွေးနဲ့တော့. ခွားကျင်
ပေါ်မှာ အသီးအရွက် ငါးမျိုးထောင်း
ကြီး ကြွေးနိုင်ကြမှာ ထည့်ပါ...
ဟုတ်ကဲ့ ပါ ဆရာ
ကဲ.ကဲ. ငါ့တပည့်
ဘာမှ ပူမနေနဲ့တော့.မင်း
ဇနီးမယားအတွက် ဆရာ
အနာနဲ့ဆေးတည့်အောင်
ပေးထိုက်မယ်
တိုက်ထိုက်၊...
အဲဒါသည့် ကြွေးနိ
ဖွက်အာသစ်ထပ်မှာ ထည့်ပြီး
ကြွေးနိ နဲ့ ခွဲတဲ့ အထိ ထား
ပါ၊...
ကြီးရင် ကြိုး
တစ်ချောင်း ပြစ်ပြစ်..
ကြိုးတစ်ချောင်းပြစ်ပြစ်
ကိုင်ပြီး ပုဏ္ဍားမကို
သည်လို ပြောပြီး
တိုက်ပါ၊...
ဂျင်မ . ကျွဲဆေး
သည် သင့်ကောင်ကို
သင့်လျော်သော ဆေး
ပြစ်ပါသည် သေအော်
ပါ၊...

မသောက်ချင်လျှင် စားတဲ့ထမင်းဘိုး ကျေအောင် ဒဲဒိပါရောကထုတ်ဦး အလုပ်လုပ်ပါ။..
အဲသည်လို ပြောလို့မှ ဆေးမသောက်ပဲ ငြင်းဆန်နေမယ်ဆိုရင် လက်ကကိုင်ထားတဲ့ ကြိမ်နဲ့ သင့်သလို ရိုက်. ဆဲပင်ကို ဆွဲပြီးတဲ့ ဝေခင်နဲ့ ဖိထောင်း
ဆရာကြီး ကား အကိုင်း ပဲဇော်ဆေး သွေး ဆေးဖော် ကြိုး ပုဇွန်ဆေးကို တိုက်သေတယ်..
ချက်ချင်း အလုပ်ထလုပ်ကြီး ကောင်းသွားလိမ့် မယ်။..
သည်ဆေး ကို အယ်သူပေး တာလဲ..
ဆရာကြီး ဖေါင်ပေးတိုက်တာ
ဪ မသောက်ချင် ပါဘူး သွန်ပစ် တိုက်ပါ။..

ကောင်းကောင်း ပြောလိုပဲမှ
မရဘူး သိုးတော့
ပုဇွန်ကားလည်း သူ့ဆရာသင်
ပေးထားတဲ့အတိုင်း ပုဇွန်းမ
အား ကြိုယ်ဖြင့် ရှေ့ပါပြီး....
ဒါ. ရှင်မနဲ့ သင့်တဲ့
ဆေးပဲ. မသောက်ချင်လို့
ကတော့ ထမင်းဘိုးကျေအောင်
အလုပ်ထလုပ်ပေတော့
ပုဇွန်းမလေးဦး..
ဒေါင်း. သည်သဘောကြီး
အကြံဆိုရင် ငါ့ဖောက်ပြန်တာ
သိလို့ ဖြစ်မယ်. ဆင်း...
မဖြစ်ချေတော့ဘူး...
ဘဝသည်အချိန်ကခပြီး ပုဇွန်းမဟာပုဇွန်ား
လုလင်ဘဝပေါ်. လိမ်လည်လှည့်စားခြင်း မှာ
တော့ပဲ အိမ်ရှင်မကောင်း ဝိညာဉ်နဲ့ ဝတ္ထုများ
ကျေ ပွန်ဖွာလုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်တော့သဖွဲ့ကွယ်..

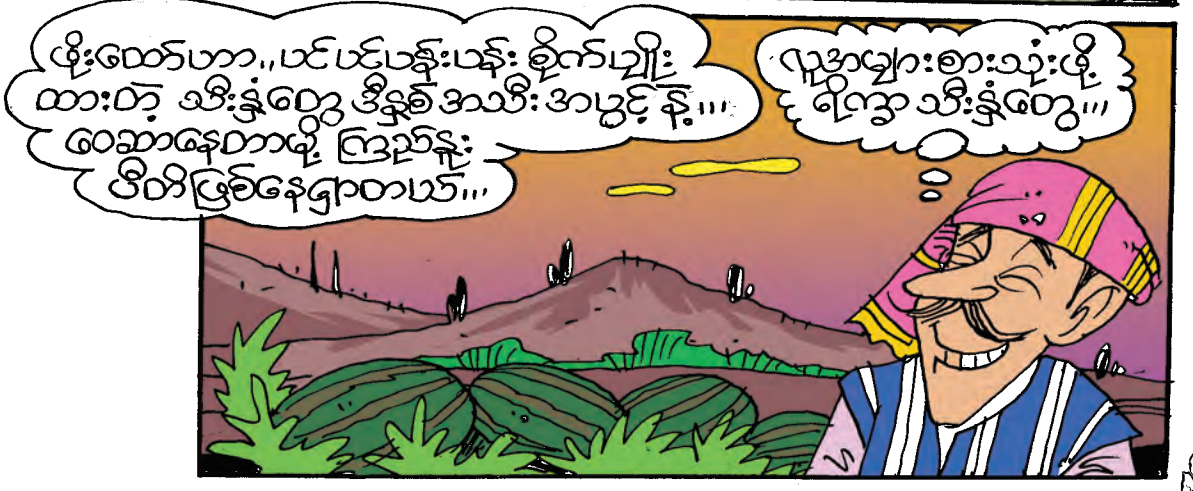

သရုပ်ဖော်
အောင်ဆန်းမြင့်/ဆွဲ 2014-1
ARTOONIST
ဖိုးထေ့လေ့
တစ်ခါက.. ကယား(ပြည်နယ်
တောလမခဲ့ အပိုင် ရွာတစ်ရွာမှာ..
တောင်ယာသမား ထော်လတဲ့ ဆိုတဲ့
အဘိုးအို တစ်ယောက်ရှိတယ်...
အိုးဖင်းလာတော့.. သူ့ကို လူအများက
ဖိုးထေ့ လို့.. အဖျားဆွတ်
ခေါ်ထေါ်ကြတယ်...
ဖိုးထေ့..
နေကောင်းလား...
ဟေးလက္ခယ်
ကောင်းပါ့...
သူမှာ.. ဇနီးနဲ့သား သမီး
တစ်ယောက်မှ မရှိတော့ပါဘူး..
ရွှေးလည်း နွားပါး(ပြီးဆေး ဖက
နိုင်လို့ နွားလုံးရောင်းနဲ့ ဆုံးပါး
သွားခဲ့ပါပြီ...

သားလူပျို တစ်ယောက်မှာလည်း
တောပုန်းတွေ ဖမ်းခေါ်သွားပြီးကတဉ်းက
ချွေကို ပြန်မလာတော့ပါဘူး ။။။
ဒူးကနာ.. ခါးကမသန်နဲ့ သခွား..
ဖရဲ နဲ့ ဖရုံပင်တွေကို
စိုက်ပျိုးနေခဲ့တာပေါ့ ။။။
အဃီးကျန် အားကိုးရာမဲ့နေတဲ့
ဖိုးတော်ဟာ.. မြေပိုင်ဖျင် ဦးထွား၏
မြေကွက်ကလေးမှာနေထိုင်
စိုက်ပျိုးစားရေရှာတယ်။။။
သူ့ယာခင်းကထွက်တဲ့ အသီးအနှံတွေကို
ဈေး အဖိတ်နေ့ရောက်တိုင်း လှည်းနဲ့တင်ပို့
အဆမ်းနဲ့တဖုံ.. လာဝယ်ကြတယ်။။။

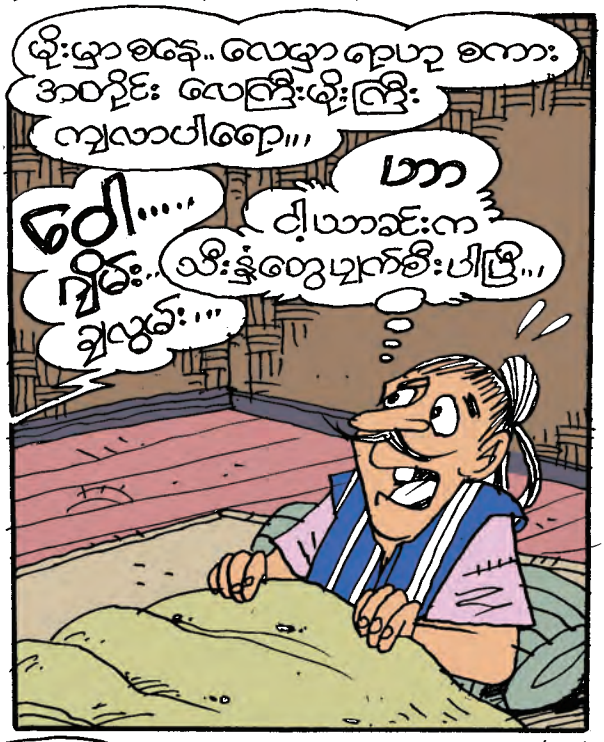

တစ်ခါတလေတော့ ဖိုးထော်ကိုယ်တိုင်
လှည်းငှားပြီး ချွေးအေးမှာ
သွားရောင်းလေ့ ရှိတာပဲ။။

ဒီတော့သဟဲဆိုလို့ ဖျောက်ညှို
ဆိုတဲ့ ခွေးတစ်ကောင်တော့ ရှိတာပဲ။ ခြံနား လှုပ်မိသံကပဲ့ဆင်
ဆီး ပေါင်တာပဲ။။
ဝုတ်။။ ဝုတ်။ ဝေါက်။ ဂီး။။

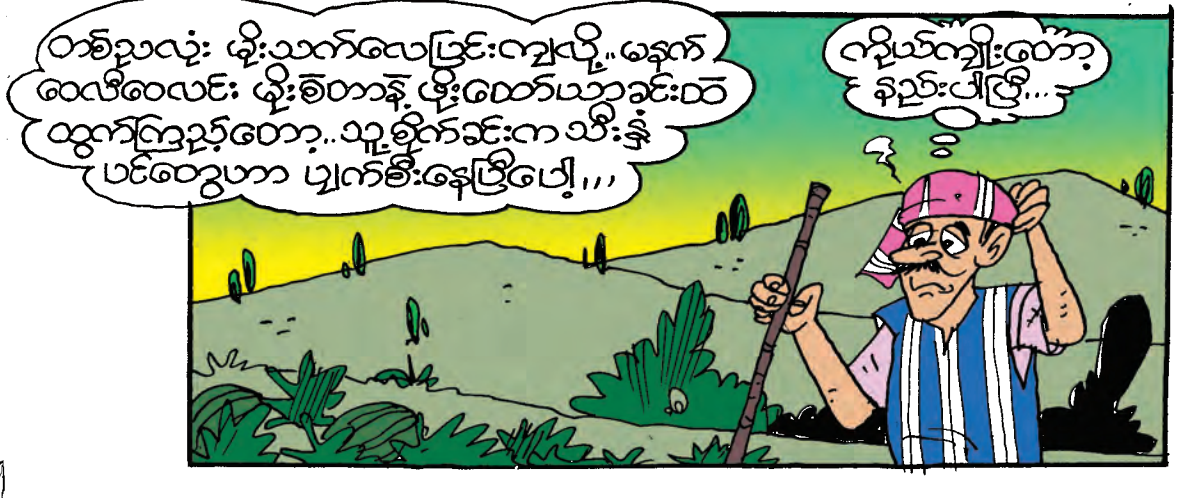

ဦးဇေး ဦးတာ အတွက် ဒရုဝမ်
ဖျောက်ညှို ရှိနေတော့ စိတ်သူ
လက်သူ ဒီဘိပ်နှိုင်တယ်..ဒါပေမဲ့
လှုပ်ကြီး ဆိုတော့ ကြွက်ဒီဘိပ်
ကြွက်နှိုး ပေါ့လေ။။

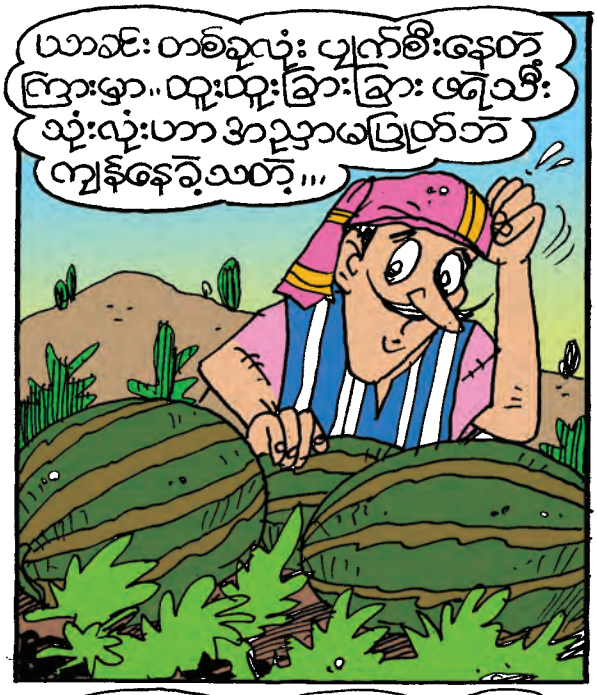

ဖိုးထော်ဟာ ပင်ပင်ပန်းပန်း စိုက်ပျိုး
ထားတဲ့ သီးနှံတွေ ဒီနှစ် အသီးအပွင့် နဲ့။။
ဝေဆာနေတာကို ကြည့်ရှုး
ပီတိဖြစ်နေရှာတာပဲ။။
လှုပ်မျှားစားသုံးဖို့
ရိက္ခာ သီးနှံတွေ။။

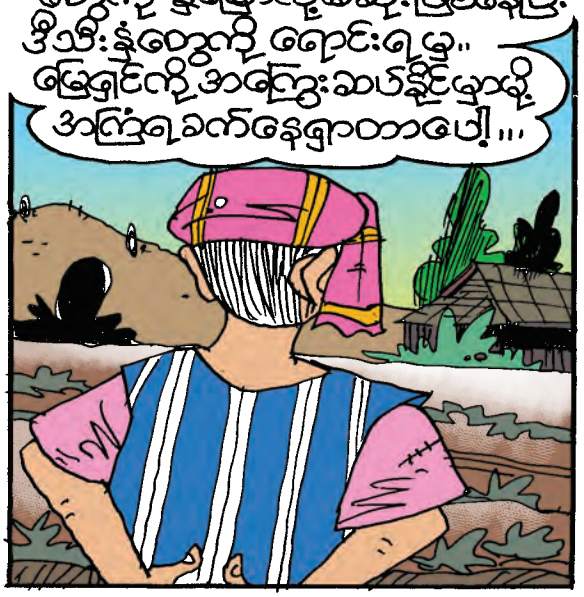

ဖရဲပင်တွေလည်း ဖြေပေါက်နှာနှယ်ပြီး
ပတ်ကွင်းလုံးမြစိမ်းရောင်လွှမ်းလို့...
သန္ဓားသီးတွေလည်း ခွေးကလေးမျှား
နို့စို့နေသလို တွဲလွဲလေးတွေ
ခိုလို့ပေါ့...

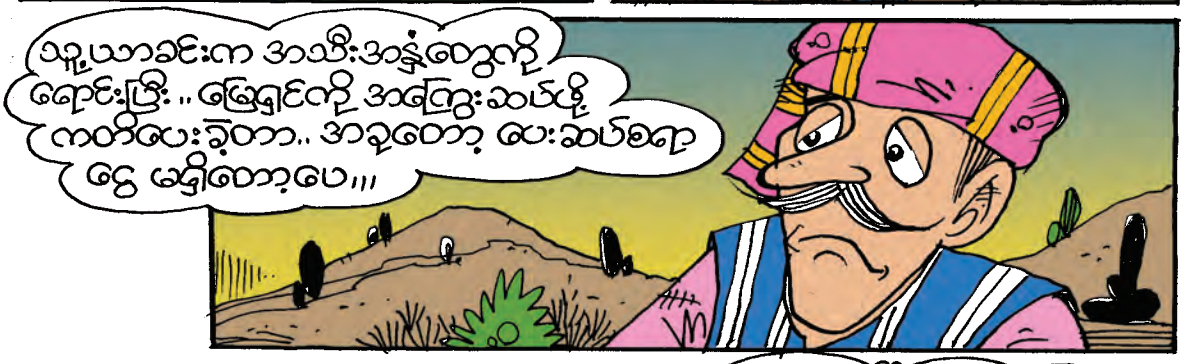

ဟာ
ငါ့သားခင်းက
သီးနှံတွေပျက်စီးပါပြီ...
ဇတ်...
ကျိန်း...
ချလွှဲမ်း...
မိုးမှာစနေ.. လေမှာရာဟူ စကား
အတိုင်း လေကြီးမိုးကြီး
ကျလာပါရော...

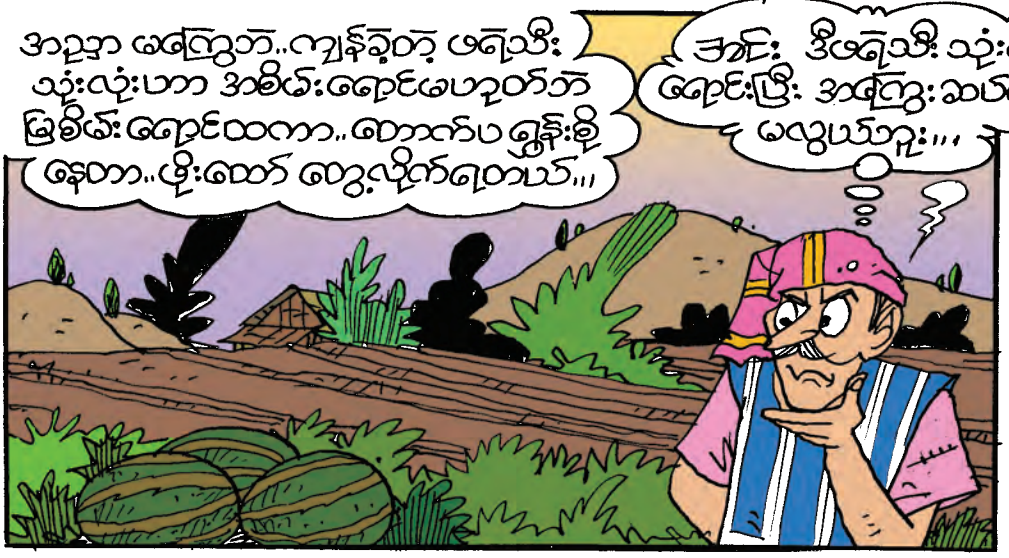

တစ်နေ့တော့ အာချိန်အခါမဟုတ်
စနေထောင်က မည်းမှောင်ပြီး
ရာဟူထောင့်ကလည်း
ညှိုးမှိုင်းလာတာပဲ...

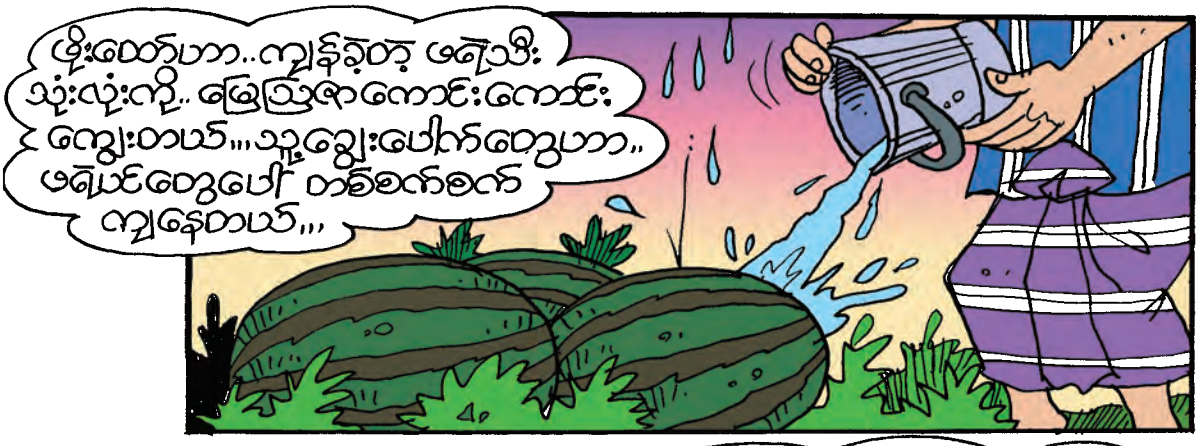

ကိုယ်ကျိုးတော့
နှမြောပါပြီ...
တစ်ညလုံး မိုးသက်လေပြင်းကျလို့.. မနက်
ဝေလီဝေလင်း မိုးစဲတာနဲ့ ဖိုးထောက်သားခင်းထဲ
ထွက်ကြည့်တော့..သူ့စိုက်ခင်းက သီးနှံ
ပင်တွေဟာ ပျက်စီးနေပြီပေါ့...

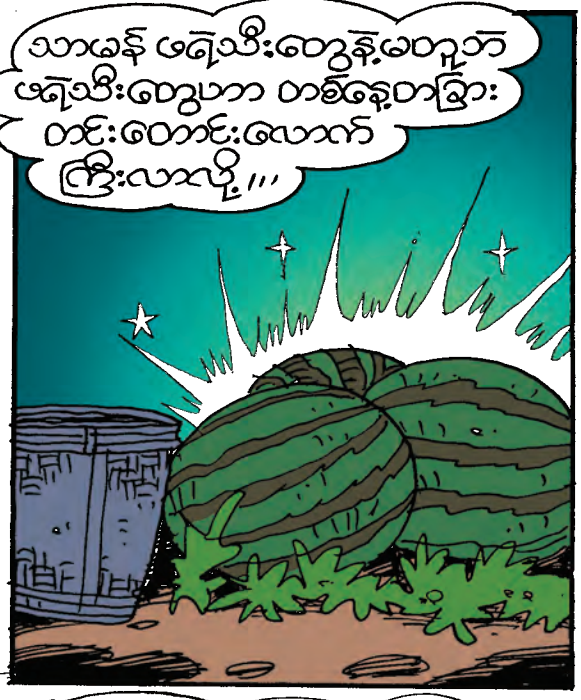

ယာခင်း တစ်ခွင်လုံး ပျက်စီးနေတဲ့
ကြားမှာ.. ထူးထူးခြားခြား ဖရဲသီး
သုံးလုံးဟာ အညှာမပြုတဲ့ဘဲ
ကျန်နေခဲ့သတဲ့ ။။။

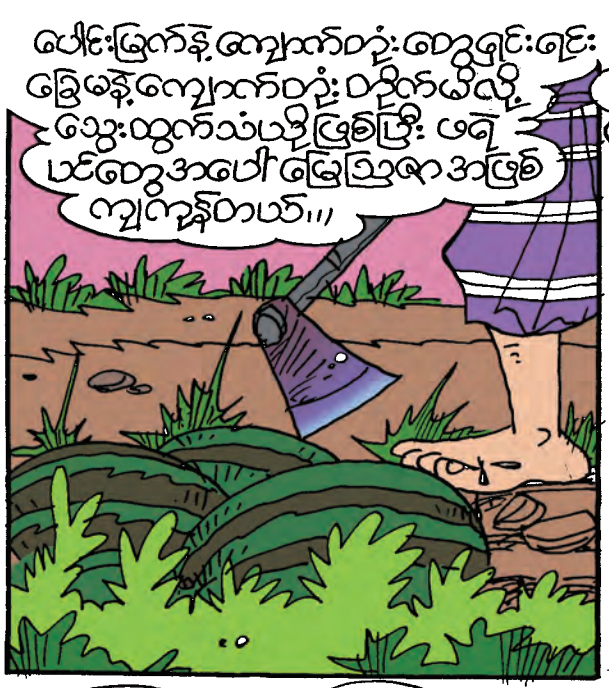

ဂရုတစိုက်ပျိုးထောင်ခဲ့တဲ့ သီးနှံ
တွေကို နွေမြောလို့မဆုံးဖြစ်နေပြီး
ဒီသီးနှံတွေကို ရောင်းရမှ..
ဖြေဖျောင်းကို အရေးဆယ်ဖို့
အကြံရခက်နေရှာတာပေါ့ ။။။

သူ့ယာခင်းက အသီးအနှံတွေကို
ရောင်းပြီး .. ဖြေဖျောင်းကို အရေးဆယ်ဖို့
ကတိပေးခဲ့တာ.. အခုတော့ ပေးဆပ်ရော
ငွေ မရှိတော့ပေ ။။။

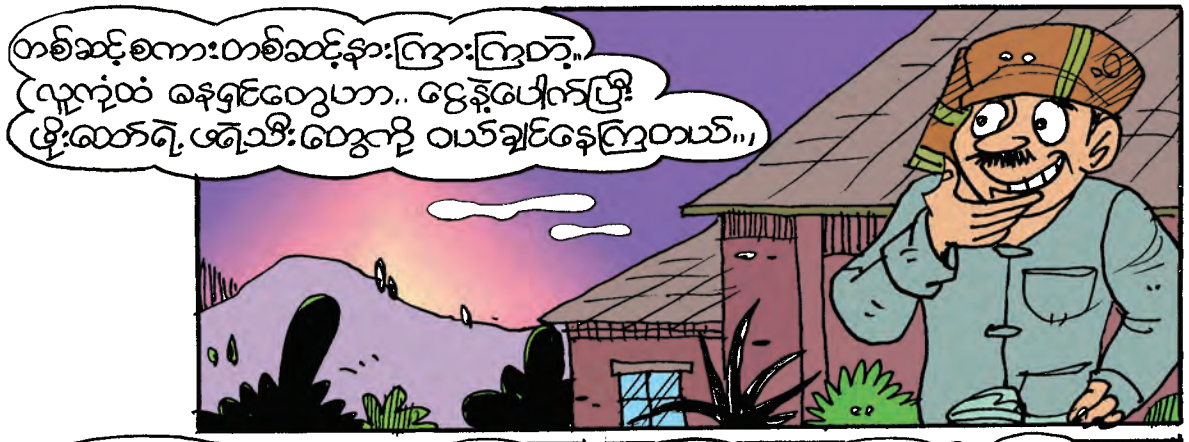

အင်း ဒီဖရဲသီး သုံးလုံး
ရောင်းပြီး အရေးဆယ်ဖို့
မလွယ်သကွဲ ။။။
အညှာ မရကြဘဲ..ကျန်ခဲ့တဲ့ ဖရဲသီး
သုံးလုံးဟာ အစိမ်းရောင်မဟုတ်ဘဲ
ဖြစ်မိမ်း ရောင်ထကာ.. တောက်ပ ဖျန်းခို
နေတာ..ဖိုးထော် တွေ့လိုက်ရတယ် ။။။

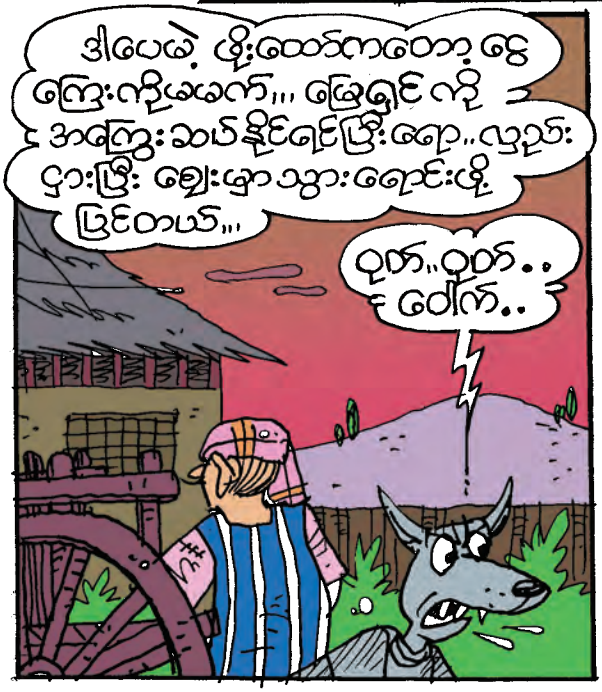

ဖိုးထော်ဟာ..ကျွန်ခဲ့တဲ့ ဖရဲသီး
သုံးလုံးကို.. ဖြေသြ့ရာကောင်းကောင်း
ကျွေးတယ်။။။သူ့ကျွေးပေါက်တွေဟာ။။
ဖရဲပင်တွေပေါ် တစ်စက်စက်
ကျနေတယ်။။။

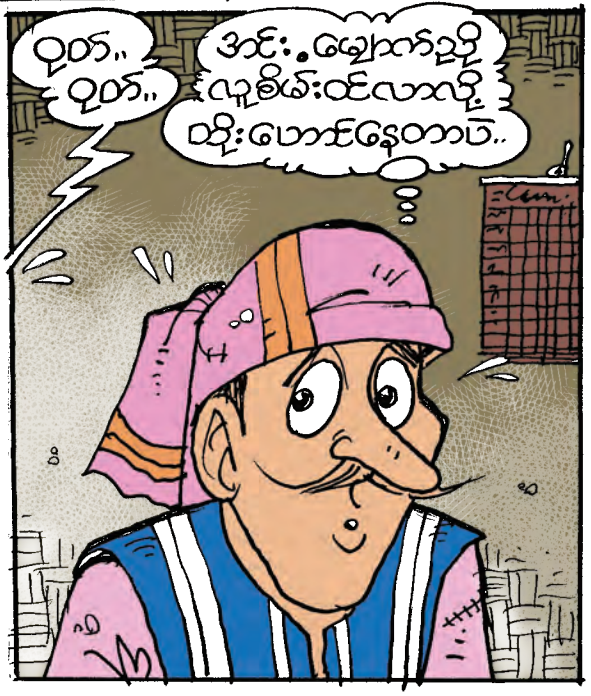

သာမန် ဖရဲသီးတွေနဲ့မတူဘဲ
ဖရဲသီးတွေဟာ တစ်နေ့တခြား
တင်းတောင်းလာတာ
ကြီးလာတယ်။။။

ပေါင်းပြောက်နဲ့ ဇောက်တံ့ဝင်းတွေဖျင်းရင်း
ခြေမနဲ့ ကျောက်တုံး ဝဲဒဂ်ယိလို့
သွေးထွက်သံယိုဖြစ်ပြီး ဖရဲ
ပင်တွေအပေါ် ဖြေသြ့ရာအပြစ်
ကျကျန်တယ်။။။

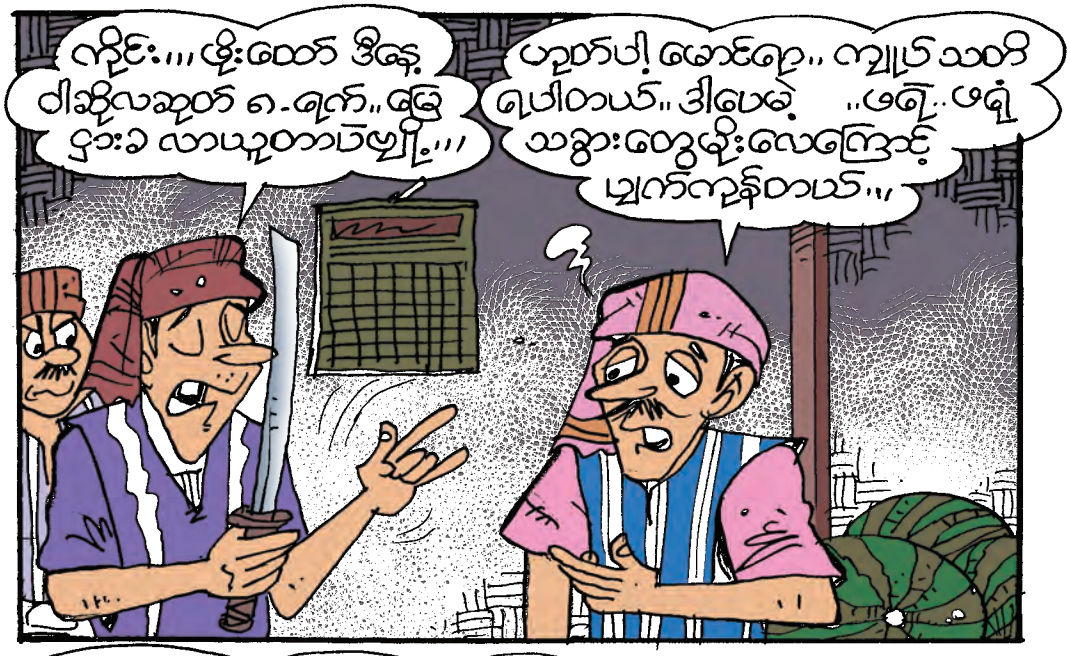

ဒီ ဖရဲသီးတွေကို စားရင်
စွဲသီးစိမ်းချဉ်းသာတဲ့ပြီး ဘန္ဓလာယ
ကင်း။။ အသက်ရှည်မှာကွ။။ ဟီးဟီး။။
ဆွာထဲက လူတွေတောင်
တဒဲ့တည်း လာရောက် ကြည့်ရင်း
ထင်ရာဖြင်ရာ ပြောနေကြတယ်။။။

တစ်ဆင့်စကား တစ်ဆင့်နား ကြားကြတဲ့
လူကဲ့သဲ ခနဖျင်တွေဟာ.. ငွေနဲ့ပေါက်ကြိုး
ဖိုးထော်ရဲ့ ဖရဲသီး တွေကို ဝယ်ချင်နေကြတယ်..

ဒါပေမဲ့ ဖိုးထော်ကတော့ ငွေ
ကြေးကိုမမက်.. ဖြေဖျောင်ကို
အကြွေးဆပ်နိုင်ရေးပြီး ရော.. လှည်း
ငှားပြီး ဈေးမှာသွား ရောင်းဖို့
ပြင်တယ်..
ဝုတ်.. ဝုတ်..
ဝေါက်..

ဝုတ်..
ဝုတ်..
အင်း.. ဖျော်ကာညို
လှူစိမ်းထင်လာလို့
ထိုးပေးနေတာပဲ..

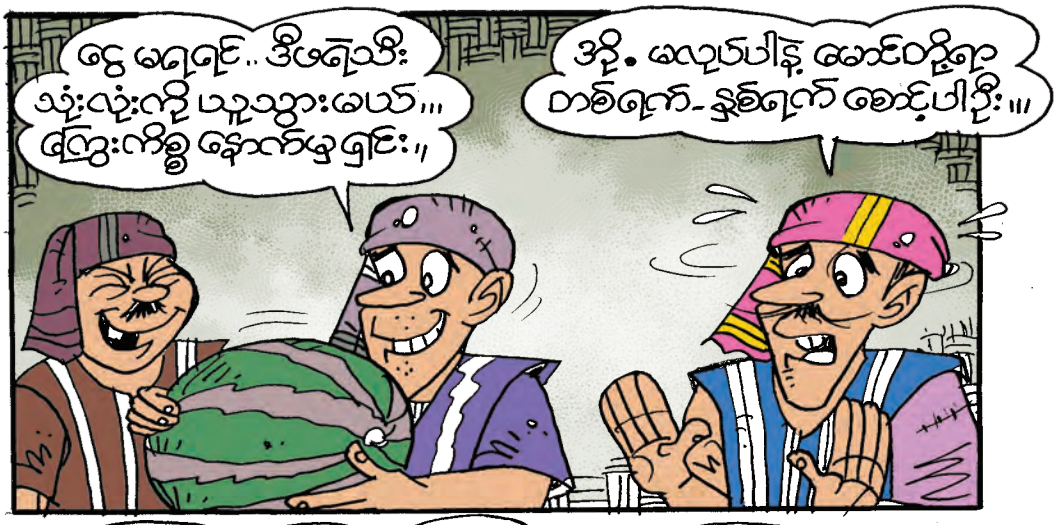

သူ မမျှော်လင့်တဲ့ ဖြေပိုင်ဖျင်ရဲ့
ကိုယ်စားလှယ်.. ကိုသာနက်နဲ့ ဒါဇော်
သုံးယောက်ဖြတ် ထင်လာနေတယ်..
ဝုတ်..
ဝုတ်..
ဝေါက်..

ကိုင်း။။။ ဖိုးထော် ဒီနေ့ ငါဆိုလဆုတ် ဓနုရက်။။ ဖြေ ဌားခ လာယူတာပေါ့ဗျို့။။။
ဟုတ်ပါ့ မောင်ရော။။ ကျုပ် သတိ ရေပါတယ်။။ ဒါပေမဲ့ ။။ဖရေ..ဖရုံ သခွားတွေမိုးလေကြောင့် ပျက်ကျနှစ်တယ်။။။

ဒီမှာ အာဘိုးကြီး။။ ခင်ဗျားထိုးသားမှန်း သိလို့ ကျုပ်ဝဋ်သူငြေးက..သူ့ ဖြေပေါ် နေခွင့်။။ လုပ်ခွင့် ပေးထားတဲ့ ဓကျေးဇူး မဖေ့နဲ့နော်။။

ဓကျေးဇူး မဖေ့ပါဘူး မောင်ရော။။ ဒီကျနှစ်ဘဲ ဖရဲသီး သုံးလုံးကို ဈေးမှာ ရောင်းပြီး။။ အကြွေး လာဆပ်ပါ့မယ်။။။

ဒီနေ့ ကျုပ်ဝဋ်လာတာ ငွေယူဖို့ဟု။။။။

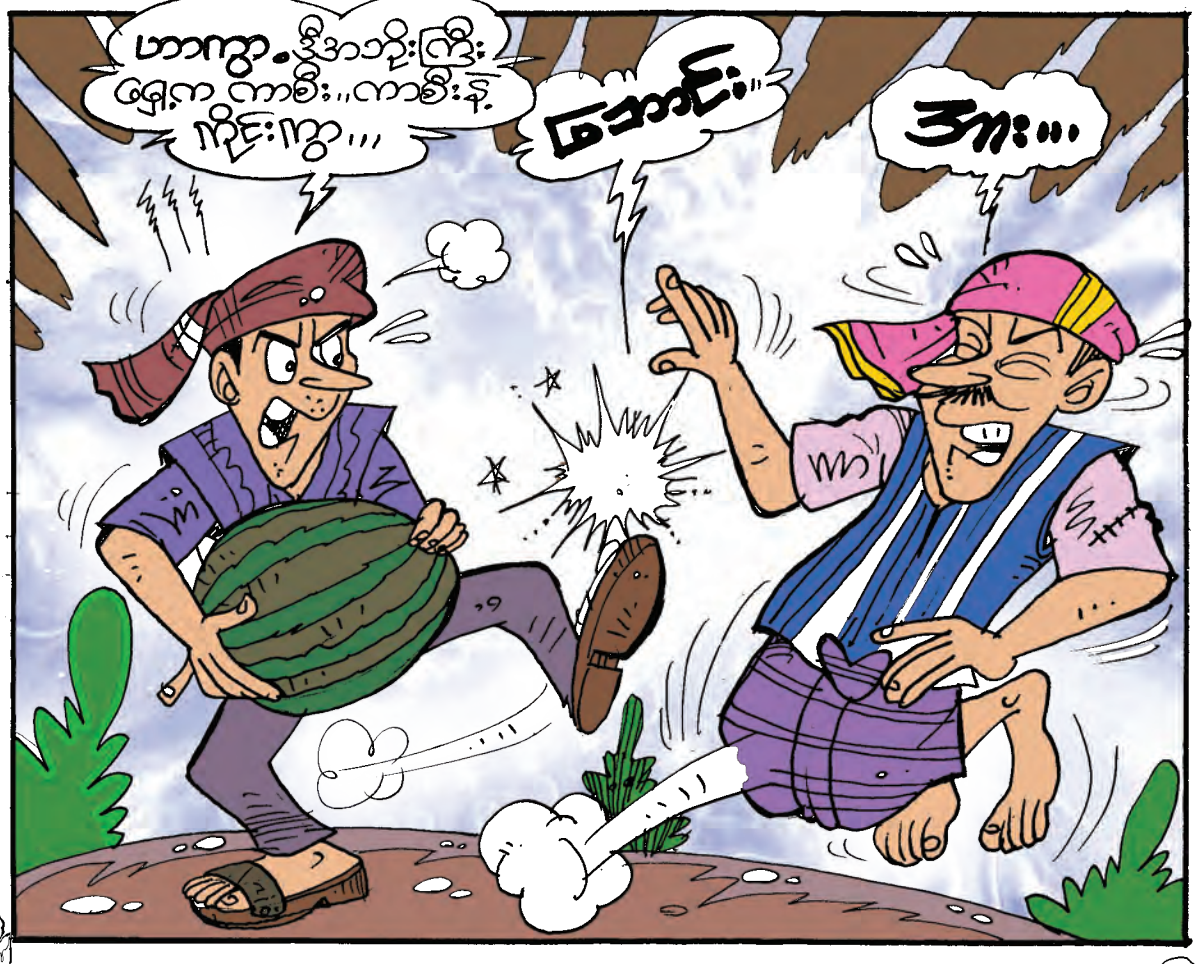

ဒဲ့ . ဟယ်ဟပါနဲ့ ဆောင်ဝဲ့ကျော
တစ်ရော့ - နှစ်ရော့ ခေတ်ပါဦး ။။
ငွေ မရေရင် .. ဒီဖရဲသီး
သုံးလုံးကို ယူသွားဟယ် ။။
ကြွေးကိစ္စ နောက်မှ ဂျင်း ။

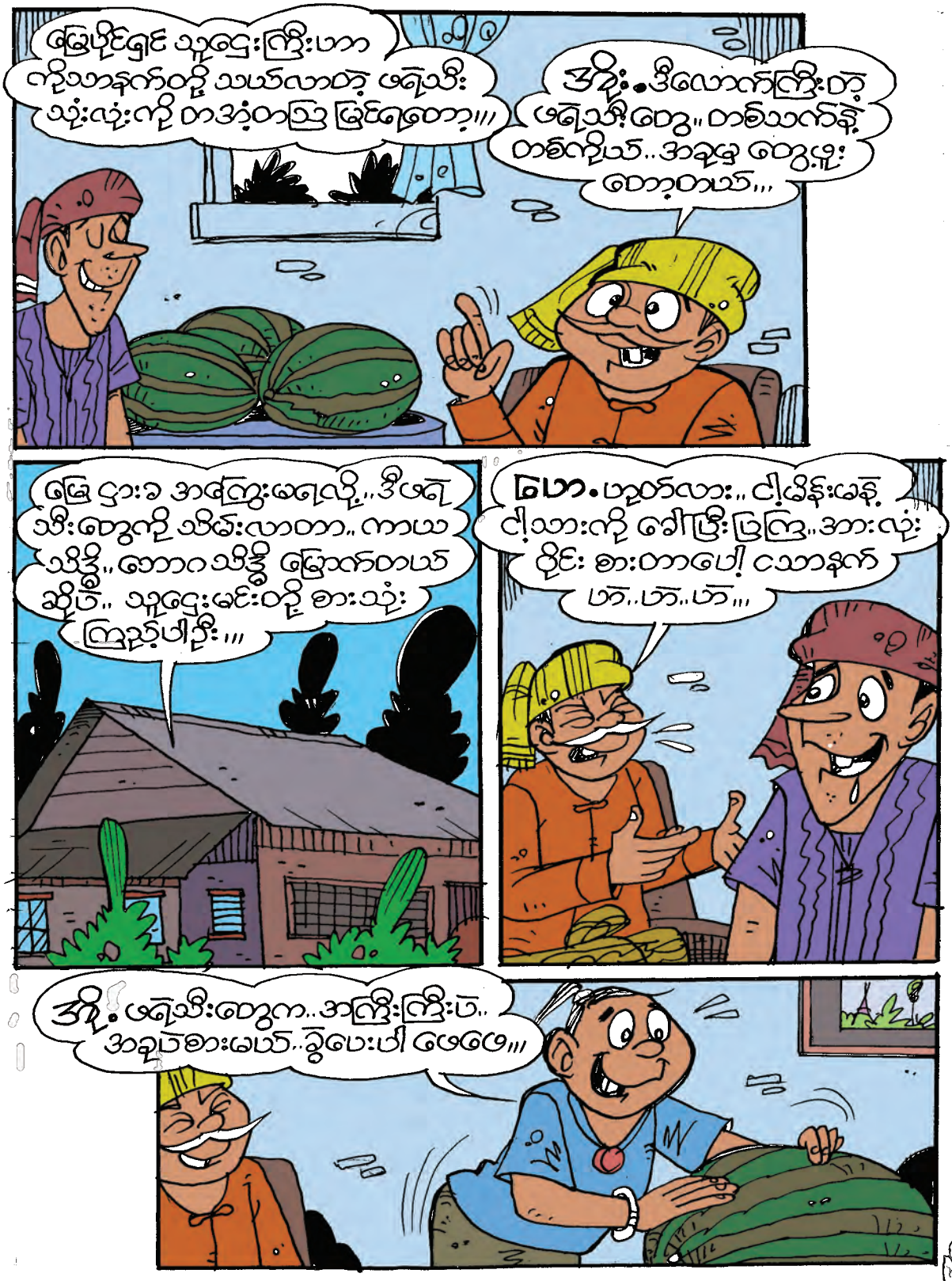

ငွေသားနဲ့ပဲ ကြွေးဆပ်ပါ့မယ်
ဒီဖရဲသီးတွေတော့ ယူမသွားပါနဲ့
မောင်ရင် ။။

ဘာတဲ့ဗျာ .. ဒီဖရဲသီးသုံးလုံးက
ငြေငွေးခဆက် ချေးပိုရမယ် ထင်
နေလား .. စိတ်ကူးယဉ်
ပါ့ဗျာ ။ ဟားဟားဟာ ။။

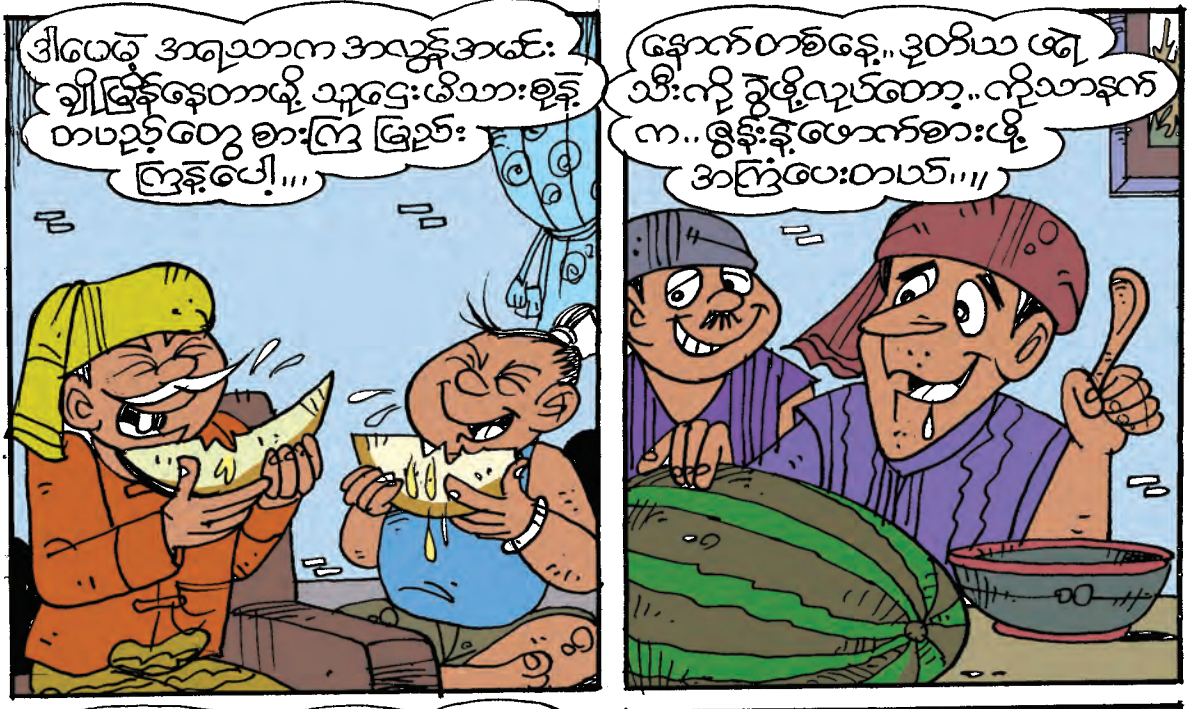

ဒီဖရဲသီးတွေလို တစ်ခါဖျ
ဖတ်ကြီးပူးပါဘူး .. ဒါကြောင့်
ငွေပေး ပြန်ဆပ်ပါရစေ ။။။

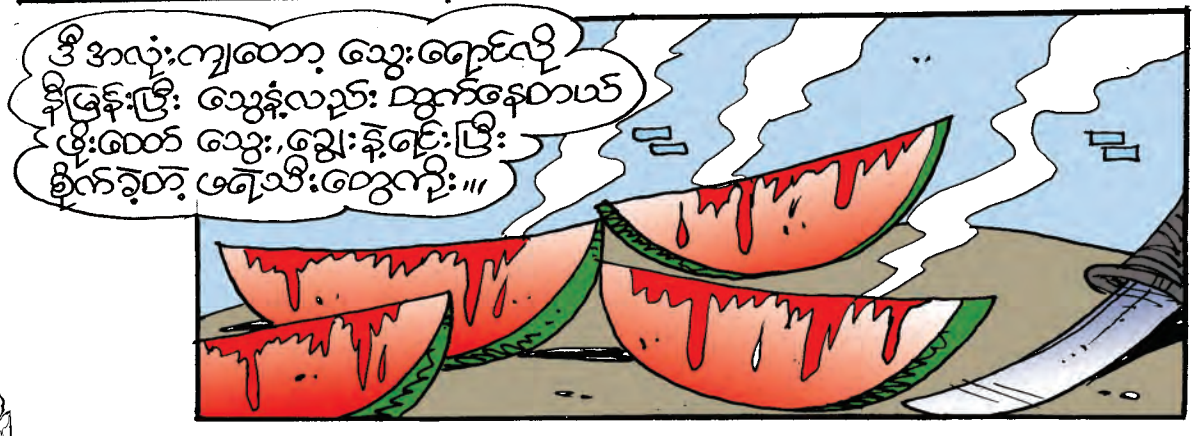

ဖြေပိုင်ခွင့်.. လက်ပါးဇော.. ကိုသာနက်ဟာ
အကြောင်နာဖေ့စွာနဲ့ ဖရဲသီး သုံးလုံးကို
သယ်ပြီးထွက်သွားကြတာပေါ့!!!
ဟာ.ဟာ.ဒီလို
မတရား အစဖျမကျပဘကြပါနဲ့
မောင်ဝဋ်ရော!!

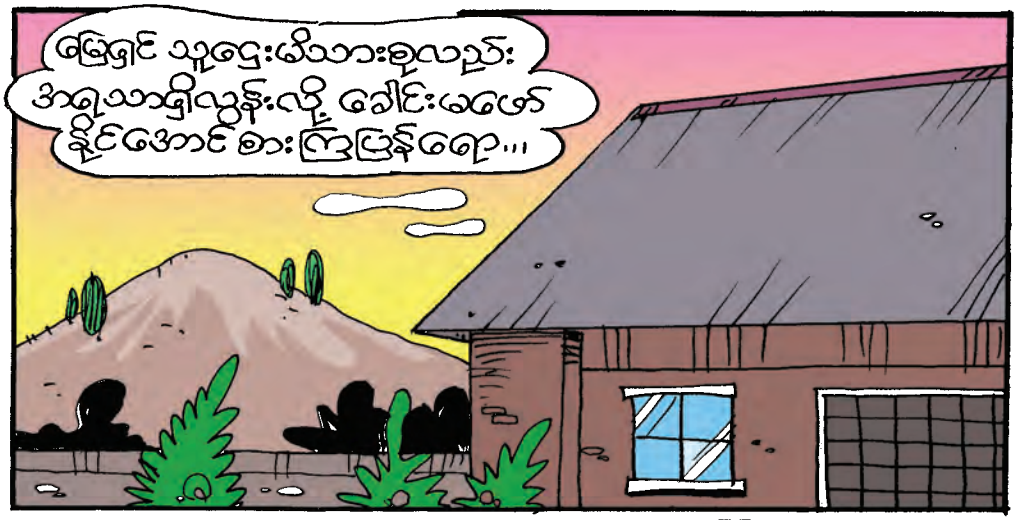

ဟာကွာ.ဒီအဘိုးကြီး
ဖရဲက ကာစီး!!ကာစီးနဲ့
ကိုင်းကွာ!!!
ဒေါင်း!!
အား!!!

ဖြေပိုင်ချင် သူငြေးကြီးဟာ ကိုသာနက်ဝတို့ သယ်လာတဲ့ ဖရဲသီး သုံးလုံးကို တဘုံဝကြေး ဖြင့်ရတော့!!!
အိုး.. ဒီလောက်ကြီးတဲ့ ဖရဲသီးတွေ.. တစ်သက်နဲ့ တစ်ကိုယ်.. အခုမှ တွေ့ဖူး တော့တယ်!!!
ဖြေ ဌားခ အကြေးမရေလို့.. ဒီဖရဲသီးတွေကို သိမ်းလာတာ.. ကာယသိဒ္ဓိ.. ဘာဂသိဒ္ဓိ ဖြောက်တယ်ဆိုပဲ.. သူငြေးမင်းတို့ စားသုံးကြည့်ပါဦး!!!
ဟာ.. ဟုတ်လား.. ငါ့ယိန်းမနဲ့ ငါ့သားကို ခေါ်ပြီး ပြကြ.. ဘား လုံးဝိုင်း စားတာပေါ့ သောနက် ဟာ.. ဟာ.. ဟာ!!!
အို.. ဖရဲသီးတွေက.. အကြီးကြီးပဲ.. အချဉ်စားမယ်.. ခွဲပေးပါ ဖေဖေ!!!

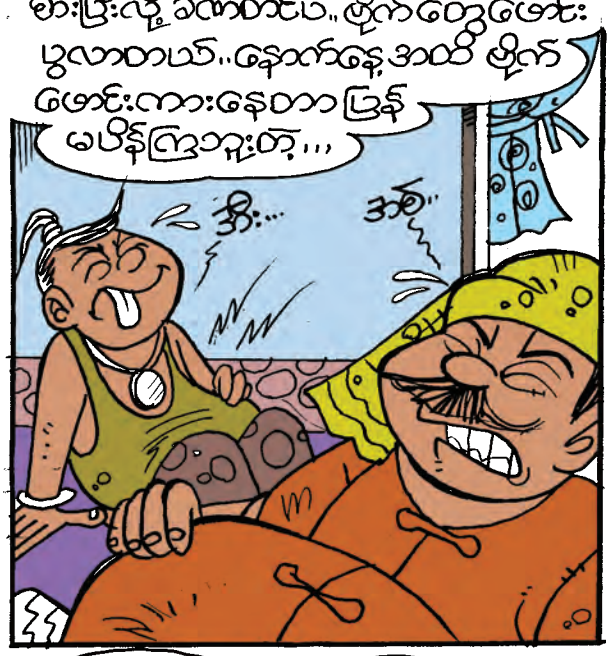

ဟာ.. လာ့ကိုယ်ကထွက်တဲ့ ချွေးနဲ့ ရေတယ်။။။
ဖရဲသီးမှာ အံ့သြဖွယ် အစေ့ အိုလို့ တစ်စေ့ဖျဲ့ ဖရိုတဲ့ အပြင် အဝါရည်တွေသာ စီးကျလာတယ်။။။

နောက်တစ်နေ့.. ဒုတိယ ဖရဲ သီးကို ခွဲဖို့လုပ်တော့.. ကိုသာနက် က.. ဇွန်းနဲ့ဖောက်စားဖို့ အကြံပေးတယ်။။။
ဒါပေမဲ့ အရေသာက အလွန်အမင်း ချိုမြိန်နေတာကို သူငယ်ငယ်သားစုနဲ့ တယည့်တွေ စားကြ မြည်း ကြနဲ့ပေါ့။။။

ဒီ အလုံးကျတော့ ဃွေးရောင်လို နီမြန်းပြီး ဃွေနံ့လည်း ထွက်နေတယ် ဖိုးထော ဃွေး,, ချွေးနဲ့ ရင်းပြီး စွဲကဲခဲ့တဲ့ ဖရဲသီးတွေလဲ။။။

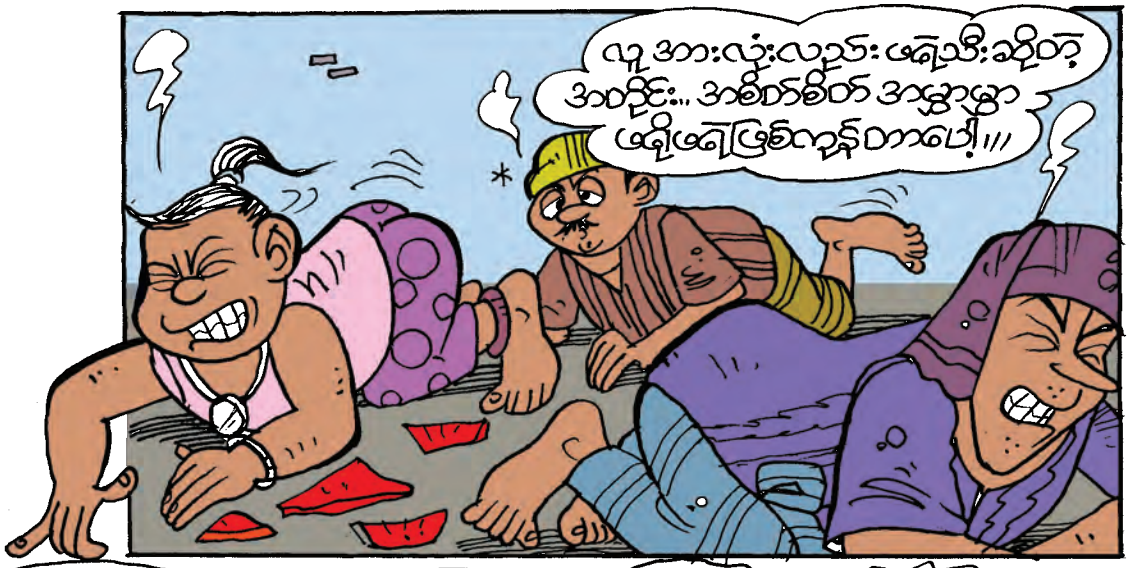

မြေဖြင့် သူငြေးမိသားစုလည်း
အရွယ်သင့်လျှင်း လို့ ခေါင်းမဖော
နိုင်အောင် စားကြပြန်ရော...

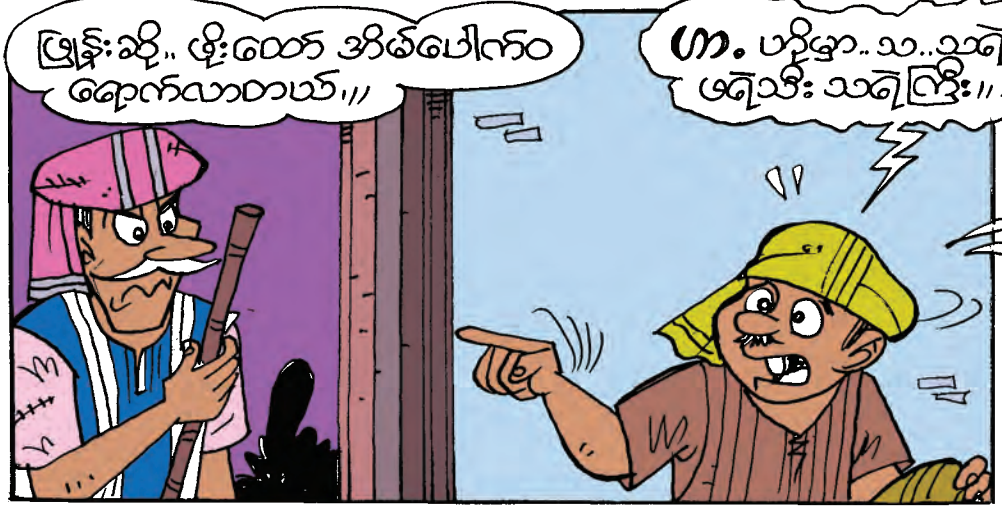

ဒီလိုနဲ့ တတိယ ဖြေသိုးကို ခွဲစိပ်
စားသောက်ကြဖို့ ပြင်ပြန်ရော...

စားပြီးလို့ ခဏအနားယူ ဖို့ကတွေးမိတော့
ပွလာတယ်..နောက်နေ့ အထိ ဖို့က
ဖောင်းကားနေတာ ပြန်
မပိန်ကြဘူးတဲ့...
အီး...
အစ်...

ဖရဲသိုး အပေါ်စား တင်
လိုးလိုက်တာနဲ့ ပေါက်ကွဲလွင့်စင်
ကုန်ပါရော...
ဒြိုင်းဒြိုင်း
ဟမ်း...

ဒက်အိမ်ထဲ သွက်သွက်ခါ လျှောရောက်
သွားပြီး.. ဒက်ခန်းထဲ လည်း ဖည်းဖျောင်
သွားတော့တယ်။။။

ဟူ ဘား.. ထဲ လည်း ဖရဲသီး ဆိုတဲ့
ဘဝဦး.. ဘစ်ဘစ်တ် ဘဘွာမှာ
ဖရိုဖရဲပြစ်ရဲနဲ့ ဝါပေါ့!။။။

ဟာ. ဟိုမှာ.. သ.. သရဲ..
ဖရဲသီး သရဲကြီး။။။
ပြုန်းဆို.. ဖိုးတော် အိမ်ပေါက်ဝ
ရောက်လာတယ်။။။

ဘာ.. သရဲလဲ.. မင်းတို့ကမှ သရဲ..!!
ပိုက်ဆံဖျက် သူငယ်တွေဆိုပြီး
မာန်မာနတက်.. အနိုင်ကျင့်..!!
ဟို ဆင်းရဲသား ယျာက်နှာမွဲတွေ
ယွေးချွေးရှင်းပြီး စိုက်ပျိုးခဲ့တဲ့..!!
သီးနှံတွေကို အတင်းအဓမ္မလုယူ
စားချင်ကြတယ်..!!
မင်းတို့ကမှ.. သွေးစုတ်ဖုတ်ကောင်
သရဲတွေကွ.. ဟား.. ဟား.. ဟား..
ပြောပြောဆိုဆို.. လှည့်ထွက်သွားတာပဲ..
ယာခင်းကိုပါ စွန့်ပြီး.. တစ်ရေပတစ်ကျေးကို
ထွက်သွားတော့တာပဲ.. ကွယ်..!!

ကလေးရုပ်စုံစာစောင်

ဟိုးရှေးတုန်းက တိုင်းပြည်ကြီး တစ်ပြည်ကို အုပ်ချုပ် မင်းလုပ်တဲ့ ဘုရင်ကြီးတစ်ပါး ရှိသတဲ့။ အဲဒီဘုရင်ကြီးဟာ တိုင်းသူပြည်သားတွေကို မင်းကျင့်တရားဆယ်ပါးနှင့်အညီ အုပ်ချုပ်သတဲ့ကွယ်။ တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ်တဲ့ မင်းကိုယ်တိုင်က သမာသမတ်နှင့် အုပ်ချုပ်တဲ့အတွက် ပြည်သူပြည်သားတွေရဲ့ စားဝတ်နေရေးကအစ ကုန်ရောင်းကုန်ဝယ် အလုပ်တွေလည်း အလွန် ပွင့်လန်းသတဲ့ကွယ်။

ဘုရင်ကြီးမှာက အရွယ်ရောက်လာပြီဖြစ်တဲ့ သမီးတော်ကလေးတစ်ပါး ရှိသတဲ့။ သမီးတော်လေးကို ငယ်စဉ်ကတည်းကစလို့ ဘုရင်ကြီးကိုယ်တိုင်က ဓါးခုတ်၊ လှံထိုး၊ သိုင်းအမျိုးမျိုးကအစ မင်းညီမင်းသားတို့ တတ်အပ်သော ပညာရပ်များကိုလည်း သင်ကြားပေးသတဲ့။ ဒါတင်ပဲလားဆိုတော့ မဟုတ်သေးဘူးတဲ့။ လောကီ၊ လောကုတ်နှစ်ဖြာသောအတတ်ပညာကောင်းတို့ကိုလည်း နိုင်ငံအတွင်းမှာသာမက နိုင်ငံရပ်ခြားသို့ပါသွားရောက် သင်ကြားစေသတဲ့။

ဘုရင်ကြီးရဲ့ သမီးတော်လေးဟာ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ ပညာဉာဏ်ကြီးမားပြီး ထက်ထက်မြက်မြက် ရှိသတဲ့ကွယ်။ ဒီလိုနဲ့ မင်းသမီးလေးဟာ နိုင်ငံရပ်ခြားမှာ ပညာသင်နေတုန်း ဖခင်ဘုရင်ကြီး နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်တာမို့ သမီးတော်လေးဟာ တိုင်းပြည်ကိုခေတ္တပြန်လာတာပေါ့ကွယ်။

ဘုရင့်ညီတော်၊ မင်းသမီးလေးရဲ့ ဦးရီးတော်ဟာသူ့အပေါင်းအပါလူယုံတွေနှင့် အတူတိုင်းပြည်ဘဏ္ဍာငွေတွေကို မတော်မတရားလှည့်ဖြားယူငင်ပြီး တပည့်လက်သားတွေနဲ့ အမြဲတစေ ပျော်ပါးသောက်စားလေ့ ရှိသတဲ့။ ဒါကိုသမီးတော်လေးက သိသွားပြီးနောက် ဘုရင်ကြီးကို လျှောက်တင်တာပေါ့။ ဒါနဲ့ဘုရင်ကြီးလည်း ညီလာခံသဘင်မှာ သူ့ညီတော်ကို ခေါ်ယူစစ်ဆေးတယ်။

မင်းသမီးလေးက သက်သေအခိုင်အမာ တွေနဲ့တင်ပြတော့ဦးရီးတော်လည်မငြင်းသာတော့ဘဲ၊ ဘုရင်ကြီးပေးသမျှအပြစ်ကို ခံယူပါ့မယ်လို့ ဝန်ခံလိုက်ရတော့တယ်။ ဒါပေမဲ့သူစိတ်ထဲမှာတော့တူမတော်မင်းသမီးလေးကို စိတ်ထဲမှာ အညိုးအတေးထားလိုက်တာပေါ့ကွယ်။

ဒီလိုနဲ့ အပြစ်ထင်ရှားတဲ့အတွက် ဘုရင်ကြီးဟာသူ့ညီတော်ကိုနောင်ကြဉ်အောင်လုပိုင်းခန့်မျှထောင်သွင်း အကျဉ်းချလိုက်တာပေါ့။ ဦးရီးတော်ဟာ အဲဒီကတည်းက တူမတော်မင်းသမီးလေးကို တစ်နေ့နေ့ပြန်ကလဲ့စားချေဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာပေါ့ကွယ်။

ဒီလိုနဲ့တစ်နေ့မှာ ဘုရင်ကြီးဟာ နာမကျန်း ဖြစ်ပြီး အိပ်ရာထဲလဲပါရောပေါ့ကွယ်။ ဒီမှာတင်မင်းသမီးလေးရဲ့ဦးရီးတော်ဟာသူ့အစ်ကိုဘုရင်ကြီးကို အနားကပ်ပြုစုသလိုနဲ့ သူ့လူတေနဲ့ ကြိုတင်စီစဉ်ထားတဲ့အတိုင်းဘုရင်ကြီးကိုဆေးခပ်ပြီးသတ်ပစ်လိုက်တာပေါ့ကွယ်။ ဘုရင်ကြီးနတ်ရွာစံပြီဆိုတာနဲ့ အဆင်သင့်ပြင်ဆင်ထားတဲ့ သူ့ရဲ့အတွင်းလူယုံစစ်သည်ရဲမက်တွေနဲ့ အတူ နတ်ရွာစံဘုရင်ကြီးရဲ့ ထီးနန်းကို အလွယ်တကူသိမ်းပိုက်လိုက်တယ်လေ။ ပြီးတော့ သူ့အာဏာသိမ်းလိုက်တာကိုမကျေနပ်လို့ ပြန်ပြီးပုန်ကန်ခြားနားမယ့် သက်တော်ရှည်ဘိုးဘိုးကြီး၊ အမတ်ချုပ်ကြီးနဲ့ စစ်သူကြီးဗလမင်းထင်နဲ့ သစ္စာခံရဲမက်တွေကိုပါ အကုန်ဖမ်းပြီး အကျဉ်းချထားလိုက်စေတာပေါ့။

ပိပိရိရိနှင့်တိုင်းပြည်ရဲ့အာဏာကို ကျည်ဆန်တစ်ချက်မှမဖောက်ရဘဲ သိမ်းလိုက်တာပေါ့။ (မှားလို့ကွယ် အဲဒီခေတ်က သေနတ်မပေါ်သေးဘူး။)

ဒီလိုနဲ့ဦးရီတော်ဟာ ဘုရင်ကြီးနှင့် မင်းသမီးလေးတို့ရဲ့တိုင်းပြည်နဲ့ထီးနန်းကို အပိုင်းသိမ်းပြီးစတင် အုပ်ချုပ်တာပေါ့။

ဒီအချိန်မှာပဲ မင်းသမီးလေးကလည်း တိုင်းတစ်ပါးမှာပညာသင်ပြီးနောက် အမိတိုင်းပြည်ကို ပြန်လာပါရောကွယ်။

မင်းသမီးလေးပြန်ရောက်တာနဲ့ချက်ချင်းပဲသူ့ဦးရီးတော်ဟာ မင်းသမီးလေးကို မင်းသမီးရဲ့ဖခင်ဘုရင်ကြီး သေဆုံးသွားပြီဖြစ်ကြောင်း ဘုရင်ကြီးမသေခင် ထီးနန်းကိုသူ့ကိုလွှဲခဲ့ကြောင်း သူ့သမီးကိုကောင်းစွာ စောင့်ရှောက်ဖို့မှာခဲ့ကြောင်း ပြောပြတာပေါ့။ မင်းသမီးလေးဟာ သူ့ ဦးရီးတော်ရဲ့ စကားတွေအပေါ်မှာ သံသယ တစ်ဝက်ရှိနေတာမို့ ဘာမျှမငြင်းဆန်တော့ဘဲ အလိုက်သင့် နေလိုက်သတဲ့ကွယ်။

ဦးရီးတော်ကလည်း မင်းသမီးလေးကို အနောက်နန်းမှာ အစောင့်ကြပ်တွေနဲ့ နေစေတာပေါ့။ အမှန်ကတော့ မင်းသမီးလေးရဲ့လှုပ်ရှားမှုကို မျက်ခြည်မပြတ် စောင့်ကြည့်ဖို့ အကြံနဲ့ပေါ့။

မင်းသမီးလေးကလည်း သူ့အနောက်နန်းတော်မှာစံမြန်းရင်မှပင် နန်းတွင်းရဲ့ အခြေအနေတွေကိုမေးသင့်တာမေးရင်း မသိမသာ အကဲခတ်နေတာပေါ့။

အဲဒီမှာဘာသတိထားမိလဲဆိုတော့ ဘုရင်ကြီးနတ်ရွာစံသွားတဲ့နောက်ပိုင်း ဘုရင်ကြီးရဲ့လူယုံစစ်သည်ရဲမက်ဗိုလ်ပါတွေ ပျောက်နေတာကို မင်းသမီးလေးသတိထားမိတာပေါ့။ ဒါနဲ့သူဟာ ညဖက်မှာယောကျ်ားလေးအသွင်ကိုယူပြီး နန်းဆောင်ကနေ တိတ်တဆိတ်ဝင်ထွက်ပြီး စုံစမ်းတော့တာပေါ့။

ဒီလို့နဲ့ မင်းသမီးလေဟာ အနောက်ဖက်နန်းဆောင်ထဲမှာ ချုပ်နှောင်ထားတဲ့ ဘုရင်ကြီးရဲ့ စစ်သူကြီးတို့ကို တွေ့လိုက်ရပြီး သူတို့ဆီက သတင်းအမှန်တွေ သိရတော့တာပေါ့ကွယ်။

ဒါနဲ့ မင်းသမီးလေးဟာ ကွန်ရွေမပျက် သူ့ကို ပေးထားတဲ့ နန်းဆောင်ထဲမှာ နေထိုင်ရင်း သူဦးရီးတော်ရဲ့ အခြေနေတွေကို အကဲခတ်နေတယ်။ တိုင်းသူ ပြည်သားတွေအပေါ်မှာ သနားညှာတာကင်းမဲ့စွာနှင့် ပြည်သူတွေရဲ့ရပိုင်ခွင့်၊ အခွင့်အရေးတွေကို ပိတ်ပင်ပြီး မတရားအုပ်ချုပ်သတဲ့ကွယ်။

သူနဲ့သူဝန်ကြီး၊ အမတ်တွေကတော့ တိုင်းပြည်ရဲ့ ဘဏ္ဍာငွေကို သူတို့အိုပိုင်းငွေမှတ်ပြီး ထင်သလိုသုံးဖြုန်း၊ မင်းဘဏ္ဍာကိုယ့်ဟာ မှတ်ပါလို့ဆိုတဲ့ အစွဲနဲ့ ထင်တိုင်း ကြဲကြတာပေါ့ကွယ်။

အုပ်ချုပ်မင်းလုပ်တဲ့ မင်းက မင်းကျင့်တရားနဲ့ အညီမအုပ်ချုပ်၊ သစ္စာတရားမရှိ၊ ကတိမတည်၊ ပြည်သူကိုမလေးစား၊ ပြည်သူကိုအာဏာနဲ့ အနိုင်ကျင့်ပြီးအုပ်ချုပ်တဲ့အတွက်၊ တိုင်းသူပြည်သားတွေက ဘုရင်ကို မကျေနပ် ဖြစ်ကြတာပေါ့။

ဘုရင်က မင်းကျင့်တရားပျက်တော့ ရာသီဥတုတွေလည်းပျက်၊ လယ်ယာလုပ်ငန်းတွေလည်းပျက်စီး၊ ဆန်ရေစပါးရှားပါး၊ ကုန်စျေးနှုန်း အလေးတင်းတောင်း အချိန်အတွယ်တွေလည်း မမှန်လူတွေရဲ့ စီပွားရေးတွေပျက်စီး၊ စာရိတ္တတွေ ချို့ယွင်းပြီး တိုင်းပြည်ဟာ တဖြည်းဖြည်း ပျက်စီးလာတော့တာပေါ့ကွယ်။

ဒါပေမဲ့ ဦးရီးတော် ဘုရင်ကြီးကတော့ တိုင်းပြည်ဘယ်လောက် ပျက်စီးပျက်စီး သူကတော့ တိုင်းပြည်ရဲ့ ဘဏ္ဍာငွေတွေ မကုန်မချင်း သုံးဖြုန်းပျော်ပါး နေတာပေါ့။

အဲဒီအချိန်မှာ သမီးတော်လေးဟာ တိုင်းပြည်နဲ့အဝန်းမှာရှိတဲ့ဦးရီးတော် ဘုရင်ကြီးကို မကျေနပ်တဲ့ သူတွေကို စည်းရုံးရင်း၊ လူသူလက်နက်တွေ တိတ်တဆိတ် စုဆောင်းသတဲ့။

ဒီလိုနဲ့ သူဦးရီးတော် ဘုရင်ကြီးက နန်းတော်ထဲမှာ ကြီးကျယ်ခမ်းနားတဲ့ ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲကြီး ကျင်းပနေချိန်မှာပေါ့၊ သမီးတော်လေးဟာ သူရဲ့ လူယုံတွေကို အချက်ပြပြီးနောက်၊ အနောက်ဘက် နန်းတော်ထဲမှာ ဖမ်းချုပ်ထားတဲ့ စစ်သူကြီးနဲ့ အမတ်တို့အားလုံးကို ပြန်လွတ်ပေးစေသတဲ့ ပြီးနောက်မှာတော့ သမီးတော်လေးဟာ သူကိုယ်တိုင်စုရုံးထားတဲ့ လူသူလက်နက် ဗိုလ်ပါအင်အား အပြည့်အစုံနဲ့ နန်းရင်ပြင်ကို ရုတ်တရက်ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်သိမ်းပိုက်လိုက်တာပေါ့။

မူးယစ်သောက်စားထားတဲ့ ဦးရီးတော်နဲ့ သူအဖော်တွေဟာ အငိုက်မိသွားပြီး အားလုံးကျဆုံးကုန်သတဲ့ကွယ်။ မင်းသမီးလေးဟာ သူဦးရီးတော် ဘုရင်ကြီးကို အရှင်လတ်လတ်ဖမ်းမိတယ်။ ဦးရီးတော်ဟာလည်း ဒီအခါမှာတော့ ကြောက်လန့်ပြီး သူ့အသက်ကို ချမ်းသာပေးဖို့ တောင်းဆိုသတဲ့။

မင်းသမီးလေးကတော့ သူ့ဆန္ဒမဟုတ်ပါ။ ပြည်သူ့ ဆန္ဒကိုသာ သိလိုပါတယ်။ ပြည်သူ့ဆန္ဒ အတိုင်းသာ ဆုံးဖြတ်ပါမယ်ဆိုပြီး၊ ပြည်သူပြည်သားတွေရဲ့ဆန္ဒကိုခံယူလိုက်တယ်။

ပြည်သူ ပြည်သားတွေကလည်း ရှင်းတယ်။ တိုင်းပြည်ကိုမတရား သိမ်းပိုက်ပြီး၊ ပြည်သူပြည်သားတွေကို မတရားဖိနှိပ်ရက်စက်တဲ့ ဘုရင်ကို ပြည်သူ့ရင်ပြင်မှာကွပ်မျက်တာကိုပဲကြည့်ချင်ပါတယ်လို့ တောင်းဆိုကြသတဲ့။

မင်းသမီးလေးဟာ ပြည်သူ့ဆန္ဒကို မပယ်ရှားနိုင်တာမို့ သူ့ဦးရီးတော်ကို ကွပ်မျက်စီရင်ဖို့ အမိန့်ပေးလိုက်ရတော့တာပေါ့။ အဲဒီနောက်တော့ မင်းသမီးလေးဟာ တိုင်းပြည်ကို မင်းကျင့် တရားနှင့် အညီ ကျွာသား၊ ရင်သားမခွဲခြားဘဲ အုပ်ချုပ်မင်းလုပ်ပြီး နေသွားတော့သတဲ့ကွယ်။

လင်းသက်ခိုင်

ဝဖာဝင်ဝန်

အိမ်အပြန်ခရီး...

ကတ်ကြီး
ကြည်ဝေထူးနေ
ဆောင်ဒန်

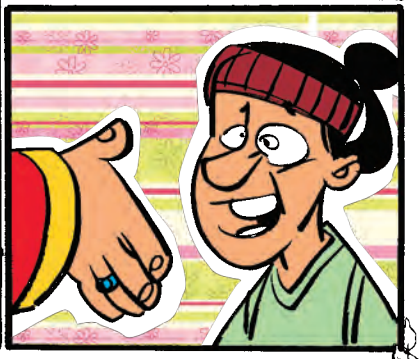
ဝါဝင်ဝါကာ..ဖောင်ဝန်ဆိုတဲ့ သူဆင်းရဲကဝင်ဝန်ပါဟာ..သရဖွေကြီးကို ကတ်စိုးထဲမှာ..သုံးနှစ်သုံးဖိုးတိတိ..အလုပ်လောက်လယ်ခဲ့ပါတယ်..

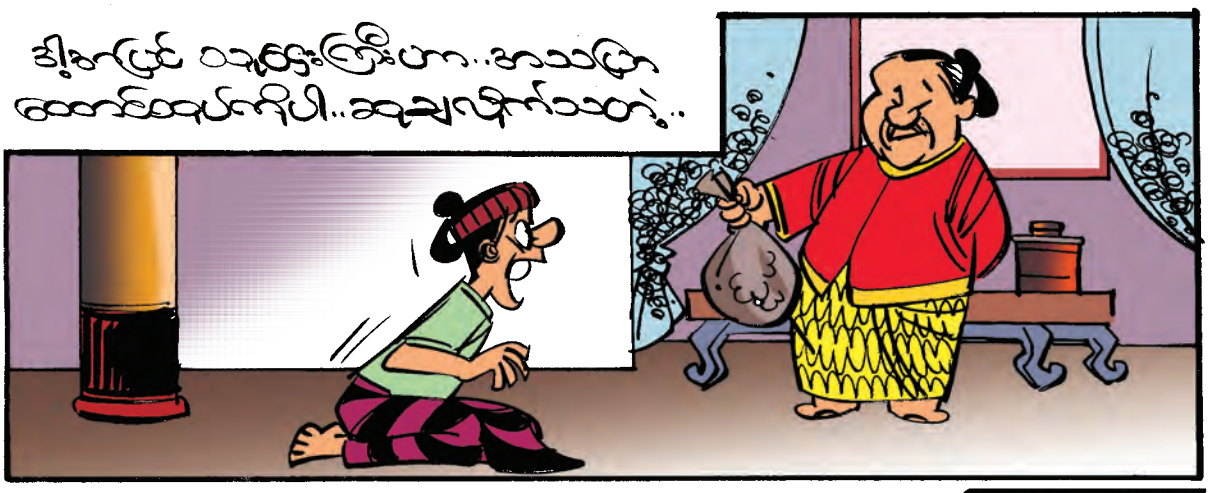

ဝါဝင်ဝါကတော့..ဖောင်ဝန်ဟာ..မိဘတွေကို သတိရတာကြောင့်..ကျွဲကို ဆေးကုပြီးပို့..
အဆွဲ့ဝင်းတော်းတော့..

သရဖွေကြီးကလည်း
ချွဲ့ပေးလိုက်ပါတယ်..

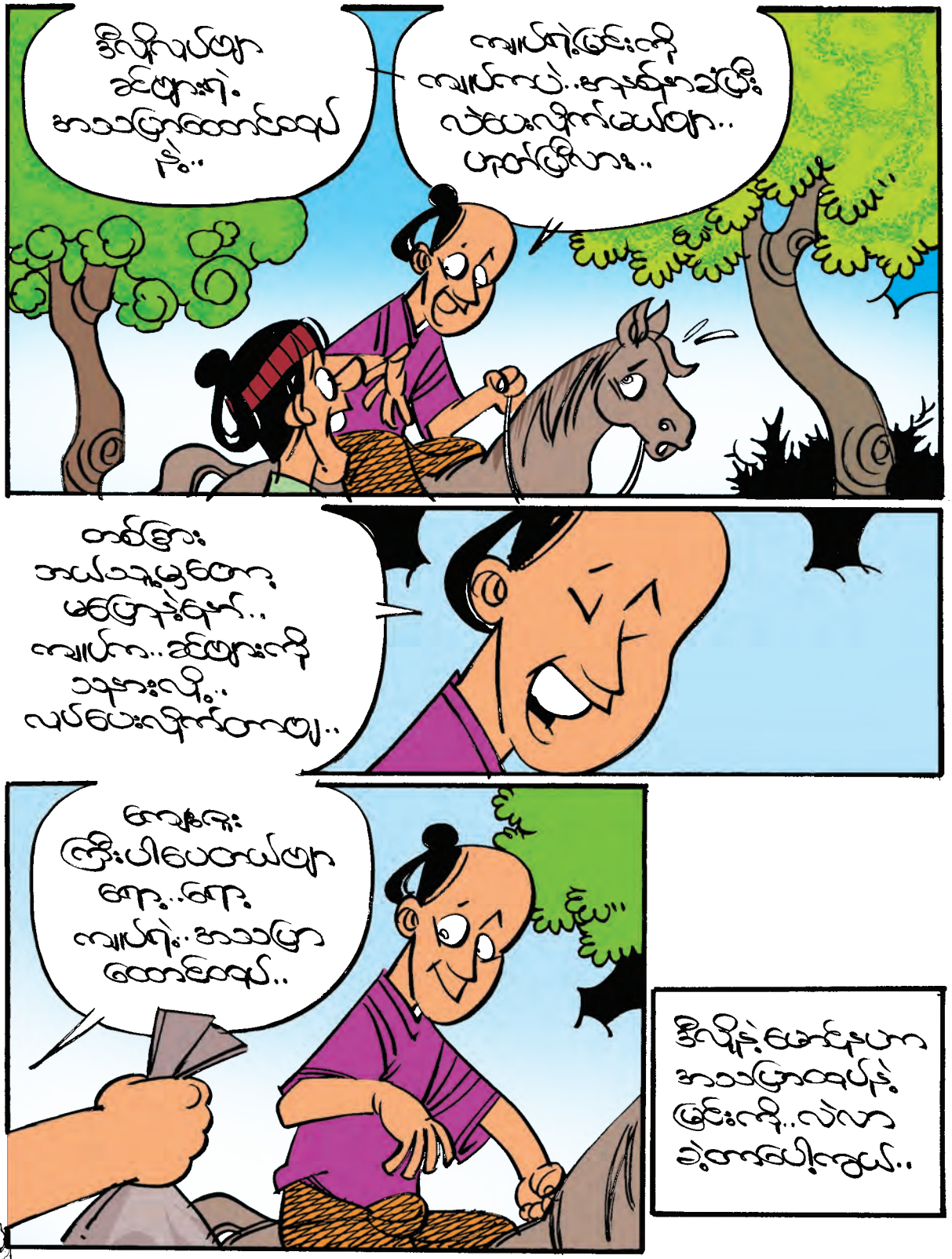

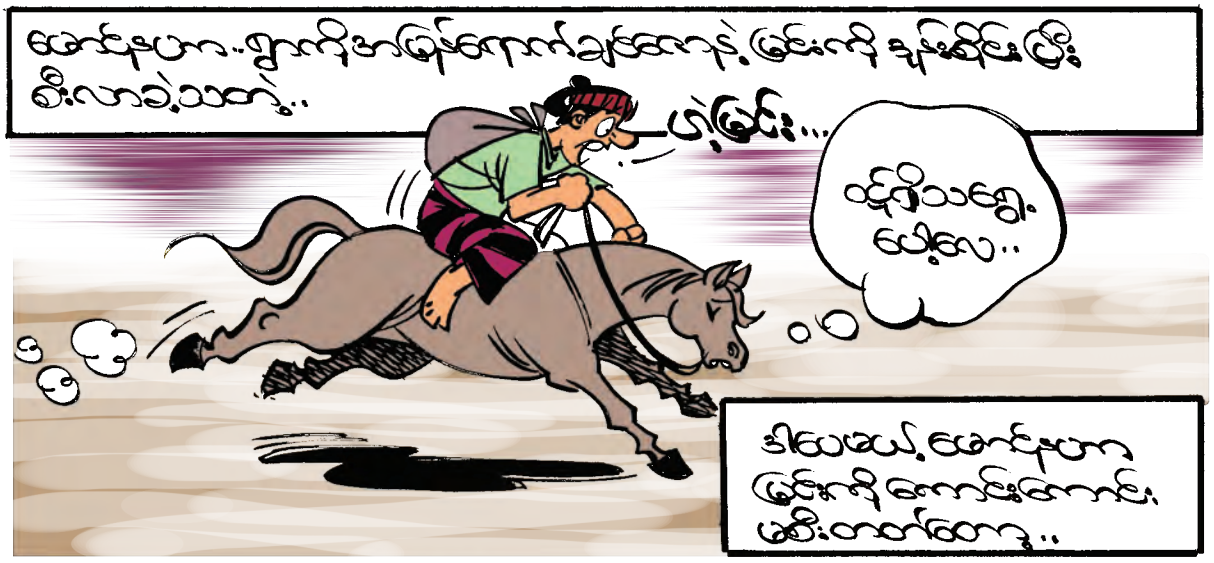

ဒါမှမဟုတ် သူ့ဆွေးနွေးကြီးပဲဟာ..အသည်းကွာ
ထောင်ထည့်ဂိုပါ..ဆရာဇာဂိုက်သတဲ့..

မောင်နှမသူခိုး..အသည်းကွာထောင်ထည့်ဂို
ဝေဖန်ရေးပိုးကြီး..ကျွဲကိုထန်းလာခဲ့တယ်ဂျောက်ဂျယ်..
ဟင်..
ကာ..
အဲဒီလိုပြုံ့..ခရီးအနှောင့်အယှက်
ပေးလာတဲ့..အခါမျိုးတော့..

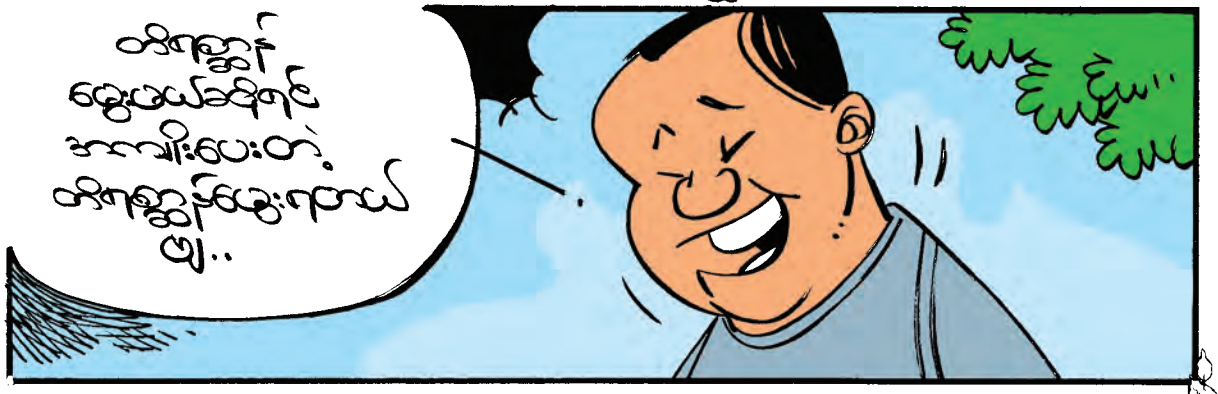

ထမင်းထားရတဲ့ အသည်းကွာထောင်ထည့်ကြီးကလည်း..လေးပဲတာ
ရောင်း..မောင်နှမခမျာ ဗိုက်ဆာလာတော့ မသယ်ချင်လောက်စေအောင်
ပင်ပန်းခွဲခံးနေကြသတဲ့..
ဒီယာ..
ဒီယာ..

အဲဒီအခါသူဌေးကြီးဟာ..မောင်နဟာ..
မြင်းစီးအကြီးသားတစ်ယောက်ကို တွေ့ပြီး..
ခင်ဗျားကတော့
ထောက်တော်
ကံကောင်းတဲ့
သားပဲရှင်..
မြင်းလေးဟိတော့
အကြီးသားက
မယုံပါဘူး..
သိပ်ကျတာပဲ!
ရှင်..
ကျပါတော့
ပါလာတဲ့ အသုတ်ထောင်ဆယ်
ကလည်း..လေး
အကြီးကလည်း..ဟေး အဲဒီတော့
သေချာစဉ်းစားရတော့မှာ..
အသုတ်
ထောင်ဆယ်..
မြင်းစီးအကြီးသားက..မောင်နကို..ကြီးပမားပုံကို
ကြည့်ပြီး..
ခင်ဗျားကြည့်ရတာ
ထောက်တော်
ပင်ပန်းရမယ်ပဲ..

ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ
ကျော်..ကျော်
ကျေးဇူး..အသာလှာ
ထောင်ထားလိုက်..
ဒီလိုနဲ့ မောင်နှမဟာ
အသာလှာထားပြန်နဲ့
မြင်းကို..လဲလာ
ခဲ့တာလေ..

ဟုတ်ပြီး...
ဘိုးတော်ကြီးတွေ့..

ချွတ်..ချွတ်
သားရောပဟ်
...

ဟား..ဟား..

ဟင်း..
ဘယ်လို ရှေ့ဆက်ရာမှာခြင်္သေ့ မသိတော့ပါဘူးဗျာ..
ဟေးဗျာ ချော်တော့ မှာပဲနော်..
အာ..ခြင်္သေ့ကြောင်ကြီးကို ကိုက်သွားပြီ..
ဒါဆိုလည်း ခင်ဗျားရဲ့ဖြင်းနဲ့ ချေပွဲကွားပေါ့ကို လိမ်ပါသွားဗျာ..
သူ့ဆီကဆုတ်ဖြဲ့ ခွေးဆိုးကို ကြိုတင်ကာကွယ်ပြီး ချေပတိုက်ခိုက်ဖို့ သတင်းရနေတာပဲဗျ.. ဟဲ..ဟဲ..
ခင်ဗျား အကွက်ကောက်ရတာကို လိုပါသေးရောပဲဗျာ ကျွန်တော်ကြောက်ရတာ ဒီ..ခွေးပေကြီးက အကြံးအကျိုးပေးတာ ဗျ..
ကျေးဇူး ကြီးပါတယ်ဗျာ..

ဒီလိုနဲ့ မောင်နှမဟာ.. နွားဖကြီးကို အဆွဲကြိုး..အကြီးဆောက်လာခဲ့တာပေါ့ကွယ်

အဲဒီလို အကြီးဆောက်လာကြနဲ့.. မောင်နှမဟာ ထောပတ်ခြေမိုး အာလောင်းလာတော့..

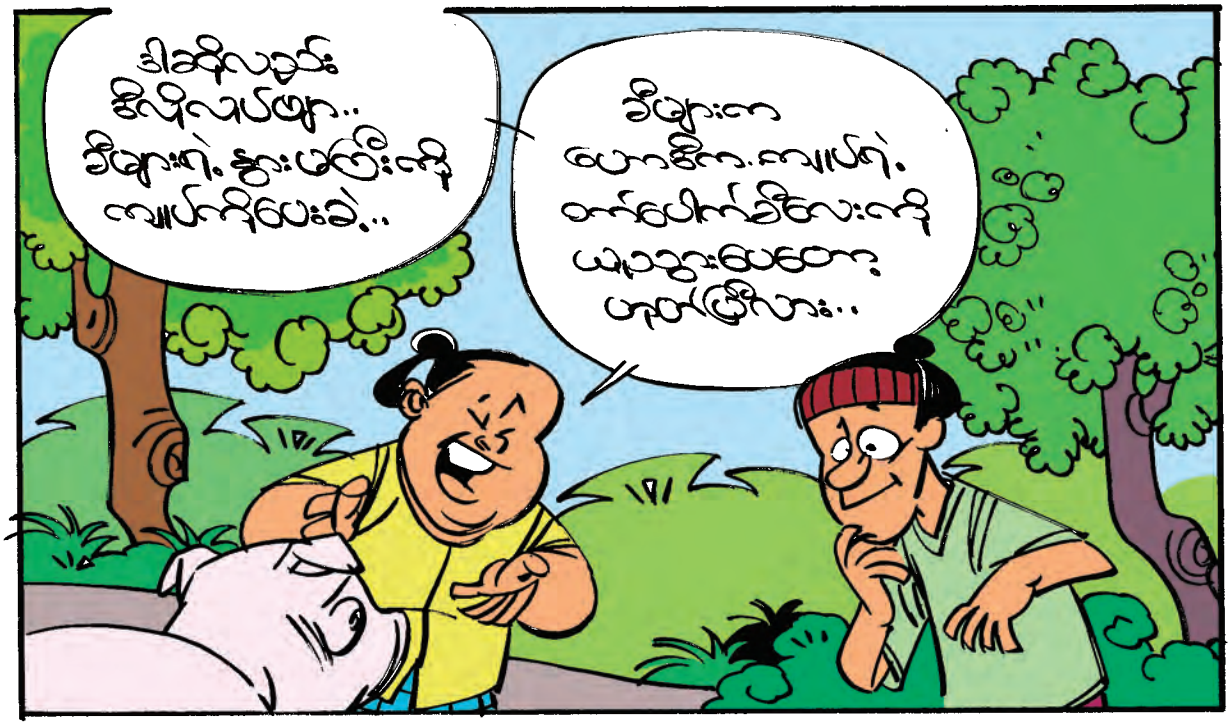
ဒါလေးဖဲ့.. မောင်နှမရဲ့ နွားဖကြီးဟာ အိုမင်းရွယ်ပြောင်ပြီ..တယ်လို ညှစ်ညှစ် နွားနို့တစ်စက်ကလေးအောင့် တွေ့ရတော့သာအံ့ကွယ်..

ပုံပြင်ကဏ္ဍ ကလေးရွာပုံစုံစာစောင်

ရှေးကာလတုံးတော့..သေနတ်ပစ်သမားကြီး နွားနို့ပြောင်းတောင်ကုန်းဘက်..
နွားမကြီး အကောင်ပါခဲ့ပြီးကျတာသိုက်ကွယ်..

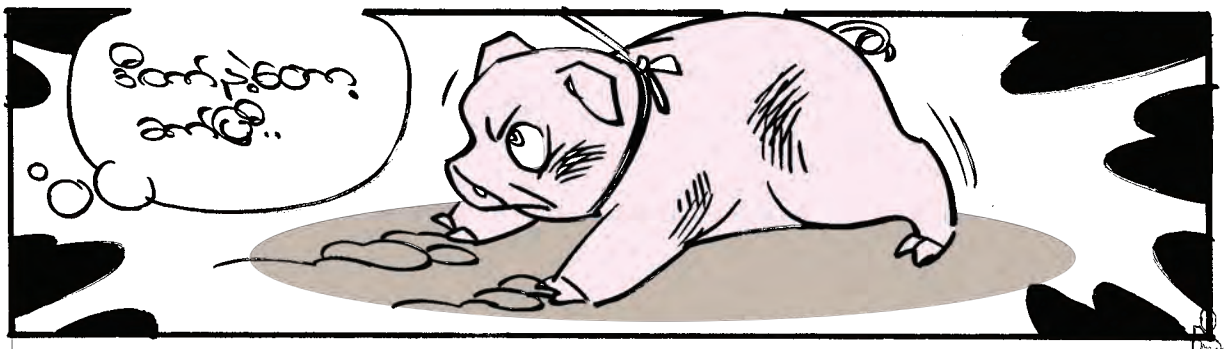

ခြင်္သေ့နဲ့..အောင်မာလည်း သူ့ရဲ့နှုတ်ပတ်ကြိုးနဲ့..တော်ကလေးကိုလဲခဲ့ပြီး ထွက်လာကြတယ်..

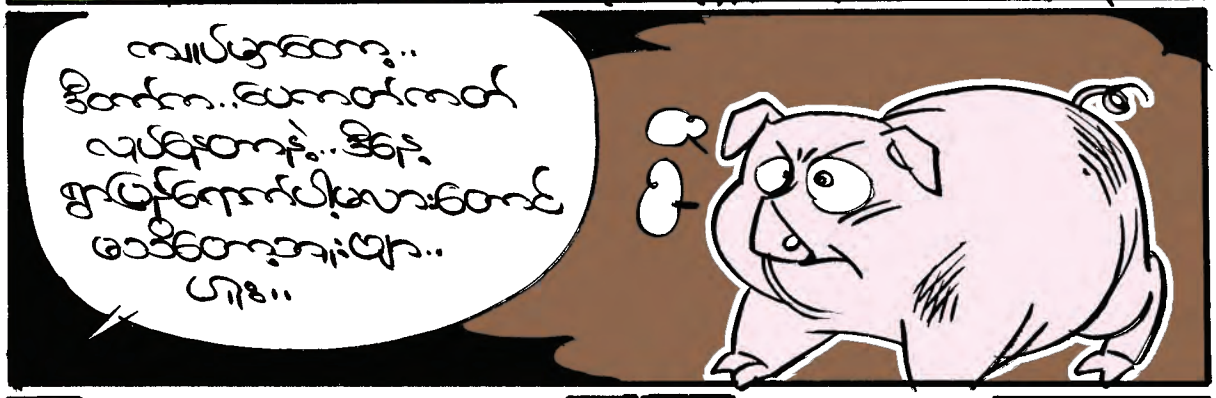

ဒါပေမဲ့.. တော်ကလေးက သူ့အမေကြီးကိုသတိရနေတာကြောင့်.. ဟင်းဟင်းပို့.. စိတ်ညစ်ရပြန်တယ်ကွယ်..

အဲဒီမှာအိုင်နေတဲ့..ငှက်တစ်ကောင်ကိုဖြတ်ပြီးလာတဲ့..အကြီးသားကြီး တစ်ယောက်နဲ့တွေ့ခဲ့တာ..

?
ငါ့ညီရဲ့ ပရမ္မတ်က သိပ်ကိုသဘော ကောင်းရှာ..
ဒီနယ်တစ်ဝန်းလုံးမှာ ချမ်းသာကဲ့ရဲ့ ပရမ္မတ်လောက် အသံထွက်ကောင်းတာ မရှိဘူးဗျို့..ဟဲ့ဟဲ့
ဟုတ်တာ ဟုတ်တာ..

အစ်ကိုကြီး
ငါ့ညီရဲ့..ပကတိပါပါပဲ
အသံသာယာတာ့
ပကတိ..ပိုဆန်ရတာ
ကြောင့်ပါကွ..
ဒီလောက်ထောက်ခံ
ပိုဆန်ရလားဗျာ
အစ်ကိုရဲ့..ဂုဏ်နဲ့
ကျမ်းတော်..ပကတိ
သဘောပေါ့..
အယ်နှယ်လဲ..
သစ်ပင်
တစ်ပင်လုံးကို
ကား..
အင်း..
ဒီကိုနဲ့..ယောင်္ကျားဟာ နွားကောင်းသားလေးရဲ့ပကတိသဘောဆန်ဆန်
သဲသဲပြန်ကောက်ခံရအောင်..
ဟိုး..
လာစမ်း..ကြီး
♪..

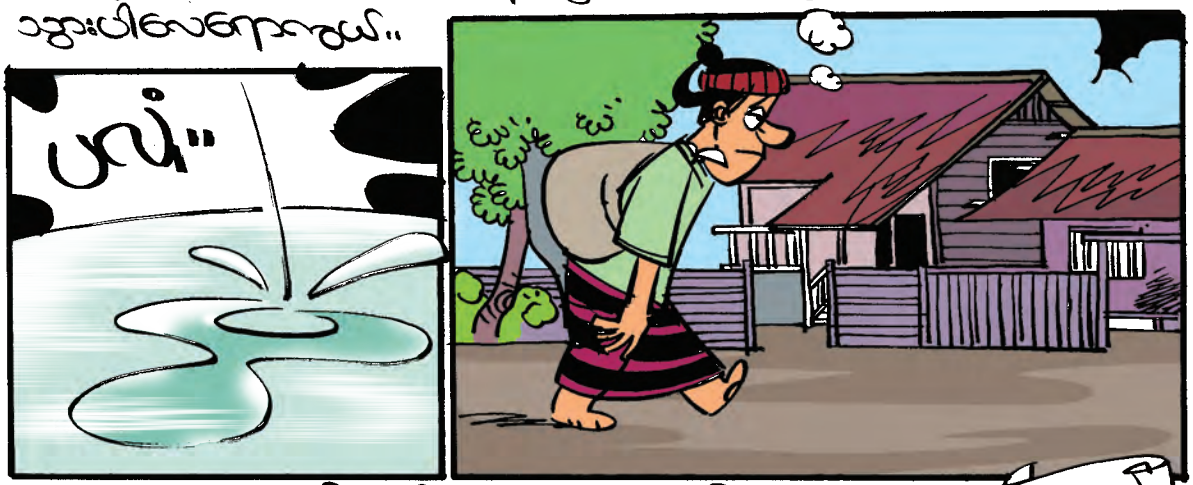

ရောင်းလေးကို အောင်ကောင်းနဲ့ ကိုယ်လက်သန့်စင်ပြီး စိတ်ကူးကျယ်ပြီး..
ရေပန်းကို..ငုံယူလိုက်တဲ့အခါမှာတော့..

အိမ်ထဲထည့်ထားတဲ့ ပမာလေးဟာ..
ရောင်းထဲကိုပြုတ်ကျ သွားပါလေရောလား..

ရောက်ဆုံးတော့..အာ..လျှင်..နှာ..လျှင်တဲ့ ဖောင်းပွဟာ..အိမ်ကိုလောက်တာနဲ့ ပြုန်းသွားရာဘဝတဲ့လေ..

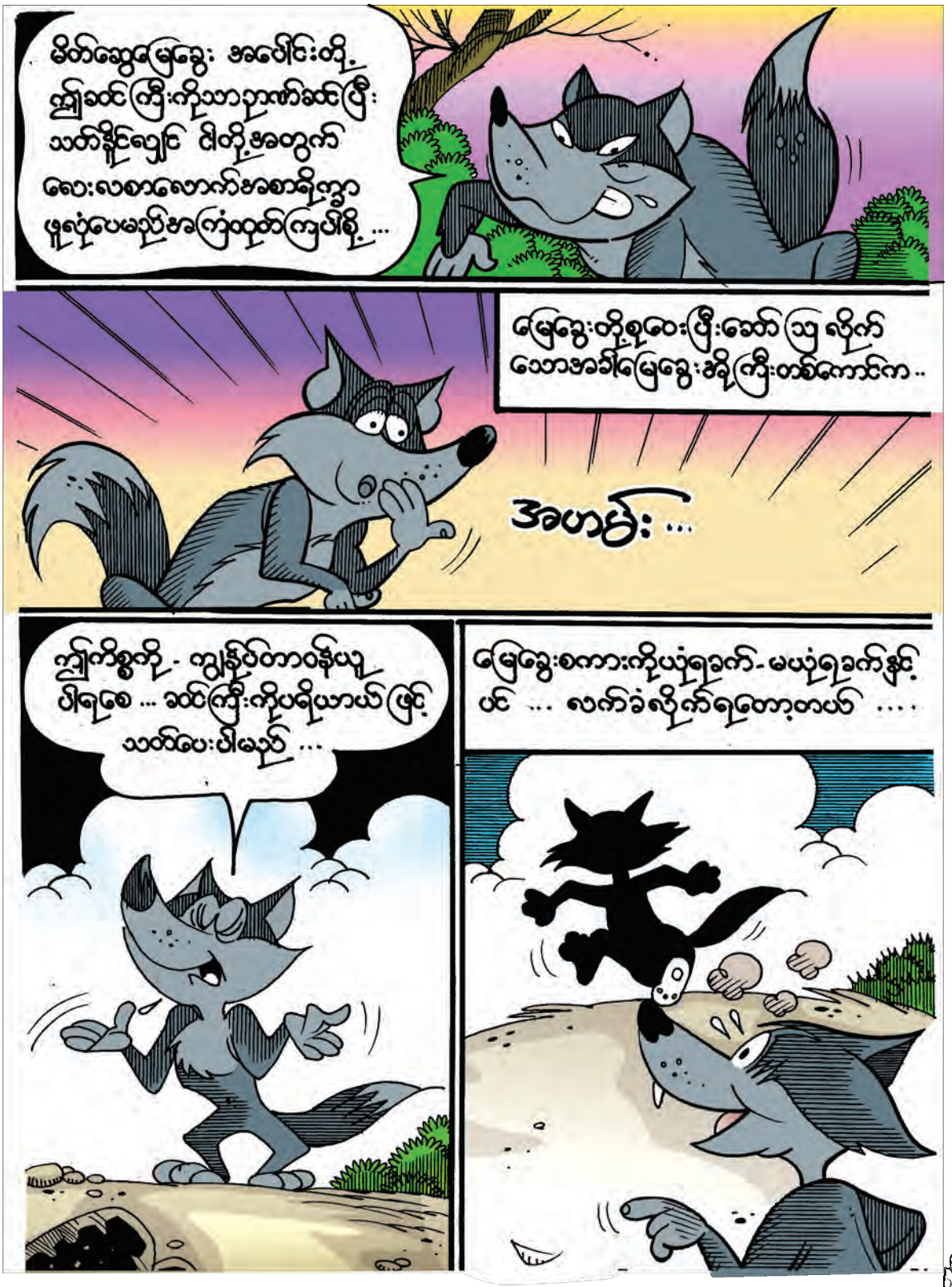

ကလေးတို့လည်း အိပ်ပြင်ထဲက 'ရောင်းလုံး' လို မဖြစ်ရအောင်..

ကာတွန်း သဲနုံးဂြိဟာင်

ဘုရင်လှပ်ချင်ရသော ဆင်

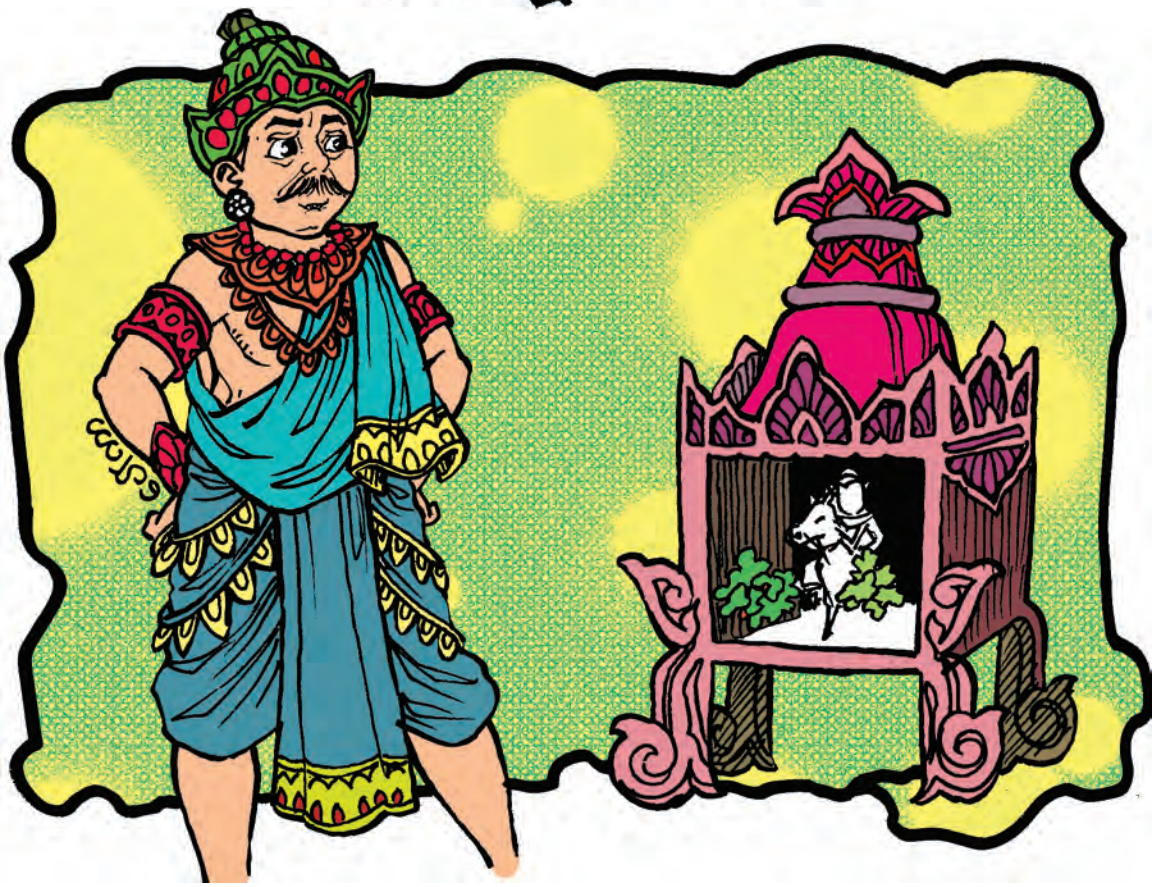

မိတ်ဆွေမြွေခွေး ဒီဟေါင်းတို့
ကျွဲဆင်ကြီးကိုသာဥာဏ်ဆင်ပြီး
သတ်နိုင်ချေင်ပါတို့ဒီတွက်
ဝေးလစာလောက်မှာစိုက်ခွာ
ဖူလုံပေမယ့်ဒီကျဲဝတ်ကြပါရို့ ...
မြွေခွေးတို့စုဝေးပြီးဆော်သြလိုက်
သောဒီဒါမြွေခွေးဒို့ကြီးတစ်ကောင်က ..
အဟမ်း ...
ကျွဲကိစ္စကို - ကျွန်ုပ်တာဝန်ယူ
ပါရစေ ... ဆင်ကြီးကိုပစ်ရိယာယ်ဖြင့်
သတ်ပေးပါမည် ...
မြွေခွေးစကားကိုယုံရဲခက် - မယုံရဲခက်နှင့်
ပင် ... လက်ခံလိုက်ရတော့တယ် ....

မြေခွေးအို ကြီးဟာ ဆင်ရိုင်ရာကို ရိုင်သေ
လေးစား စွာရှိခိုး ဦးတင်လျှောက်သတဲ့ ...
အရှင်မင်းမြတ် - ကျွန်တော်မျိုးကို
အကြည်ကလေး တစ်ချက်လောက်
ချီးမြှင့်တော်မူပါ ..
ဆင်ကြီးဟာ - သူ့ကိုရိုင်သေမြောက်
ပင်လွန်းတဲ့ မြေခွေးအိုစကား ကြောင့်
ဘာတွေများသွားတော့မယ် ...
သင်ကား - ဘယ်သူနည်း ...
ကျွန်တော်မျိုးကား မြေခွေးပင်ဖြစ်ပါသည်
တောနေသတ္တဝါတို့ကစုရုံးစည်းဝေးဖို့
အရှင့်ထံသို့ကျွန်တော်မျိုးကို စေလွှတ်ခြင်း
ခံရသူပါ ...
ရှင်ကိုကျော့ဖို့ - အမိန့်သံပါပါ ဖြင့်
မေးလိုက်သတဲ့ ...

. ဘာကြောင့်များ . ငါ့ထံ စေလွှတ်ရပါလိမ့် ...
တခြားမဟုတ်ပါ အရှင်မင်းမြတ် - ကျွန်တော်မျိုး တို့မှာတောထဲ၌ အရှင်သခင်မဲ့စွာနေထိုင်ကြရပါသည် - ထို့ကြောင့် နေရသည်မှာ မတင့်တယ် မသင့်လျော်ပါသဖြင့် ကျွဲတောမှဉ်၌ ဂုဏ်ကျက်သရေမရှိသည်အချင်းပြည့်စုံသူကို ရွာဖွေပြီး မင်းမျောက်ဖို့ဆုံးဖြတ်ကြပါတယ် ...
ဒီအခါအရှင့်ကို မှားလုံးက - တပ်မှ တာ့ဝတ်တည်းရွေးချယ်ကြပါသည် ..
ကျွန်တော်မျိုးတို့၏ - အရှင် သခင်ဘုရင်အဖြစ်လက်ခံတော် မူပါ ...
ဆင်ကြီးဟာမြေခွေးရဲ့စကားကိုတကယ်ဟုတ် မှန်တယ်ဝင်ပြီး လက်ခံလိုက်တော့တယ် ..

ဒဲအဲဒီနောက်..မြေခွေးဘိုရဲကြီး
နောက်ကဖားရေမမ်းသာစွာနဲ့
လိုက်ခဲ့သတဲ့ ..
ဘိုး...အခေွးမြေခွေး ငါ့ကို
ကျည်ပါဦး ရှုန်းမရေ..တက်မရေ
တော့ပါလား ...
မြေခွေးဘိုရဲကြီးက ကျဲစည်တား၀ဲ
အတိုင်းရဲ့ပညာကြွေတဲ့နေရောကို
ရောလာရော ...ဆင်ကြီးမှာပညာထဲ
နှစ်လေတယ် ...
ဒုက္ခလှလှေ ကြီးတွေ့လောဆင်ကြီးဟာ
ကိုးကွယ်ရာမဲ့စွာနဲ့ - ကယ်ပါ - ယူပါ
ဆိုတာမြင်နောက်ဆုံးဒဏ်အစာပြတ်ပြီး
အသက်ဆုံးရှုံးရလေတော့သတဲ့ ...
ပြီး
ဒီအခါမြေခွေးတို့လည်းဆင်ကြီးအသားကိုကိုက်ဖဲ့ယူထုတ်စားသောက်ကြတာပေါ့ကွယ်.

ကျေးဇူးတိုးတင်ရေးမြင့်သည်

ဟိုးရှေးရှေးအခါ "ပေါက္ကံရာမ"ခေါ်တဲ့ ပုဂံပြည်မှာ အနော်ရထာမင်းကြီး စိုးစံတော်မူနေတဲ့အချိန်တုန်းကပေါ့။ အိန္ဒိယပြည် "ကာလင်္ဂတိုင်း"သား ဗုဒ္ဓသာသနာပြု မင်းမြတ်တစ်ပါးဖြစ်တဲ့ "အသောကမင်းကြီး"ရဲ့ အနွယ်တော်ညီနောင် မင်းနှစ်ပါးဟာ အချင်းချင်း စစ်ဖြစ်ခဲ့ကြသတဲ့။ ညီတော် "ပဋိစကမင်း"က စစ်ရှုံးတဲ့အတွက် မင်း၊ မိဖုရား၊ ခွေးရဲသင်းပင်း၊ စစ်သည်ဗိုလ်ပါတွေဟာ ကာလင်္ဂတိုင်းကနေ အလုံးအရင်းနဲ့ အသက်လုပြီး တိမ်းရှောင်ထွက်ပြေးလာခဲ့ကြရတယ်။

အဲဒီလိုနဲ့ တောကြားတောင်ကြားမှာ ပုန်းလိုက်ရှောင်လိုက်၊ ရေကြည်ရာမြေတ်နရာ ရွှေ့လိုက်ပြေးလိုက်နဲ့ စစ်ဘေးရှောင်လိုက်ကြတာဟာ ပုဂံပြည်ကြီးဆီကို ဒုတ်ဒုတ်ထိ ရောက်လာကြကရော....တဲ့။

အဲဒီတော့ အနော်ရထာမင်းကြီးထံမှာ ဝင်ရောက် ခိုလှုံခစားကြရတာပေါ့။

ပုဂံပြည့်ရှင် အနော်ရထာမင်းကြီးကလည်း ကရုဏာထားတော်မူပါတယ်။ ဗုဒ္ဓသာသနာပြုမင်း၊ သာသနာတော်မှာ နေတစ်ဆူ၊ လတစ်ဆူလို ကျော်ကြားတော်မူလှတဲ့ "အသောက"မင်းတရားကြီးရဲ့ အနွယ်တော်များဖြစ်လို့မို့လည်း သာသနာ့သွေးနဲ့ သံယောဇဉ် ပိုခဲ့ဟန်တူပါရဲ့။ အဲဒါကြောင့်လည်း ကျွဲဖြူသားရေတစ်ချပ်ကို ပေးသနားပြီး "ကိုင်းကွယ်... ဟောဒီကျွဲဖြူသားရေတစ်ချပ်စာ မြို့တည်ပြီးတော့သာနေချေဟဲ့။ ငါ့ရဲ့ ထီးရပ်နန်းရိပ်နဲ့ကင်းတဲ့ သင့်တော်ရာအရပ်ကို ရှာဖွေပြီးနေကြစေ။ ရွှေပန်းခိုင်၊ ငွေပန်းခိုင် ကန်တော့လက်ဆောင်များနှင့်တကွ အခွန်ဘဏ္ဍာများလည်း အမြဲမပြတ်ဆက်သွင်းစေ။ နှစ်စဉ် အရိုးအစဉ်ရှိတဲ့အတိုင်း အဖူးအမြော်၊ ပူဇော်ကန်တော့ဖို့လည်း ဝင်ကြ ထွက်ကြစေ။ လိုအပ်ရာရာများရှိတဲ့အခါ အစောင့်အရှောက် အမအစ ခံယူရရှိကြစေ..." လို့ မိန့်တော်မူခဲ့သတဲ့။

ကျွဲဖြူသားရေတစ်ချပ်စာလောက်နဲ့ ဘယ်လို မြို့တည်ရမှာတုန်းလို့လည်း အတွေးမတိမ်လိုက်နဲ့ဦး။ မြို့နန်းတည်ထောင်ဦးစီးနိုင်မယ့် အကြံဉာဏ်၊ အမြော်အမြင်ရှိရဲ့လားလို့ အကဲခတ်စမ်းသပ်လိုက်တဲ့ ရှေးက မြန်မာကြီးများရဲ့ အင်မတန်ရင့်သန်တဲ့ အတွေးပေမို့ စောင့်လို့သာကြည့်ရော့။

ဒီလိုနဲ့...၊ မင်းမြတ်အနော်ရထာရဲ့အမိန့်တော်ကို ဦးထိပ်ရွက်ပြီး မြို့နန်းတည်ထောင်ဖို့ နယ်မြေသစ်အရှာထွက် လာခဲ့ကြသတဲ့။ ချင်းတွင်းမြစ်အတိုင်း လာခဲ့ကြရာက ဒီကနေ့ခေတ် "မုံရွာမြို့" ရယ်လို့ ဖြစ်လာမယ့် ဒေသရောက်တဲ့အခါ မုန့်သည်မတစ်ယောက်က မုန့်ဖြူ၊ မုန့်နီ၊ မုန့်ဆီကြော်တွေကို ရောင်းချနေတာကို တွေ့သတဲ့။ သူလုပ်တဲ့ မုန့်တွေကသာ အရသာရှိရုံမျှမက မုန့်သည်မလေးရဲ့ ဆင်းသွင်ရုပ်ဝါ ကြန်အင်လက္ခဏာကလည်း အလွန်ကောင်းဆိုပဲ။ မုန့်သည်မလေးရဲ့မုန့်တွေကို စားကြရင်း ဟိုဟိုသည်သည် မျှော်ကြည့်ကြတော့ ဘုရားတစ်ဆူ ဖူးမြင်ကြရသတဲ့။ ဘုရားသမိုင်းကို မုန့်သည်မလေးက သူ ကြားဖူးနားဝရှိတဲ့အတိုင်း ပြောပြတယ်ဆိုကိုး။ အဲဒီအခါ အဲဒီစေတီတော်ကြီး ဟာဖြင့်ရင် သူရဲ့ ဘိုးတော် အသောကမင်းကြီးရဲ့ ကုသိုလ်တော်ပဲလို့ သိလိုက်ရတဲ့အတွက်ကြည်ညိုလိုက်တာတဲ့။ ဘုရားကြီးရဲ့အနီးအနားမှာ ၄၉ ရက်တိတိ စခန်းချစံမြန်းနေခဲ့တဲ့အပြင် "ပဋိစ္စက်ကမင်း" က ပညာရှိမုန့်သည်မလေးကိုလည်း အဂ္ဂမဟေသီအဖြစ် သိမ်းပိုက်မြှောက်စားခဲ့သတဲ့။ မုန့်သည်မလေး မုန့်ရောင်းတဲ့နေရာကို မုန့်သည်မရွာလို့ အမည်ပေးထားပြီး ရွာတည်ပေးခဲ့ဆိုကိုး။ အဲဒီကနေမှ ကာလကြာတော့ "မုန့်သည်ရွာ"၊ "မုန့်ရွာ"၊ "မုံရွာ"လို့ ခေါ်လာခဲ့လိုက်ကြတာ အခုတော့ မုံရွာမြို့ရယ်လို့ စည်ကားဖွံ့ဖြိုးနေခဲ့ပြီတဲ့လေ။ (တချို့ပညာရှိတွေကတော့ မုန်ပင်တွေပေါက်တဲ့အရပ်မို့ နငယ်သတ်ပြီး မုန်ရွာရေးမှ အမှန်လို့ ဆိုကြလေရဲ့။ ပုဂံကျောက်စာတစ်ချပ်နဲ့ သာလွန်မင်းစစ်တမ်းမှာ "မုန်ရွာ"လို့ ရေးထုံးရှိခဲ့တယ်။ ရဟန်းပညာရှိ ဇောင်ကြမ်းပင်ဆရာတော်ကြီးကလည်း "မုန်ရွာ"ရေးထုံးကိုပဲ နှစ်သက်တော်မူပါသတဲ့။)

မြို့တည်ဖို့ မြေရာရဦးမယ့်အရေးကြောင့် ရှေ့ခရီးကို ဆက်ထွက်လာခဲ့ကြသတဲ့။ လမ်းခွတ်လပ်မှာ ချုံအတွင်းက ယုန်တစ်ကောင်ထွက်ပြေးလို့

မုန့်သည်မတစ်ဖြစ်လည်း မိဖုရားက "ဟော... ကြည့်ကြစမ်းပ... ယုန်။ ကြည့်ပ...ယုန်။ ကြည့်ပ ယုန်"လို့ အော်ကြီးဟစ်ကျယ်နဲ့ ဘုရင်၊ မှူးမတ်၊ စစ်သည်ဗိုလ်ပါတွေကို ညွှန်ပြသတဲ့။ အဲဒီနေရာကို "ကြည့်ပယုန်"ရယ်လို့ အထိမ်းအမှတ်နေရာ လုပ်ထားခဲ့ပြီး ရွာတည်စေပြန်သတဲ့။ "ကြည့်ပ ယုန်"ကနေ "ကြည့်ပဒုံ"အခုကာလမှာ "ဗဒုံမြို့"လို့ ခေါ်တွင်နေကြသတဲ့။

ချုံထဲက ထွက်ပြေးတဲ့ယုန်ကောင်ကို ခွေးတွေက ဝိုင်းလိုက်ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့လို့ အဲဒီခွေးအုပ်ကို ယုန်က ပြန်ကိုက်လို့ ခွေးအုပ်ကြီး ပြန်လှည့်ပြေးခဲ့ရပါရောလား။ မကြံစဖူး ထူးကဲလှတဲ့ နိမိတ်ထူးကြီးပါကလားရယ်လို့ ရင်သပ်ရှုမော ဖြစ်ကြရသတဲ့။ "ပဋိစက္က"မင်းရဲ့အခါတော်ပေး ပုဏ္ဏားတော်ကြီးက "ဒီအရပ်ဟာဖြင့် ပကတိအောင်မြေ၊ ဘူမိနက်သန်အောင်မြေအရပ်ဖုရာ၊ ဒီအရပ်ကို ဗဟိုပြုလို့ ရွှေထီးရွှေနန်း စိုက်တော်မူပါ"လို့ ဝမ်းသာအားရ တင်လျှောက်တယ်ဆိုကိုး။ အဲဒီတော့မှ အနော်ရထာမင်းကြီး ပေးသနားတော်မူလိုက်တဲ့ ကျွဲဖြူသားရေကို အလွန်သေးငယ်တဲ့ ကြိုးမျှင်ကလေးတွေဖြစ်အောင် လှီးပြီး၊ ကျွဲသားရေမျှင်ကလေးတွေကို ဆက်ထုံးလို့ ဧရာမသားရေကြိုးအရှည်ကြီးရအောင် ပြုလုပ်စေသတဲ့။ ရလာတဲ့ကျွဲဖြူသားရေကြိုးအရှည်ကြီးကို လေးထောင့်စတုရန်းကျကျ တိုင်းတာနေရာချစေပြီး အဲဒီသားရေကြိုးရဲ့အဝန်းအတိုင်း မြို့နန်းတည်စေခဲ့သတဲ့။ (ကဲ... ရှေးက လူကြီးသူမတွေရဲ့ဉာဏ်ပြေးပုံကို ယုံပြီမဟုတ်လား။ သာမန်ဉာဏ်ကလေးလောက်နဲ့တော့ ကျွဲဖြူသားရေတစ်ချပ်စာ မြေအကျယ်ဟာ အိမ်တစ်လုံးတောင် ဆောက်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးလေ။ နော့....)။

ယုန်ကောင်စပြီးထွက်ပြေးတဲ့နေရာကို "စပြေး"လို့ အမည်ပေးပြီး အဓိကရအောင်မြေနေရာအဖြစ် စေတီတစ်ဆူ တည်ထားကိုးကွယ်ခဲ့တယ်။ "ဘုရားလေးဆူ၊ ဂူလည်းလေးဖြာ၊ ကျစ်မှာလေးပါး၊ သိမ်းကားလေးဆောင်၊ ချောင်လေးချောင်နှင့်၊ ကုန်းဟောင်းလေးမည်၊ အိုင်လေးလီ၊ အင်းသည်လေးအင်း ရှိလတ္တံ့"ဆိုတဲ့ တဘောင်စကားနဲ့အညီ ဗဒုံမြို့တည်မယ့်အရပ်ဟာ ကျီးအင်းလို့ခေါ်တဲ့ ကန်တော်ကြီးအင်း၊ ကွေ့ကြီးအင်းလို့ ခေါ်တဲ့လှေကူးအင်း၊ နွားကူးအင်းနဲ့ဘုရားကြီးအင်းစတဲ့ အင်းကြီးလေးအင်းတို့ ပတ်ပတ်လည်မှာ ရှိနေတာကလည်း ပြောစမှတ်ပါပဲ။

ဗဒုံမြို့ကိုတည်ပြီး လက်ဦးအစ မင်းပြုစိုးစံခဲ့တဲ့ ပဋိစက္ကမင်းဟာ စဉ်းစားဉာဏ်အမြော်အမြင်ကျယ်ဝန်းပြီး ပစ္စည်းဥစ္စာ ပေါများကြွယ်ဝလာသလို ပြည်သူလူထု အများကိုလည်း ရင်ဝယ်သားကဲ့သို့ မေတ္တာ၊ ကရုဏာကြီးမားလွန်းသတဲ့။ အဲဒါကြောင့် ဘုရင်တစ်ပါးဖြစ်ပေမဲ့လည်း သူ့ပြည်သူလူထုတွေက သူ့ကို "အဘဉာဏ်ကျယ်၊ ဘသူကြွယ်"ရယ်လို့ ချစ်စနိုးခေါ်ခဲ့ကြတယ်ကိုး။

ဗဒုံ(တစ်နည်း)အလုံမင်း "ဘသူကြွယ်"ဟာ ပုဂံပြည့်ရှင် အနော်ရထာမင်းကြီးထံကို နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း ရွှေပန်းခိုင်၊ ငွေပန်းခိုင်နဲ့တကွ လက်ဆောင်တော်၊ ပဏ္ဏာတော်များကို မှန်မှန်ဆက်သခဲ့သတဲ့။ ပုဂံပြည့်ရှင်ကလည်း ချစ်မြတ်နိုးစွာ စောင့်ရှောက်ခဲ့ပါသတဲ့။

နို့ပေတဲ့။ ပျက်ကိန်းရယ် ကြုံလာပြန်လေ တော့ "ဘသူကြွယ်"တို့ရဲ့ အလုံနယ်တစ်ဝိုက်မှာ မိုးခေါင်တဲ့ကပ်ဘေးကြီးက ကာလတာရှည် ကျရောက်လို့လာခဲ့တယ်။ လယ်ယာမိုးမြေ၊ လုပ်ရာ ကိုင်းခင်းတွေ ပျက်စီး။ ရေတွင်းရေကန်၊ အင်း၊ အိုင်၊ ချောင်း၊ မြောင်းတွေခြောက်ခန်း၊ ပြည်သူ အများဟာ အစာရေစာ ငတ်မွတ်ခေါင်းပါးပြီး သေကြေကြေကြ။သိပ်ဒုက္ခရောက်ခဲ့ကြရတယ်ဆိုတယ်ကိုး။

ဗဒုံမင်း "ဘသူကြွယ်"က လက်ဆောင်ပဏ္ဏာတော် အမြောက်အများနဲ့ တမန်တော်အဖွဲ့ကို အမြန်စေလွှတ်ပြီး ပုဂံအနော်ရထာမင်းထံ အကူအညီ တောင်းခံခဲ့တယ်။ ကံဆိုးချင်တော့ တမန်အဖွဲ့တွေဟာ ပုဂံကိုလည်းမဝင်၊ဗဒုံကိုလည်းမပြန်ကြတော့ဘဲ ဇရာဝတီမြစ်ကြောင်းအတိုင်းအောက်ပြည်အောက်ရွာကို စုန်ဆင်းပြေးလို့ လက်ဆောင်ပဏ္ဏာတော်တွေကို ခိုးယူတိမ်းရှောင် သွားကြ သတဲ့။

ပုဂံကအကူအညီကိုမျှော်ရင်းမိုးခေါင်တဲ့ဘေး၊ ငတ်မွတ်ခေါင်းပါးတဲ့ဘေးကြီးကို ပြည်သူလူထုနဲ့အတူ လက်တွဲရင်ဆိုင်နေရတဲ့ "ဘသူကြွယ်"က နောက်နှစ်ဆန်းမှာလည်း လက်ဆောင်ပဏ္ဏာတော် အမြောက်အများနဲ့အတူ သံတမန်အဖွဲ့ကို ထပ်မံစေလွှတ်ခဲ့ပြန်သတဲ့။ သူကိုယ်တိုင်ကတော့ မလိုက်နိုင်ခဲ့ဘူးပလေ။ သူ့မြို့ သူရွာတစ်ခွင် တစ်နယ်လုံး အငတ်ဘေးကြီး ဆိုက်နေတာကို လုံးလုံးပစ်ထားခဲ့ပြီး သူ ဘယ်မှာ ထွက်သွားလို့ ဖြစ်မှာတဲ့တုန်း။ မဟုတ်ဘူးလား။

ဆိုကြပါစို့ကွယ်။ ပုဂံပြည့်ရှင်ဆီကို လက်ဆောင်ပဏ္ဏာတော်တွေနဲ့ လွှတ်လိုက်သမျှ တမန်အဖွဲ့တွေဟာ သုံးနှစ်လုံးလုံး၊ သုံးကြိမ်သုံးခါစလုံး လက်ဆောင်ပဏ္ဏာ၊ ရွှေငွေပစ္စည်းတွေနဲ့အတူ ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်သွားခဲ့ကြသတဲ့။ အငတ်ဘေးကြီးကိုကြောက်ပြီး ကြံမိကြံရာ လုပ်သွားကြတာနဲ့တူပါရဲ့။

ဒီအကြောင်း အဖြစ်သနစ်စုံတွေကို ပုဂံပြည့်ရှင်က မသိဘူး။ သုံးနှစ်တိုင်တိုင် ပဏ္ဏာလည်းမဆက်၊ ထီးရိုးနန်းစဉ် ရှိခိုးကန်တော့ဖို့လည်းမလာ၊ အဆက်ပြတ်နေလေတဲ့ "ပဋိစက္ကမင်း"ဟာ မင်းအာဏာကို ဖီဆန်ပြီနဲ့ တူရဲ့လို့ ထင်ယောင်မှားပြီး ဗဒုံမင်း "ဘသူကြွယ်"နဲ့ မိဖုရား၊ သား၊ မြေးတွေကို "ဖမ်းဆီးစေ"လို့ ရာဇသံနဲ့တကွ မင်းစေတမန်တွေ စေလွှတ်လိုက်ပါရောတဲ့။ သိတဲ့အတိုင်း ပုဂံမင်းရဲ့ စစ်သည်သူရဲ အလုံးအရင်းကလည်း စစ်အင်္ဂါအခင်းအကျင်းတွေနဲ့တကွ အပူတပြင်း ချီတက်လာကြတယ်ကိုး။

အဲဒီသတင်းဆိုးကို "ဘသူကြွယ်" ကြားတဲ့အခါ ပြင်းစွာ တုန်လှုပ်ချောက်ချားခြင်းဖြစ်သတဲ့။ အနော်ရထာမင်းကြီးရဲ့ကြီးမားလှတဲ့ကျေးဇူးတော်ဂုဏ်ကို အောက်မေ့ဆင်ခြင်မိလေလေ၊ မှောက်မှောက်မှားမှား ကြုံလာရတဲ့ သူ့ဘဝရဲ့အဖြစ်သနစ်တွေကို ယူကျုံးမရ ဖြစ်ရလေလေပဲ...တဲ့။ ပုဂံပြည့်ရှင်ကို မျက်နှာပြဖို့လည်း မဝံ့ရဲရှာတော့ဘူး...တဲ့လေ။ ကျေးဇူးကြွေးကို အသက်နဲ့ပေးဆပ်မှပဲ ပြေနိုင်ပေတော့မယ်လို့လည်း တွေးမိရှာသတဲ့။ ကျေးဇူးရှင်ရဲ့အထံတော်ကို ပုန်ကန်ခြားနားသူ ရာဇဝတ်

သားတစ်ဦးအဖြစ် ဝင်ရောက် ခစားရမှာထက် အသက်ကို စတေးပြီး သစ္စာစောင့်သိကြောင်း သက်သေပြလိုက်ရတာကမှ မြတ်သောသေခြင်း ဖြစ်တော့မယ်လို့လည်း နလုံးပိုက်မိသတဲ့။

အဲဒါကြောင့် ဖခင်သဖွယ် ကျေးဇူးရှိတဲ့ ပုဂံပြည့်ရှင် အနော်ရထာမင်းကြီးကို လွမ်းတဖူးမြော်ရာ "သားလွမ်း"တောင်(ယခုအခါတော့ "စလွန်းတောင်"လို့ ခေါ်ကြလေရဲ့။) ပေါ်ကနေ သူ့ရဲ့ စီးတော်မြင်းမျက်နှာကို အဝတ်၊ ပုဆိုးတွေနဲ့ အုပ်စီးပြီး ချင်းတွင်းမြစ်အတွင်း ဒုံးစိုင်းခုန်ချကာ သူ့ကိုယ်သူ အဆုံးစီရင်လိုက်ပါလေရောတဲ့။

အဲဒီလို အံ့ဖွယ်သရဲရှိလွန်းလှတဲ့ ဗဒုံမင်း "ဘသူကြွယ်"ရဲ့ "ကျေးဇူးတုံ့တင်"အဖြစ်သနစ်ဆိုးကို အနော်ရထာမင်းကြီး ကြားသိရတဲ့အခါ ရင်ထုမနာကြေကွဲမဆုံး ဖြစ်ရလွန်းလို့တဲ့။ "ဒီလို ရာဇဝင်မျိုးဟာ သားအစဉ်မြေးအဆက် ပြောထုံးတွင်ရစ်စေရမကွယ့်"လို့ မိန့်ကြားပြီး "ဘသူကြွယ်"လူသားဘဝက ပိုင်ဆိုင်ခဲ့သမျှ နယ်ပယ်အလုံးစုံကို မင်းအာဏာနဲ့ အကွပ်အထိန်း လုံးဝမရှိစေရ။ "ဘသူကြွယ်"သာလျှင် အစဉ်အဆက် ပိုင်းစိုးစေရမကွယ့်"လို့မိန့်ကြားပြီးဘသူကြွယ်ရဲ့ဝိဉာဉ်ခိုးနားဖို့ ရွှေတောင်ဦးတောင်၊ စလွန်းတောင်၊စပြေးတောင်တွေပေါ်မှာ ကွန်းတွေဆောက်ပေးခဲ့တယ်။ နှစ်စဉ်တပေါင်းလပြည့်ကစလို့ လပြည့်ကျော် ၁၄ ရက်နေ့အထိ ကာလအတွင်း "ဘသူကြွယ်"ကို ဗဒုံနယ်တစ်ရိုးကသား၊ မြေး၊ အစူအစဉ်တွေက ပူဇော်ကန်တော့ကြစလို့လည်း အမိန့်ချခဲ့တယ်။

အဲဒီကတည်းကစလို့ အလုံဘိုးဘိုးကြီးလို့ခေါ်တဲ့ ဘသူကြွယ်(၀၀)ဘဉာဏ်ကျယ်ကို ပူဇော်ကန်တော့ကြတဲ့ ရိုးရာပွဲတော်တစ်ခု ပေါ်ထွန်းလာခဲ့ပါသတဲ့။ အထက်အညာမှာ ဗဒုံနတ်နန်း၊ အလုံဘိုးတော်ကြီးနတ်နန်း၊ အလုံဘိုးဘိုးကြီးနန်းတွေမှာ အမဲသား၊ ဝက်သားမပါ ဟင်းလျာ(၅)မျိုးနဲ့ ပင့်သံဃာ ၃၇ ပါးကို ဆွမ်းလောင်းအမျှဝေတဲ့ မြတ်နိုးစရာ ဘာသာဓလေ့ကလေးလည်း နှစ်ပေါင်းရာချီ ခိုင်မြဲလာခဲ့ပါသတဲ့။

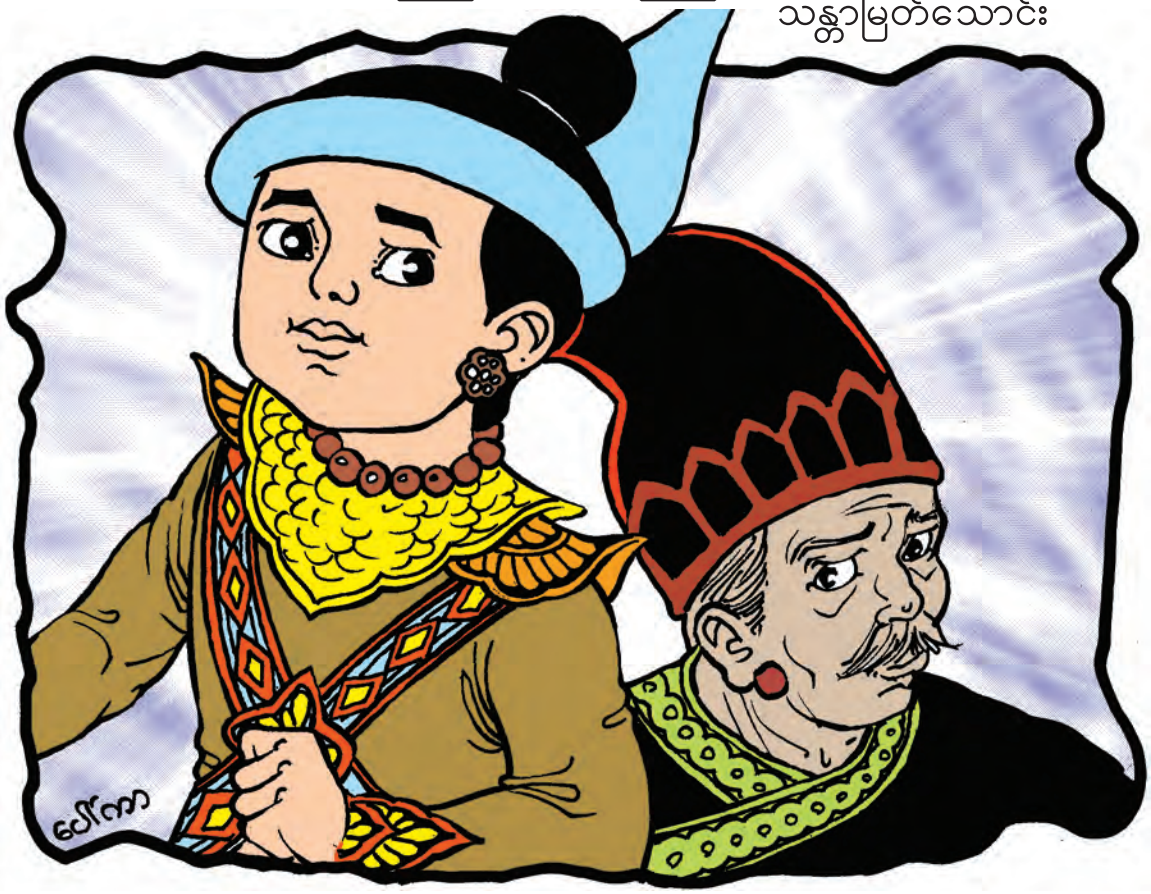
အလုံ၊ မုံရွာနယ်သားများဟာ အလုံဘိုးဘိုးကြီး "ဘသူကြွယ်"ရဲ့အမျိုးအနွယ်တွေပေမို့ သစ္စာမြဲမြံသူတွေရယ်လို့ ဂုဏ်ယူဝံ့ကြွားတတ်ကြသလို "ဘသူကြွယ်"စောင့်ရှောက်တဲ့အတွက် အလုံ၊မုံရွာသားစစ်ရင် ဆင်းရဲနွမ်းပါးတဲ့သူ မရှိဘူးလို့လည်း ပြောစမှတ်ပြုကြပါသတဲ့။

ပြီးတော့ "သစ္စာတုံ့တင် ကျေးဇူးတုံ့တင်" ရာဇဝင်နဲ့အတူ ပုဂံဘုရင် အနော်ရထာလက်ထက်တည်းကစလို့ ဘယ်သူရဲ့ အုပ်ချုပ်မှုမှ မခံခဲ့ရတဲ့ မွေးရာပါ လွတ်လပ်သူတွေအဖြစ်လည်း သူတို့ကိုယ်သူတို့ တခမ်းတနား ဂုဏ်ယူတတ်ကြပါသေးသတဲ့။

ဇေယျမင်းသျှင်

အသက်အရွယ်နှင့် ဉာဏ်ပညာ

သန္တာမြတ်သောင်း

ကလေးတို့ရေ . . .

ဒီတစ်ခါပြောပြမယ့်ပုံပြင်လေးက “အသက်အရွယ်နဲ့ ဉာဏ်ပညာ”ပါတဲ့။ ဉာဏ်ပညာ ကြီးမားသူဟာ အသက်ကြီးတာ ငယ်တာနဲ့မဆိုင်ဘဲ လောကမှာ အားကိုးဖွယ်ဖြစ်ကြောင်း ဇာတ်နိပါတ်ထဲက ဖြစ်ရပ်လေးကို နားထောင်ကြစို့နော်။

× × ×

ဟိုးရှေးရှေးတုန်းက ဗာရာဏသီပြည်မှာ ဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီး အုပ်စိုးတယ်။

အဲဒီဘုရင်ကြီးမှာ အာဒါသမုခဆိုတဲ့ သားတော်လေးတစ်ပါး ရှိတယ်။ အဲဒီသားတော်လေးဟာ ဉာဏ်ပညာ အလွန်ထက်မြက်တယ်ကွဲ့။ အဲဒါကြောင့် ဘုရင်ကြီးဟာ ခုနစ်နှစ်အရွယ်သားတော်

လေး အာဒါသမုခကို ဗာရာဏသီတိုင်းပြည်ရဲ့ ထီးနန်းကို လွှဲအပ်ပေးလိုက်သတဲ့ကွယ်။

အာဒါသမုခလေးဟာ ဘုရင်ဖြစ်သွားတာပေါ့။ လွယ်လွယ်ကူကူနဲ့ သူ့ကို မောင်ဉာဏ်ထက်လို့ပဲ ပြောရအောင်နော်။ ခုနစ်နှစ်သားဘုရင်လေးမောင်ဉာဏ်ထက်ဟာ ဗာရာဏသီတိုင်းပြည်ကြီးကို နိုင်နိုင်နင်းနင်း အုပ်ချုပ်နိုင်သတဲ့။ မောင်ဉာဏ်ထက်လေးရဲ့ အုပ်ချုပ်တာကို တိုင်းသူပြည်သားအများစုက ကျေနပ်ပေမဲ့ တရားရေးရာအမတ်ချုပ်ကြီးက လုံးဝ မကျေနပ်ဘူးပေါ့။

အရင်တုန်းက အမတ်ချုပ်ကြီးက လာဘ်လာဘတွေ အများကြီးယူပြီး တရားစီရင်လို့ရပေမဲ့ မောင်ဉာဏ်ထက်လေး ဘုရင်ဖြစ်လာတော့ အဲဒီလိုလုပ်လို့မရတော့တဲ့အတွက် ဘုရင်လေးမောင်ဉာဏ်ထက်ကို မကြိုက်ဘူးပေါ့။ အမတ်ကြီးဟာ ဘုရင်ငယ်ငယ်လေးရဲ့လက်အောက်မှာတော့ မနေနိုင်ဘူးဆိုပြီး အမတ်ချုပ်ရာထူးကထွက်ပြီးတော့ တောရွာဇနပုဒ်ကို သွားတာပေါ့ကွယ်။

ရွာရောက်တော့ အမတ်ချုပ်ကြီးဟာ တောရွာအလုပ်ဖြစ်တဲ့ လယ်ယာကိုပဲ လုပ်ဖို့ပြင်ရတာပေါ့။ အမတ်ချုပ်ကြီးမှာ နွားမရှိဘူးတဲ့။ အဲဒီတော့ လယ်ထွန်ဖို့အတွက် ခင်မင်ရင်းနှီးတဲ့ ရွာသားတစ်ဦးဆီကနွားတစ်ရှဉ်းငှားရတာပေါ့။ အမတ်ကြီးဟာလယ်ထွန်ပြီးတော့ ငှားထားတဲ့နွားနှစ်ကောင်ကို ပိုင်ရှင်ဆီ လာပြန်ပို့တယ်။

အမတ်ကြီး နွားလာပို့တဲ့အချိန်မှာ နွားပိုင်ရှင်လင်မယားဟာ ထမင်းစားနေသတဲ့။ အမတ်ကြီးနွားနှစ်ကောင်မောင်းလို့ ခြံထဲဝင်လာချိန်မှာ နွားပိုင်ရှင်ဟာ အမတ်ကြီးကို ထမင်းစားခေါ်ဖို့ ဟန်ပြင်ပေမဲ့ ထမင်းအိုးထဲမှာ ထမင်းကုန်နေတဲ့အတွက် အမတ်ကြီးကို အားနာတော့ မမြင်ချင်ယောင်ဆောင်နေတာပေါ့။ ဒါနဲ့ အမတ်ကြီးလည်း နွားတွေထားပြီး ပြန်ထွက်လာတာပေါ့။

အမတ်ကြီးကံဆိုးချင်းတော့ ညမှာ အမတ်ကြီးပြန်ပို့ထားခဲ့တဲ့ နွားတစ်ရှဉ်းဟာ အခိုးခံရသတဲ့။ နွားတွေပျောက်ပြီလည်းဆိုရော နွားရှင်က အမတ်ကြီးကို နွားပြန်မပို့ရသေးဘူးဆိုပြီး အလျော်တောင်းတာပေါ့။ အမတ်ကြီးမှာ ပိုက်ဆံမရှိတဲ့အတွက် မလျော်နိုင်ဘူးဆိုပြီး အငြင်းအခုန်ဖြစ်ရင်း ဘုရင်လေးမောင်ဉာဏ်ထက်ထံမှာ နှစ်ယောက်သား အဆုံးအဖြတ်ခံယူမယ်ဆိုပြီး ထွက်လာခဲ့ကြသတဲ့။

ဟိုးအရင်တုန်းက အခုခေတ်လို လေယာဉ်ပျံတွေ၊ ရထားတွေ၊ ကားတွေ၊ သင်္ဘောတွေ မရှိသေးဘူးကွဲ့။ လမ်းခရီးရှည်ကြီးကို နားရင်းသွားရတာပေါ့။ လမ်းမှာ ရွာတစ်ရွာရောက်တော့ အမတ်ကြီးဟာ ဗိုက်ဆာတဲ့အတွက် ရွာထဲက အိမ်တစ်အိမ်မှာ ထမင်းကျွေးဖို့ တောင်းပန်တာပေါ့။ အိမ်ရှင်မဟာ ထမင်းချက်ပြီးသား အဆင်သင့်မရှိသေးတာနဲ့ စပါးကျိပေါ်တက်ပြီး ဆန်ခပ်တယ်။ ကံဆိုးချင်

တော့ အဲဒီမိန်းမဟာ စပါးကျီပေါ်က ခြေချော်ပြုတ်ကျပြီး ဗိုက်ထဲက ကိုယ်ဝန်ဟာ ပျက်ကျသွားသတဲ့။ အဲဒီတော့ အဲဒီမိန်းမရဲ့ခင်ပွန်းဟာ အမတ်ကြီးကို သိပ်စိတ်ဆိုးသတဲ့ကွယ်။ အဲဒါကြောင့် ဘုရင်လေးမောင်ဉာဏ်ထက်ထံ တရားစွဲဆိုဖို့ ယောကျ်ားဖြစ်သူက လိုက်ပါလာတာပေါ့။

ဒီလိုနဲ့ ခရီးဆက်လာလိုက်တာ လမ်းမှာကဆုန်ပေါက်ထိတ်လန့်ပြီး ပြေးလာတဲ့မြင်းတစ်ကောင်နဲ့ နောက်က လိုက်ဖမ်းနေတဲ့ မြင်းရှင်တစ်ယောက်ကို သူတို့တွေ့ကြတယ်။ မြင်းရှင်က မြင်းလန့်ပြီး ထွက်ပြေးလို့ပါ လုပ်ကြပါဦး၊ ခြောက်လှန့်ပေးပါဦး လို့အော်တော့ အမတ်ကြီးက ခြေသွက်လက်သွက်နဲ့ ကျောက်ခဲတစ်လုံးကောက်ပြီး မြင်းကို လှမ်းပေါက်လို့ ခြောက်လှန့်လိုက်တာပေါ့။ ဖြစ်ချင်တော့ အမတ်ကြီးပေါက်လိုက်တဲ့ ကျောက်ခဲဟာ မြင်းရဲ့ခြေထောက်ကို မှန်ပြီး မြင်းခြေထောက်ကျိုးသွားပါရော။ မြင်းရှင်က စိတ်ဆိုးပြီး အမတ်ကြီးကို အလျော်တောင်းတာပေါ့။ အမတ်ကြီးမှာ လျော်စရာ ငွေအသပြာမရှိဘူးဆိုတော့ တရားစွဲမယ်ဆိုပြီး နန်းတော်ကို သူလည်းလိုက်လာသတဲ့ကွယ်။

ဒီလိုနဲ့ သူတို့ ခရီးထွက်လာလိုက်တာ တောင်တန်းတွေပေါ်ကို ရောက်လာတာပေါ့။ အမတ်ကြီးဟာ သူ့ရဲ့ဆိုးဝါးတဲ့အကြောင်း ကံကိုတွေးရင်း ဝမ်းနည်းနေတယ်။ နွားဖိုး အလျော်တောင်းတဲ့သူ၊ သားအစား အလျော်တောင်းတဲ့သူ၊ မြင်းဖိုးအလျော်တောင်းတဲ့သူ သုံးယောက်ကို သူမုန်တီးတဲ့ဘုရင်လေး မောင်ဉာဏ်ထက်ရဲ့ကရုဏာ တရားရင်ဆိုင်ရမှာဆိုတော့ ဘယ်ရင်ဆိုင်ချင်ပါ့မလဲ။ အဲဒါနဲ့ ငါသေသွားရင်ကောင်းမယ်ဆိုပြီး တောင်ပေါ်က ရုတ်တရက် ခုန်ချလိုက်ပါသတဲ့။ ဖြစ်ချင်တော့ တောင်အောက်မှာ သားအဖနှစ်ယောက် ထရံယက်နေကြတယ်။ အမတ်ကြီးခုန်ချတာ အဖေပေါ်ကိုကျပြီး အဖေဖြစ်သူ သေသွားတာပေါ့။ ဒီတော့ ထရံသည်က ငါ့အဖေသေပြီ ပြန်လျော်ပေး ဆိုပြီး အမတ်ကြီးကိုပြောတယ်။ အမတ်ကြီး မလျော်နိုင်တော့ တရားစွဲမယ်ဆိုပြီး လိုက်လာပြန်သတဲ့။

ကလေးတို့ရေ... ဒါနဲ့ဘဲ အမတ်ကြီးနဲ့ သူ့ကို တရားစွဲဆိုမယ့်လူ လေးယောက်ဟာ ဘုရင်လေးမောင်ဉာဏ်ထက်ရဲ့ ရှေ့တော်မှောက်ကို ရောက်သွားကြတာပေါ့။ တရားစွဲမဲ့လူလေးယောက်ဟာ ဘုရင်လေးကို အမတ်ကြီးရဲ့ပြစ်ချက်တွေ လျှောက်ထားကြတာပေါ့။ ဘုရင်လေးက ထက်မြက်တဲ့ မျက်လုံးတွေနဲ့ သူတို့လူစုကို အကဲခတ်ရင်း ခေါင်းတငြိမ့်ငြိမ့်နဲ့ နားထောင်သတဲ့။

အားလုံး လျှောက်တင်ပြီးတော့ ဘုရင်လေးမောင်ဉာဏ်ထက်က တစ်ဦးစီကို မေးမြန်းပြီး စီရင်ချက်ချတယ်။ ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်လဲဆိုတာ နားထောင်ကြည့်ပါဦး။ နွားရှင်ကို အရင်ဆုံးပြောတယ်။

"အမတ်ကြီးက နွားပြန်ပို့တယ်လို့ ပြောတယ်၊

သင်က မမြင်ဖူးလို့ ပြောတယ်။ အမတ်ကြီး နွားလာပို့လျက်နဲ့ သင်လိမ်တာမဟုတ်လား”ဆိုပြီး ပြောတော့ နွားရှင်က–

“လာမပို့ပါဘုရား”

လို့ လျှောက်တာပေါ့။ ဒီတော့ ဘုရင်လေးက–

“ငါ့အကြောင်း သင်မသိဘူးလား။ ငါ့ကို လိမ်ဝံ့သလား”လို့ ကြိမ်းဝါးတာပေါ့။ ဒီတော့ နွားရှင်ဟာ ကြောက်လွန်းလို့ ဆက်ဆက်တုန်ရင်း–

“မလိမ်ဝံ့တော့ပါဘုရား၊ အမတ်ကြီး နွားတွေ လာပို့သွားခဲ့ပါတယ်”

လို့ ဝန်ခံရတာပေါ့။

ဒီတော့ ဘုရင်လေးက အမိန့်ချတယ်။

“အမတ်ကြီးဟာ သူတစ်ပါးနွားကို ဝှားပြီး ပိုင်ရှင်ကို မပြောမဆိုပို့တဲ့အတွက် နွားဖိုးပေးလျော်စေ။ နွားရှင်ကတော့ နွားတွေပို့တာမြင်ပါလျက်နဲ့ မမြင်ဖူးလို့လိမ်တဲ့အတွက် နွားရှင်ရဲ့ မျက်လုံးအစုံကို အမတ်ကြီးက ဖောက်စေ”

ဘုရင်လေးမောင်ဉာဏ်ထက်ရဲ့တရားစီရင်သံ အဆုံးမှာ နွားပိုင်ရှင်ဟာ မျက်လုံးအဖောက်ခံရမှာစိုးလို့ တဆက်ဆက်တုန် ကြောက်ရွံ့ရင်း အမတ်ကြီးကို ခြေသလုံးဖက် တောင်းပန်တာပေါ့။

“အမတ်ကြီးရယ် နွားဖိုးလည်း မလျော်ပါနဲ့၊ အမတ်ကြီးကိုလည်း ရှိသမျှစည်းစိမ်တွေပုံပြီး တောင်းပန်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ရဲ့ မျက်လုံးကို မဖောက်ပါနဲ့”

အဲဒီလို တောင်းပန်ပြီး မျက်လုံး အဖောက်ခံရမှာကြောက်လို့ထွက်ပြေးတာပေါ့။ အမတ်ကြီးကြောင့် ကိုယ်ဝန်ပျက်ကျပါတယ်။ ဒါကြောင့် သားသမီးအစားလိုချင်ပါတယ်လို့အစွပ်စွဲခံရတဲ့အမှုကို ဘုရင်လေး မောင်ဉာဏ်ထက်က စစ်ဆေးမေးမြန်းတာပေါ့။

“သင့်မယားရဲ့ကိုယ်ဝန်ဟာ အမတ်ကြီးကြောင့် ပျက်ကျတယ်လို့ သင် စွပ်စွဲတယ်။ အဲဒါဟုတ်မှန်သလား”

“ဟုတ်မှန်ကြောင်းပါအရှင်မင်းမြတ်”

ဒီတော့ ဘုရင်လေးက မေးသတဲ့။

“သင့်မယားကို အမတ်ကြီးက ရိုက်၊ နှက်၊ ကန်၊ ကျောက်သလား”

“မဟုတ်ကြောင်းပါ”

“ဗိုက်ကို ထိခိုက်အောင် ရိုက်ပုတ်ခဲ့သလား”

“မဟုတ်ကြောင်းပါဘုရား”

ဘုရင်လေးက မေးသမျှ သား၊ သမီးအစားလိုချင်လို့ တရားစွဲဆိုတဲ့သူ မဖြေနိုင်ဘူးပေါ့။ ဘုရင်လေးက အမိန့်ချတယ်။

“အမတ်ကြီးရဲ့ ပယောဂကြောင့် ကိုယ်ဝန်ပျက်၍ သာအစားရလိုမှုအတွက် သူရဲ့မယားကို သားသမီးကိုယ်ဝန်ရှိသည်အထိ အမတ်ကြီးက ပေါင်းသင်းပေးစေ”

သား၊ သမီး အလျော်လိုချင်တဲ့သူ မျက်လုံးပြူးသွားတာပေါ့။ သူ့မယားကို အမတ်ကြီးလက် မပေး

ရအောင် အသပြာတွေ ပုံချပြီး တောင်းပန်၊ မြန်မြန် ထွက်ပြေးသွားတာပေါ့။

မြင်းရှင်ရဲ့မြင်းခြေထောက်ကျိုးစေလို့အလျော်လိုချင်တဲ့အမှုကို ဘုရင်လေး စစ်ဆေးမေးမြန်းသတဲ့။ မြင်းရှင်က ဖြေတယ်။

"ကျွန်တော်မျိုးရဲ့ မြင်းခြေထောက်ကို အမတ်ကြီးက တမင်ရိုက်ချိုးကြောင်းပါဘုရား"

ဘုရင်လေးက စူးရဲတဲ့မျက်လုံးတွေနဲ့ စိုက်ကြည့်ပြီးမေးတယ်။

"ငါ့အား လိမ်ညာဝံ့သလော"

အဲဒီလိုပြောလိုက်ရင် မြင်းပိုင်ရှင်ဟာ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံစွာနဲ့ အဖြစ်မှန်ကို ဝန်ခံရတာပေါ့။ ဘုရင်လေးက အမိန့်ချတယ်။

"အမတ်ကြီးရဲ့ပယောဂကြောင့် မြင်းခြေထောက်ကျိုးခဲ့တဲ့အတွက် အမတ်ကြီးက မြင်းဖိုးလျော်စေ။ လိမ်ညာလျှောက်တင်စွပ်စွဲခဲ့တဲ့ မြင်းရှင်ရဲ့လျှာကို အမတ်ကြီးက အရင်းမှဖြတ်စေ"

မြင်းရှင်ဟာ ကြောက်လွန်းလို့ တဆတ်ဆတ်တုန်ရင်း အမတ်ကြီးကို သူ့ရဲ့လျှာမဖြတ်အောင် တောင်းပန်းပြီးငွေတွေပုံကန်တော့ထွက်ပြေးသွားတာပေါ့။

နောက်ဆုံးအမှု ထရံယက်တဲ့အဖေ သေတဲ့အမှုကို နားထောင်ပြီး ဘုရင်လေးက အမိန့်ချတယ်။

"အမတ်ကြီးရဲ့ပယောဂကြောင့် သူရဲ့ဖခင် သေရပြီး ဖခင်အစား ပြန်လိုချင်တယ်လို့ စွပ်စွဲတဲ့အမှုအတွက် အမတ်ကြီးက ထရံယက်တဲ့လူရဲ့မိခင်ကို ပေါင်းသင်းလက်ထပ်ပြီး ဖခင်နေရာက နေစေ..."

ထရံယက်တဲ့လူမှာ သူရဲ့အမေနဲ့ အမတ်ကြီးပေးစားရမှာကြောက်ပြီး အမတ်ကြီးကို ငွေအသပြာတွေကန်တော့လို့ သွက်သွက်လေး ထွက်ပြေးသွားတာပေါ့။

အမတ်ကြီးဟာ လူငယ်သော်လည်း ဉာဏ်ပညာထက်မြက်တဲ့ဘုရင်လေး မောင်ဉာဏ်ထက်ကို ရိုသေလေးစားစွာ ကန်တော့လို့ ဘုရင်လေးရဲ့လက်အောက်မှာ တစ်သက်လုံး နေသွားသတဲ့ ကွယ်။

ကလေးတို့လည်း ဒီပုံပြင်လေးကိုဖတ်ပြီး ဘုရင်လေးမောင်ဉာဏ်ထက်လိုဉာဏ်ပညာထက်မြက်အောင် ကြိုးစားရမယ်။ ဘယ်လိုအမှုကိစ္စမျိုး၊ ဘယ်လိုအခက်အခဲမျိုးကြုံကြုံစိတ်မပျက်ဘဲဖြတ်ထိုးဉာဏ်သုံးလို့ ဖြေရှင်းနိုင်ကြပါစေ။

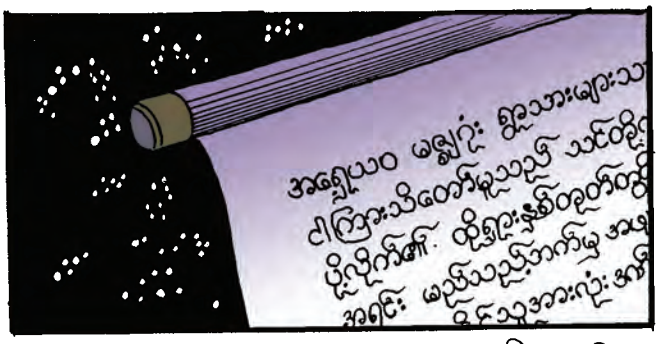
နောက်တစ်လမှာ ဆုံရအောင်နော်...။

သန္တာမြတ်သောင်း

ကြားနာစ်သား၊ ဦးခေါင်းခွံ တို့ဖြင့် ပညာစမ်းခြင်း

အရှုပ်ဖော် ကာတွန်း
ဒေါက်ကြီး ဂုန်ကျော် တက္ကသိုလ်

အရှေ့ယော မဗ္ဗသုံး ရွာသားများသည် အလွန်
ဘာကိုမှယုံကြည်သည်ဟု ငါကြားသိတော်မူသည်။
သင်တို့၏ ပညာရွမ်းကို ငါယုံပါသဖြင့် ကျွန်ုပ်နှစ်
တုတ် ကိုပို့လိုက်၏။ ကျွန်ုပ်နှစ်တုတ်တွင်
မည်သည့်ဘက် အရင်း၊ မည်သည့်ဘက်မှ အများ
ဆိုသည်ကို အမှန်ပြောရမည်။ မပြောနိုင်သူအား ပုံး
ဒဏ်ငွေတစ်ထောင်ကျပ် ပေးဆောင်ရမည်။
ပိဒေဟာရာဂိမ်းကြီး အမိန့်တော်

ရွာသားတွေတုန်လှုပ်ချောက်ချား
ကြတာဟာ သစ်သားချောင်းနဲ့
အတူပါလာတဲ့ ပိဒေဟာရာဂိမ်းကို
အမိန့်ကြောင့်ဖြစ်သတဲ့..

အမိန့်တော်ကြောင့် အရှေ့ယော မဗ္ဗသုံး ရွာသားတွေ
ချောင်းဆုံးမှာကာကွယ်ကြတယ်။ ရွာနှစ်တုတ်ကို
ယူကြည့်ကြပေမယ့် ဘယ်ဟာအရင်း ဘယ်ဟာ
အများလို့ ဘယ်သူမှ မဆုံးဖြတ်နိုင်ကြသူး

ဒဏ်ငွေတစ်ထောင် ဒဏ်ဆောင်
ရမယ့်အရေးကြောင့် ပူဆွေး
သောကရောက်နေကြပြီး
ဒဏ်ငွေမဆောင်ရဖို့အတွက်
စုဝေးတိုင်ပင်ဆွေးနွေးကြတယ်

အဲဒီလိုဆွေးနွေးကြတဲ့အထဲမှာ
သခိဂိုဝဏနဲ့သူငယ်ကြီးလည်းပါတယ်
အရှင်သူငယ်ကြီး အရှင်သားဟာ
ပညာရှိ ပြုစုပါတယ် လူငယ်ကိုဘာတ
ကစားခွန်စားရင်းနဲ့ခွန်စကြိုမမြ
တရားဆရာဆုံးဖြတ်ခဲ့ဖူးပါတယ်
အခု ရွာသားပြဿနာမှာ
သူငယ်သားမဇေဟာသစကားလွဲပြီး
ဘယ်သူမှအရှင်းအဖျားမမှန်အောင်
သိန်းမှာမပဟုတ်ပါဘူး ဒါကြောင့်သူ့ကို
ရွာနဲ့ဆိုသားကိုကြည့်ခိုင်းပေးပါ..
ကောင်းပြီလေ ယင်တို့
ကြည့်ခိုင်းစေလိုတာဖြင့်
ငါ့သားကိုပြကြတာပေါ့!

ယူဇနေးကြီးလည်း ရွာနှစ်သားကို
ယူပြီး မဟောသဓတို့ကားတဲ့
ရေပါရိုက်ကိုယ်ဘူးတော့ရွာသူရွာသား
တွေလည်း လိုက်ပါလာကြတယ်..

ယူဇနေးကြီးဟာ မဟောသဓကို ခေါ်ပြီး
ရွာနှစ်သားတွေကိုပြကာ ဝိဒေဟရာဇ်
မင်းကြီးရဲ့အမိန့်ကိုလည်းပြောပြတယ်

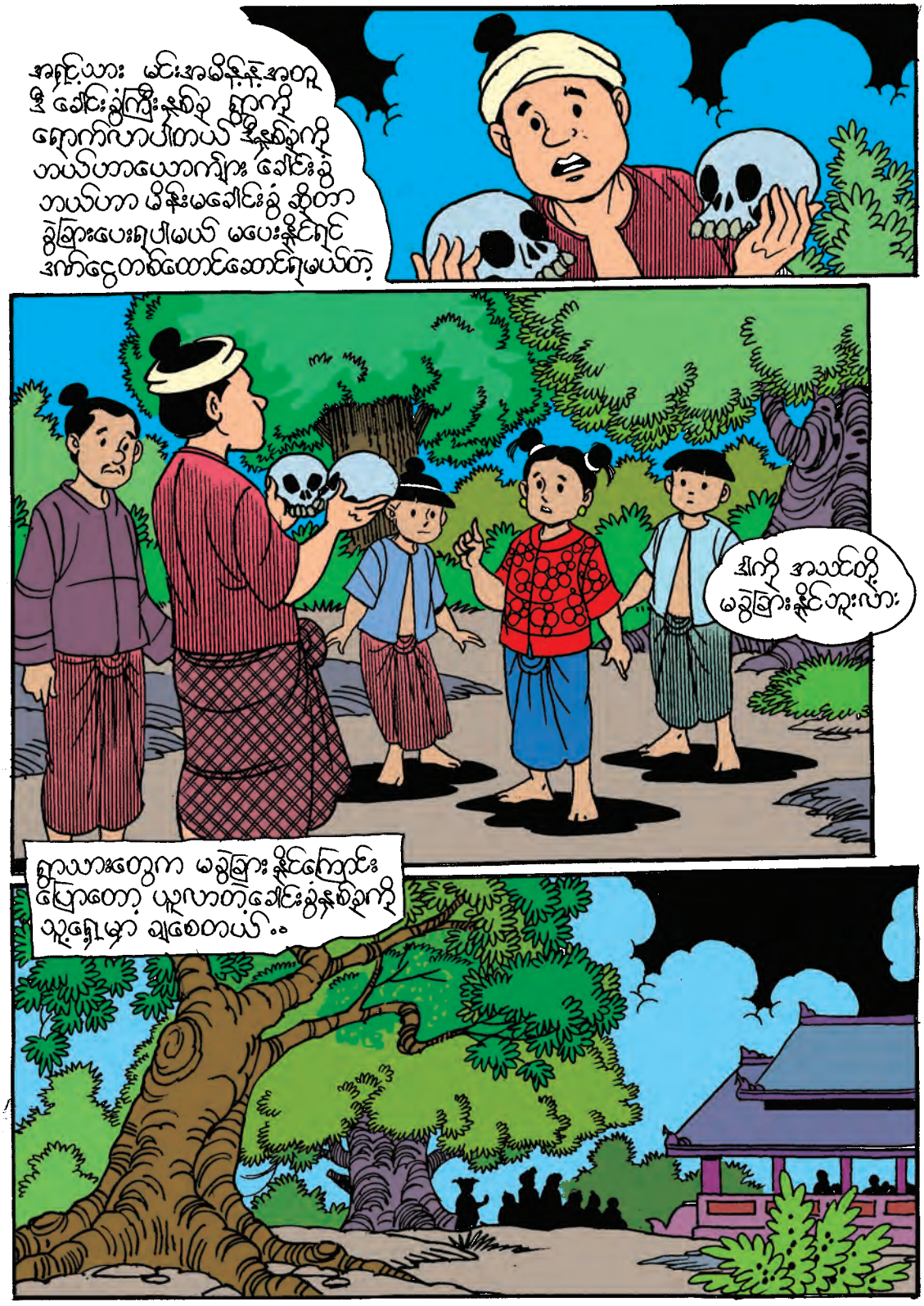
ချစ်သားတို့ဖြင့်
ဒီရွာနှစ်သား အရှင်း
အပျောက်ကို မသိကြဟူး
ငါ့သားသိရင်ပြောပါ..

မဟောသဓ လည်း
ရွာသားတွေကိုကိုင်ကြည့်
ရှုံ့နဲ့ ဘယ်ဟာအရှင်း
ဘယ်ဟာအပျောက်လို့သိတယ်

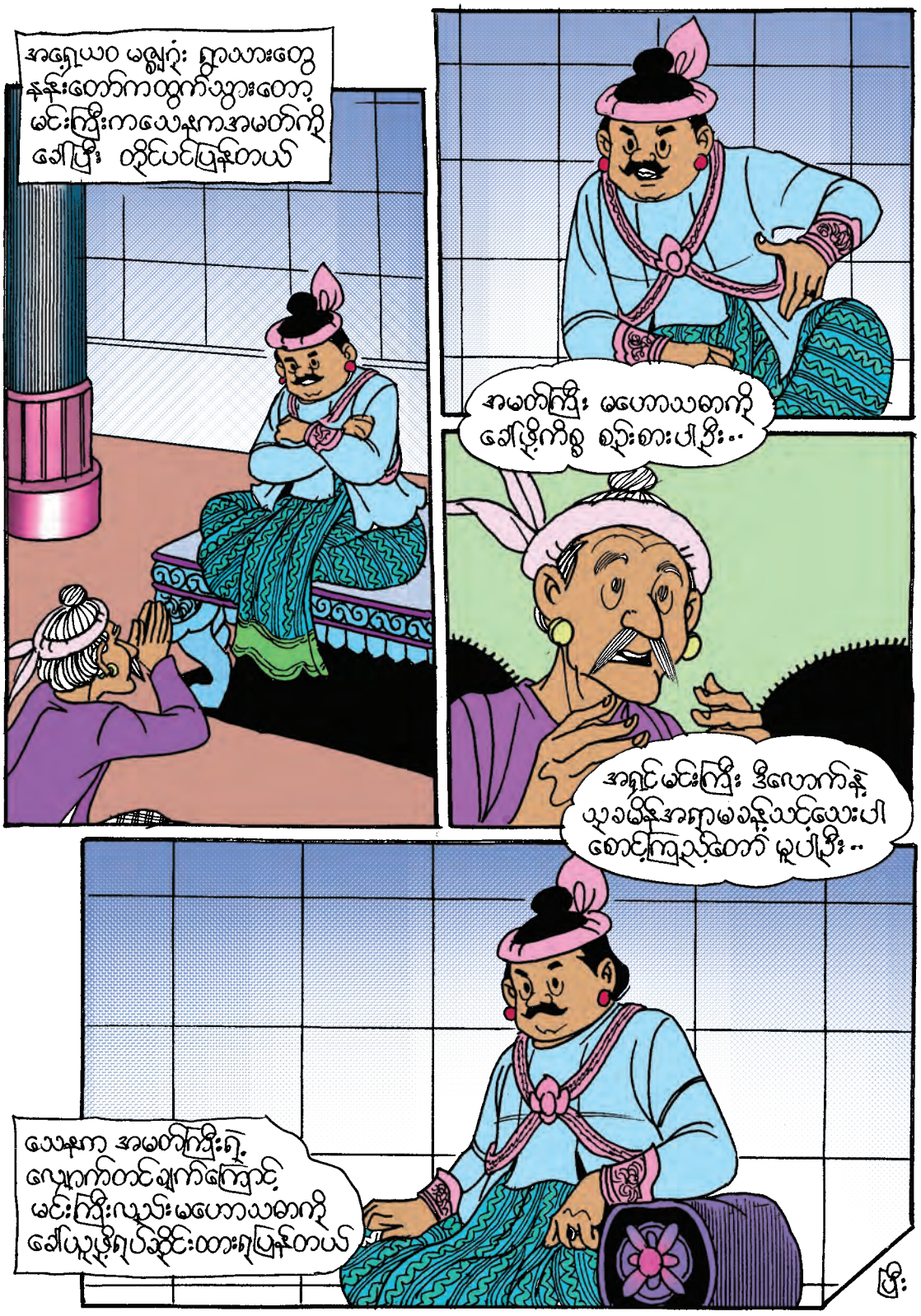

ဒါပေမဲ့ သူရဲ့ပညာစွမ်းကို
သူအများမှတ်သားလာယူ
နိုင်စေဖို့ ရည်ရွယ်ပြီး
ရေတာဆိပ်ခွက်ခပ်နိုင်းတယ်..
ပြီးတော့ ရွာသားတွေကို
အလယ်ကကြိုးနဲ့ချည်ပြီး
ကြိုးစွန်းကကိုင်ကာရောထဲ
ချလိုက်တယ်..
ဟဲ့ ပရိယတ်အပေါင်းတို့
သစ်ပင်ဟာအရင်းနဲ့အဖျား
ဘယ်ဟာ ပိုလေးပါသလဲ
အရင်းက
လေးပါတယ်
အရှင်ဗျာ

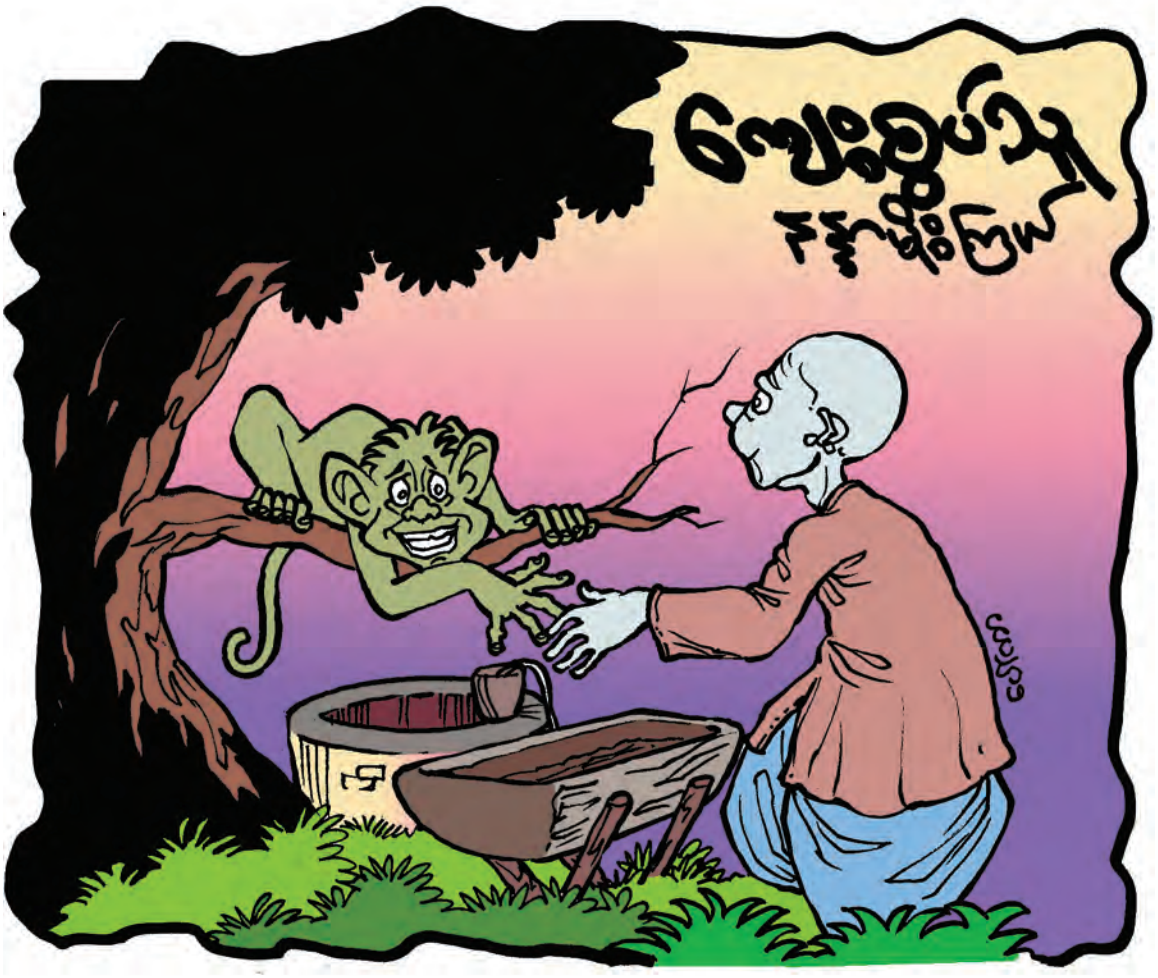

မဟောသဓာက ရေပေါ်
ရှယ်တင်ထားတဲ့ရွာနေသိမ်းရဲ့
ချုပ်ထားတဲ့ကြိုးကို အနှစ်သိမ်းငယ်
လျှောပေးလိုက်တယ်..
ဒီအခါ အရှင်းဟာ လေးတာကြောင့်
ရေမှာအရင်ဆုံး နစ်သွားတယ်
အင်.. အရှင်ဘုရားဆုံးနစ်တဲ့
ဘကြီးကို အရှင်းနောက်မှနစ်တဲ့
ဘကြီးကိုအဖျားလှိုက်မှတ်သားပြီး
မင်းကြီးကို ပေးဆက်ကြ
ရွာသားတွေလည်း
မဟောသဓာမှာတဲ့အတိုင်း
မင်းကြီးဆီသွားဆက်ကြတယ်
ကလေးရွာမှ စုံစာစောင်

မင်းကြီးကဘယ်ပို့ကြောင့်
သိလာသလဲမေးတော့
ယုဇဉ်းသားမဟောသဓာ
ပြေပေးကြောင်းကို
လျှောက်ထားကြတာပေါ့!
မင်းကြီးလည်း သေနကအဖတ်ကြီးကို
ခေါ်ပြီးတိုင်ပင်ဆွေးနွေးပေမယ့်
အဖတ်ကြီးကတရားကြီးမဲ့ပြုသူအကို
ပြေနိုင်ရုံနဲ့မခေါ်သင့်သေးကြောင်းပြောတယ်
တစ်နေ့မှာ မဟောသဓာတို့ရှိတဲ့
ရာပကိုရွာသားတွေလှူဖောင်းခဲ့
နှစ်ခုမှ ရှောက်လာပြန်တယ်...
အချင်းတို့
ဟာပြဿနာ
ပေါ်လာပြန်ပြီလဲ

အရှင်ဘုရား မင်းအာမိဋ္ဌဒေဝီအတွက်
ဒီ ခေါင်းခွံကြီးနဲ့စပ်လို့ ဘုရား
ရောက်လာပါတယ် ဒီနေ့ဆွမ်းကို
ဘယ်ပြာယောကျ်ားခေါင်းခွံ
ဘယ်ဟာ မိန်းမခေါင်းခွံ ဆိုတာ
ခွဲခြားပေးရပါမယ် မပေးနိုင်ရင်
ဒကာဌေဝတစ်ထောင်ဆောင်ရမယ်တဲ့
ဒါကို အာယင်တို့
မခွဲခြားနိုင်ဘူးလား
ရှာယားတွေက မခွဲခြားနိုင်ကြောင်း
ပြောတော့ ယုံလာတဲ့ခေါင်းခွံနှစ်ခုကို
သူ့ရှေ့မှာ ချစေတယ်..

အချင်းတို့ ခေါင်းရိုးခွံကို
အသေအချာကြည့်ရင်
ယောကျ်ားခေါင်းရိုးခွံမှာ
ဦးခြားရေး ပြောင့်တယ်
မိန်းမဦးခေါင်းရိုးခွံကျတော့
ဟောဒီလို ဦးခြားရေးယက်တင်
ကွေးကောက်ပြီး နေရာက်ကို
လိမ်ဆင်းယွားတယ်..သင်တို့
မှတ်မိ ကြပြီလား
ဆာယားတွေလည်း မဟောသဓာ
မှာကြားတဲ့အတိုင်း မင်းကြိုဆိုဝင်ပြီး
ဦးခေါင်းခွံကို ခွဲခြားပြတယ်..
မင်းကြီးလည်း
ပြဿနာရဲ့အဖြေကို
သိလို့အားရကျေနပ်
နေတဲ့ဟေ့!..

အရှေ့ယဝ မဗ္ဗရုံး ရွာသားတွေ
နှုန်းတော်ကာထွက်သွားတော့
မင်းကြီးကသေနကအမတ်ကို
ခေါ်ပြီး တိုင်ပင်ပြန်တယ်
အမတ်ကြီး မဟောသဓကို
ခေါ်ဖို့ကိစ္စ စဉ်းစားပါဦး..
အရှင်မင်းကြီး ဒီလောက်နဲ့
ယုခမိန်အရာမခန့်သင့်သေးပါ
စောင့်ကြည့်သင့်တော် ပူပါဦး..
သေနက အမတ်ကြီးရဲ့
လျှောက်တင်ချက်ကြောင့်
မင်းကြီးလွှတ်မဟောသဓကို
ခေါ်ယူဖို့ရာပဲခဲ့ထိုင်းတားရပြန်တယ်
ဖြီး

ကလေးတို့ရေ . . .

သည်တစ်လမှာ ကလေးတို့ကို ပြောပြချင်တဲ့ ပုံပြင်လေးကတော့ ကျေးဇူးမသိတတ်တဲ့ သူကို ကျေးဇူးပြုမိရင် ဘယ်လိုမှ အကျိုးမခံစားရဘဲ။ စော်ကားမော်ကားပြုတာတောင်မှ ခံရတတ်တဲ့ အကြောင်း၊ ဒါ့ကြောင့် ကျေးဇူးကန်းတတ်သူမျိုးနဲ့ ဘယ်လိုမှ မပတ်သက်သင့်တဲ့အကြောင်းပါဘဲကွယ်။

ကဲ... နားထောင်ကြည့်ကြပါဦး...။

× × ×

ဟိုးတစ်ခါတုန်းက . . . ရွာတစ်ရွာနဲ့တစ်ရွာ အလှမ်းကွာဝေးတဲ့ အကြားမှာ တောအုပ်ကြီး တစ်ခုရှိတယ်တဲ့။ အဲဒီ တောအုပ်ကြီးထဲမှာ ဘယ်သူ ဘယ်ဝါ တူးခဲ့မှန်းမသိတဲ့ ရေတွင်းတစ်တွင်းလည်း ရှိတယ်ဆိုပဲ။

သည်တော့ တစ်ရွာနဲ့တစ်ရွာ ကူးသန်းသွားလာကြရင် တောအုပ်ကြီးကို ဖြတ်သန်းကြရတဲ့ အခါ မောပန်းဆာလောင်မှုတွေ ဖြစ်ကြရင် ရေတွင်းထဲက ရေကိုခပ်ပြီး သောက်ကြရတယ်။ သည်အခါ ဆာလောင်မှုတွေ၊ မောပန်းမှုတွေ ပြေပျောက်ပြီး လန်းလန်းဆန်းဆန်း ဖြစ်သွားကြရတာပေါ့ကွယ်...။

ခရီးသွားတွေဟာ ရေတွင်းနဘေးမှာရှိတဲ့ သစ်ထွင်းခွက်ဇလားကြီးထဲကို ရေတွေခပ်ထည့်ထားကြတယ်။ သဘောကတော့ ခရီးသွားလာတဲ့သူတွေ အပင်ပန်းခံပြီး တွင်းထဲကရေကို ငင်နေစရာမလိုဘဲ ခရီးသွားတွေသာမကဘူး၊ တောထဲမှာရှိတဲ့ ငှက်ကျေးကလေးတွေ၊ သားရဲတိရစ္ဆာန်တွေလည်းပဲ ရေငတ်ပြေကြရတယ်။ မောတာပန်းတာတွေ ကွယ်ပျောက်ပြီး လန်းလန်းဆန်းဆန်း ဖြစ်သွားကြရပါသတဲ့။

အဲသည်တောအုပ်ထဲမှာ နေထိုင်ကျင်လည်ကျက်စားတဲ့ မျောက်အုပ်တစ်အုပ် ရှိပါတယ်။ မျောက်ဆိုတဲ့သတ္တဝါမျိုးဟာ အင်မတန်မှ မျက်စိနောက်လောက်အောင် ဆော့ကစားတတ်ကြတာကလား။ ကလေးတို့လည်း တိရစ္ဆာန်ရုံရောက်တဲ့အခါ မျောက်တွေကို တွေ့ ဖူးပါလိမ့်မယ်။ ဘယ်မှာများ အိန္ဒြေရရ၊ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်နေတဲ့ မျောက်ကို တွေ့ဖူးကြလို့လဲ...။ ဟိုအပင်ကူးလိုက်၊ သည်အပင်ကူးလိုက် ကျွမ်းပစ်လိုက်နဲ့... သူတို့မို့ မောရပန်းရမှန်းမသိ မျက်စိနောက်လောက်အောင်ကို လှုပ်ရှားနေကြတော့တာကလား။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မျောက်တွေဆိုတာကလည်း ရေမသောက်ဘဲနေကြတဲ့သတ္တဝါတွေ မဟုတ်ကြလေတော့ သူတို့ ရေဆာပြီဆိုရင် ရေတွင်းနားက သစ်ထွင်းဇလားရှိရာကို သွားကြပြီး ဇလားထဲမှာရှိတဲ့ရေတွေကို အငမ်းမရ သောက်လေ့ရှိကြတယ်။ သည်တော့ ရေငင်ပေးထားတဲ့လူတွေအဖို့ မျောက်တွေ ရေသောက်နေတာကြည့်ပြီး ကြည်နူးဝမ်းသာဖြစ်နေကြတာပေါ့။

နွေရာသီကာလတစ်ခုမှာတော့ ပုဏ္ဏားလုလင်တစ်ယောက်ဟာ ရွာတစ်ရွာကို သွားဖို့ရာကိစ္စပေါ်လာလို့... တောအုပ်ကြီးကို ဖြတ်သန်းဝင်ရောက်ခဲ့ပါတယ်။ တစ်လမ်းလုံး အနားမယူဘဲ တောက်လျှောက်လှမ်းလာခဲ့ရတော့ ခြေသလုံးတွေတောင့်တင်းပြီး ညောင်းညာပင်ပန်းလာတာနဲ့အမျှ အာခေါင်တွေခြောက်သွေ့ ပြီး ရေဆာလာပါတယ်။ သည်တော့ သစ်ထွင်းဇလားရှိရာကို သွားလိုက်တယ်။ သည်အတောအတွင်းမှာ ခရီးသွားလာသူတွေ နည်းပါးလို့ထင်ပါရဲ့...။ ဇလားထဲမှာ ရေတွေခမ်းခြောက်နေပါပြီ။

သည်အချိန်မှာပုဏ္ဏားလုလင်အပါးကိုမျောက်လွှဲကျော်တစ်ကောင် ရောက်လာတယ်။ သေသေချာချာကြည့်လိုက်တော့ ဟောဟဲလိုက်ပြီး လျှာတောင်ထွက်လို့...။ ဘယ့်ကလောက်တောင် ဆော့ကစားခဲ့သလဲ မပြောတတ်ဘူး။

"ဟောဟဲ... ဟောဟဲ... မောလိုက်တာ။ ရေ... ရေ... ရေဆာတယ်။ ဟင် . . ဇလားထဲမှာ ရေတစ်စက်မှ မရှိပါလား။ မျောက်လွှဲကျော်ရဲ့ ညည်းညူပြောဆိုသံကြောင့် ပုဏ္ဏားလုလင်က တစ်ချက်ပြုံးပြီး ကြင်နာစွာကြည့်လိုက်တယ်"

"အို. . . အသင်မျောက်၊ လှုပ်ရှားရတာတွေများလို့ ရေသိပ်ဆာနေပုံရတယ်"

"ဆာတာပေါ့ဗျာ . . . အာခေါင်တွေခြောက်ပြီး လျှာထွက်နေတာသာ ကြည့်တော့။ လူတွေကလည်း ခုတစ်လော ခရီးအသွားအလာ သိပ်မရှိကြတော့...။ ဇလားထဲမှာ ရေတွေပြတ်နေပြီ။ လုပ်ပါဗျာ... ရေခပ်ထည့်ပေးစမ်းပါ...။ ပြောရတာနဲ့ အာခေါင်တွေတောင် ပိုပြီးခြောက်လာပြီ။ ကြာရင်လည်ချောင်းတောင်မှ ကွဲမလားမသိဘူး"

"ဟုတ်ပါပြီလေ... ဟုတ်ပါပြီ။ ရေသောက်ရပါစေ့မယ်။ တစ်ဝကြီးကို သောက်ရပါစေ့မယ်။ ကျုပ်ခုပဲ ခပ်ထည့်ပေးပါ့မယ်..."

ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ပဲ ပုဏ္ဏားလုလင်ဟာ တွင်းထဲကရေကိုခပ်ပြီး သူလည်းသောက်၊ ကျန်တာတွေကိုလည်း ဇလားထဲ လောင်းထည့်ပေးလိုက်တယ်။

ဇလားထဲကို ရေရောက်ပြီဆိုတာနဲ့ ရေသိပ်ဆာနေတဲ့ မျောက်လွှဲကျော်လည်း အငမ်းမရ သောက်တော့တာပေါ့။ သည်မြင်ကွင်းကိုကြည့်ပြီး ပုဏ္ဏားလုလင်လည်း ဆာလောင်ခြင်းဆိုတာ ဆင်းရဲခြင်းတစ်မျိုးပါလားဆိုပြီး-

"အင်း... ဒုက္ခ၊ ဒုက္ခ..."

ရယ်လို့ ညည်းသည်ူညူလေး ကောက်ချက်ချလိုက်တယ်။ ဒါကို မျောက်လွှဲကျော်ကြားသွားတော့ ရေသောက်နေရာက စောင်းငဲ့ကြည့်လိုက်ပြီး-

"ဘာလဲဗျ...ဒုက္ခ၊ နေပါဦး ဒုက္ခဆိုတာ ဘယ်လိုများပါလိမ့်။ ချိုနဲ့လား၊ ခွာနဲ့လား၊ အမြီးနဲ့လား"

လို့ ပမာမခန့် မေးလိုက်တယ်။

"အို... အသင်မျောက်၊ ဒုက္ခဆိုတာ ဆင်းရဲခြင်းပဲပေါ့။ အလုံးအထည်၊ အကောင်တော့ ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ..."

"ဟာ...တယ်လည်းဟုတ်ပါလား၊ အရာရာကို ဖန်တီးနိုင်တဲ့ သင်တို့လိုလူမှာ... ဒုက္ခဆိုတာ ရှိသေးသလား"

"ရှိတာပေါ့ အသင်မျောက်။ အရာရာကို ဖန်တီးနိုင်တယ်ဆိုတဲ့လူတွေတင်မကဘူး။ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးပိုင်ဆိုင်ထားတဲ့ သင်တို့လို မျောက်တွေအပါအဝင် သတ္တဝါတွေမှန်သမျှ ဒုက္ခနဲ့ ဘယ်လိုမှ မကင်းနိုင်ဘူး"

"ဟား...ဟား...ဟား တယ်လည်း ပေါက်တက်ကရပြောတဲ့လူပဲ။ ဒုက္ခဆိုတာ လူတွေ... သရက်သီးကိုပစ်တဲ့ တုတ်ကိုပြောတာလား"

"အသင်မျောက် . . . နက်နဲတဲ့စကားကို ပြက်ရယ်မပြုပါနဲ့လား..."

"ပြက်ရယ်ပြုချင်လို့ ပြုတယ် ဘာဖြစ်လဲ"

"အို. . . အသင်မျောက်၊ ငါဟာ သင်ရေဆာနေတဲ့အတွက် သင် ရေတိုက်ပြေပါစေဆိုတဲ့ စေတနာနဲ့ သင့်အပေါ် ကျေးဇူးပြုခဲ့သူဖြစ်တယ်။ သင်ဟာ ကျေးဇူးကို မသိတတ်တဲ့အပြင် ကျေးဇူးရှင်ကို ကျေးစွပ်နေပါရောလား"

"ဟား...ဟား...ဟား... တယ်လည်း ရယ်စရာကောင်းတဲ့လူမိုက်ပါပဲလား။ ဒီမှာ မသေမချင်း မှတ်ထား။ သည်လောကကြီးမှာ ကျေးဇူးသိတဲ့ မျောက်၊ သီလရှိတဲ့မျောက်၊ ကုန်ဇွန်းသိက္ခာရှိတဲ့ မျောက်ဆိုတာ ရှိကောရှိလို့လား..."

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ- သည်ကနေ့မှာတော့ ကျေးဇူးမဲတဲ့မျောက်ကို ငါတွေ့လိုက်ရပြီ..."

"ဩော်... သည်လို ကောက်ချက်ချတယ်လား။ သည်လိုဆိုရင် ကျေးဇူးအဆပ်ခံချင်တဲ့ သင် ပုဏ္ဏားကို ကျုပ် ကျေးဇူးဆပ်ပြမယ်...ကြည့်"

ပြောပြောဆိုဆို နဲ့ ဇလားဘေးနားက သစ်ပင်ပေါ်ကို ခုန်လွှားတက်သွားပြီး အမြင့်တစ်နေရာရောက်တဲ့အခါ မစင်တွေ စွန့်ချလိုက်တယ်။ မျောက်ရဲ့မစင်တွေဟာ ပုဏ္ဏားလုလင်အပေါ်သာ မကဘူး... ရေဇလားထဲတောင် ကျလိုကျနဲ့ပေါ့...။

"ဟား...ဟား... ဟား..."

မျောက်လည်း သူ့လုပ်ရပ်ကိုသူ အားရကျေနပ်စွာ ရယ်မောပြီးတဲ့နောက် တောအုပ်တွင်းကို ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားတော့တယ်။ သည်အခါမှာတော့ပုဏ္ဏားလုလင်လည်းကျေးစွပ်သူကိုကူညီလိုက်ရခြင်းအတွက် အကျိုးမဲ့ဖြစ်ရပုံကို သတိသံဝေဂယူရင်း နောင်တရသွားပါတော့တယ်။

ကလေးတို့လည်း ကျေးစွပ်သူတွေကို ရှောင်ရှားနိုင်ကြပါစေ...။

နန္ဒာမိုးကြယ်

စိတ်ကူးယဉ်မှုမပါတဲ့သား

တစ်ခါက ရွာလေးတစ်ရွာမှာ “မောင်ထွန်း” ဆိုတဲ့ ကောင်ကလေးတစ်ယောက်ရှိတယ်။ မိဘနှစ်ပါးက သင်ဖြူးဖျာ ရက်လုပ်ရောင်းချပြီး အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုတယ်။ မောင်ထွန်းလည်း ဝိုင်းဝန်းကူညီ လုပ်ကိုင်ပေးရင်း ဖျာရက်လုပ်တဲ့ လုပ်ငန်းမှာ တဖြည်းဖြည်း ကျွမ်းကျင်လာတယ်။

မောင်ထွန်း ငယ်ငယ်ကတည်းကစပြီး ပြင်းပြတဲ့ဆန္ဒတစ်ခု ရှိခဲ့တယ်။ မိဘနှစ်ပါးအတွက် ခိုင်ခံ့သပ်ရပ်ပြီး ထည်ဝါကောင်းမွန်တဲ့ အိမ်တစ်လုံး ဆောက်ပေးချင်တယ်။ အခုလက်ရှိ နေနေတဲ့ အိမ်ကလေးက နံချာကျဉ်းမြောင်းတဲ့အပြင် မိုးလုံလေလုံလည်း မရှိပါဘူး။ မိုးရာသီ ခေါင်မိုးတွေ၊နံရံတွေကနေ မိုးရေ ယိုစိမ့်ကျပါတယ်။ ဆောင်းရာသီ ရောက်လာရင် ကျောရိုးထဲထိ အေးစိမ့်သွားအောင် လေအေးများကတိုးဝင်လာတယ်။အချိန်တွေပြောပြပါတယ်။

အချိန် တဖြည်းဖြည်း ကုန်လာတာနဲ့ အမျှ မောင်ထွန်းတစ်ယောက်လူပျိုအရွယ်ကို ရောက်လာတယ်။ တစ်နေ့မှာ အတွေးသစ်တစ်ခုကို မောင်ထွန်းတွေးမိတယ်။ မိဘတွေကို သူဖွင့်ပြောပြတယ်။

"ဒီရွာမှာပဲ ဖျာတွေရောင်းချပြီး အသက်မွေးမယ်ဆိုရင် ဝင်ငွေအရ နည်းလိမ့်မယ်။ ရွာထဲက လူတွေကလည်း အမြဲတမ်း ဝယ်နေမှာ မဟုတ်ဘူး။ လိုအပ်တဲ့အချိန်မှသာ ဝယ်ပါလိမ့်မယ်။ အခြားမြို့ ရွာတွေဆီကိုသွားပြီး ဖျာရောင်းထွက်ချင်တယ်၊ ခွင့်ပြုပေးပါခင်ဗျာ။"

"သားလေးရေ မင်းအသက်က အခုမှ (၁၈)နှစ်၊ (၁၉)နှစ်ပဲရှိသေးတာ။ မသွားပါနဲ့လားကွယ်။ အဖေတို့ အမေတို့ မင်းကို စိတ်မချဘူး"

ဒီလိုနဲ့ မောင်ထွန်းတစ်ယောက် မြို့ပေါ်ကို မသွားရတော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ မောင်းထွန်းက စိတ်အား မလျော့ပါဘူး။ အဘိုး၊ အဘွားတို့ထံသွားပြီး အကျိုး အကြောင်းပြောပြကာ မိဘနှစ်ပါးထံမှ ခွင့်ပြုချက် ရအောင် ဝိုင်းကူပြောပေးဖို့ မှာထားခဲ့တယ်။ ရက်အနည်းငယ်အကြာမှာ အဘိုး၊ အဘွားတွေ မောင်ထွန်းတို့အိမ်ကို လာလည်ကြတယ်။

"စာပေ၊ ပညာတွေကို ရွာဦးဘုန်းတော်ကြီး ကျောင်းမှာ ငှါမြေးက သင်ယူဆည်းပူးခဲ့ပြီးပြီကွယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မောင်ထွန်းအနေနဲ့ အမှား၊အမှန်ကို အတော်အတန်ဝေဖန်ခွဲခြားစိစစ်နိုင်သွားပြီ။ သူသွားချင်တဲ့နေရာကို သွားခွင့်ပြုလိုက်ပါလားကွယ်"

"ခရီးသွားရင်းကနေ အကျိုးရှိတဲ့အတွေ့အကြုံ ကောင်းတွေကို ရှာဖွေတွေ့နိုင်တယ်မဟုတ်လား။ နောင်တစ်ချိန်မှာ သူ့ခြေထောက်ပေါ်ကို သူ ရပ်နိုင်ဖို့ အခုကတည်းက ကြိုးစားထားရမယ်"

အဘိုး၊ အဘွားတွေက ဝင်ရောက်ကူပြောပေး ကြသလို မောင်ထွန်းကလည်း စိတ်ဆန္ဒ ပြင်းပြနေ တာကြောင့် နောက်ဆုံးမှာ မိဘနှစ်ပါးက ခရီးဝေး ကို သွားခွင့်ပြုလိုက်တယ်။

"သားလေး . . . ဘယ်နေရာ ရောက်ရောက် အရာရာကို သတိဝီရိယရှိရှိထားကွယ့်။ စိတ်ထား ကို ဖြူစင်အောင် အမြဲတမ်းထားပါ"

"ဟုတ်တယ် မောင်ထွန်း၊ ကိုယ်ကျင့်သီလ တရားကိုလည်း မကျိုးမပေါက်အောင် စောင့်ထိန်း ပါကွယ်"

"ဆုံးမစကားအားလုံးကို စိတ်နှလုံးသားထဲမှ အစဉ်မှတ်သားထားပါ့မယ်ဗျာ"

နောက်တစ်နေ့နံနက်ခင်းမှာ မိဘနှစ်ပါးကို ရှိခိုး ဦးချပြီးနောက် ရွာကနေ မောင်ထွန်း ထွက်ခွာလာ တယ်။ အတော်အတန် ခရီးပေါက်လာတဲ့အခါမှာ ရွာလေးတစ်ရွာကို လှမ်းမြင်တွေ့ရတယ်။ ရောင်းချ မယ့်ဖျာလိပ်တွေကိုပခုံးပေါ်မှာထမ်းယူလာရသလို လက်တစ်ဖက်မှာလည်း အထုပ်အပိုးတစ်ထုပ်ကို သယ်ဆောင်ကာ ခြေကျင် လျှောက်လာရတာ ကြောင့် မောပန်းနေတယ်။

"ခရီးတစ်ထောက် ဝင်နားဦးမှ။ အမောလည်း ဖြေရင်း ရွာထဲကိုဝင်ပြီး အကဲခတ်လေ့လာစူးစမ်း ရမယ်"

ရွာအဝင်လမ်းလေးအတိုင်း ဝင်လာတယ်။ တဲ အိမ်ငယ်ငယ်လေးတွေ ကြိုးကြား၊ ကြိုးကြားတွေ့ ရတယ်။

"ဖျာ ဝယ်ကြဦးမလားခင်ဗျာ။ သင်ဖြူးဖျာချော ချောလေးတွေရမယ်"

ထိုစဉ် ခပ်လှမ်းလှမ်းတဲအိမ်ကလေးမှ အမယ် အိုတစ်ယောက်က လှမ်းခေါ်တယ်။

"မောင်ရင်လေး ဖျာတစ်ချပ်ဘယ်လောက် လဲကွယ့်"

"အသပြာ (၁၅)ပြားပါ အဘွား"

"စုထားတာ အသပြာ (၅)ပြားပဲရှိတယ်။ ဈေး လျှော့ပေးလို့ရမလားကွယ်"

ဟောင်းနွမ်းနေတဲ့အိတ်ရှုံ့လေးထဲမှ အသပြာ (၅)ပြားကို ထုတ်ပြတယ်။ မောင်ထွန်း အနည်းငယ် တွေဝေသွားတယ်။ ဖျာတစ်ချပ်ကို အမြတ် အများကြီးမတင်ထားတာကြောင့် စျေးလျှော့ပေးဖို့ အခက်တွေ့သွားတယ်။

"ဒီဖျာက အဘွားသုံးဖို့ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်။ အဘွားရဲ့သား မြို့က ပြန်လာရင် သူအိပ်ဖို့အတွက် ကြိုတင်ဝယ်ထားချင်လို့ပါ။ ပြီးတော့ ဒီရွာကို ဖျာသည်တွေ အရောင်းအဝယ်လာလုပ်တာ သိပ်နည်းကြတယ်။ လာရောင်းတဲ့သူရှိတုန်း ဝယ်ထားချင်လို့ပါ"

တဲအိမ်ထဲကိုကြည့်လိုက်ချိန်မှာ ဖျာလိပ်အစုတ်အပြဲကလေးကို နံရံဘေးမှာ ကပ်ထောင်ထားတာ မောင်ထွန်းတွေ့ရတယ်။

"သားက ဘယ်နေ့ ပြန်လာမှာလဲ"

"မသိပါဘူးကွယ်။ ဒီရွာကထွက်သွားတာ (၅)နှစ်၊ (၆)နှစ်လောက် ကြာသွားပြီ"

ဘယ်နေ့၊ ဘယ်အချိန်၊ ပြန်လာမယ်ဆိုတာ ကြိမ်းသေမသိဘဲနဲ့ သားဖြစ်သူအတွက် ပြင်ဆင်ပေးထားချင်တဲ့မိခင်တစ်ယောက်ရဲ့ မေတ္တာတရားကို မောင်ထွန်း ခံစားမိသွားတယ်။

"လက်ထဲမှာရှိတဲ့ပိုက်ဆံကို အခြားလိုရာသုံးဖို့ အဘွားပြန်သိမ်းထားလိုက်ပါဗျာ။ ဖျာတစ်ချပ် လက်ဆောင်ပေးခဲ့ပါ့မယ်"

"တကယ်လားကွယ်၊ ဝမ်းသာလိုက်တာ။ ကူညီလက်စနဲ့ တစ်ခုလောက် ထပ်ပြီး အကူအညီပေးနိုင်ဦးမလား"

"ပြောပါ ကျုပ် ကူညီနိုင်ရင် ကူညီပါ့မယ်"

"ဘယ်နေရာမှာ ဖျာသွားရောင်းဦးမလဲ။ အကယ်၍များ အဘွားရဲ့သားကိုများတွေ့ရင် အိမ်ကို မြန်မြန်ပြန်လာပါ။ အဘွားစောင့်နေတယ်လို့ ပြောပေးပါကွယ်"

အမယ်အိုကြီးရယ်၊ ခင်ပွန်းဖြစ်သူနဲ့ သားဖြစ်သူတို့ သုံးယောက်သားတွဲပြီး ဆွဲထားတဲ့ပန်းချီကားချပ်ကို အမယ်အိုက ထုတ်ပြတယ်။

"ယူသွားရတာ အပန်းမကြီးရင် ဒီပန်းချီကားချပ်လေးကိုပါ လိပ်ယူသွားပါလား။ နံရံမှာ ချိတ်ဆွဲထားတာ အပိုတစ်ခုကျန်သေးတယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ" အမယ်အိုကို မောင်ထွန်းကတိပေးလိုက်တယ်။ ရွာထဲမှာ မောင်ထွန်းဖျာများကို လှည့်လည်ရောင်းချပြီးနောက် အခြားနေရာများ ခရီး ဆက်လက်ထွက်လာခဲ့တယ်။

ရက်သတ္တပတ် အနည်းငယ်အကြာမှာ မြို့ကလေးတစ်မြို့ကို မောင်ထွန်း ရောက်လာပါတယ်။

"ဒီမြို့လေးက လူစည်ကားသားပဲ။ ဖျာလျှောက်ရောင်းရင်း ပတ်ဝန်းကျင်ကို လေ့လာအကဲခတ်ကြည့်ရမယ်"

"ဟိုရှေ့နားက ခြံဝင်းကြီးက ကျယ်ဝန်းပါဘိ။ တိုက်အိမ်ကြီးက ကောင်းလိုက်တာ။ ဘယ်သူတွေများနေကြပါလိမ့်"

ခြံတခါးအနီးအနားမှ ခေတ္တခဏရပ်ကြည့်နေခိုက် လူနှစ်ယောက် ခြံထဲမှ ထွက်လာကြတယ်။

"ဟင် ဟိုလူကိုကြည့်ရတာ မျက်နှာက နည်းနည်း ပိုရင့်တာလွဲလို့ အဘွားပြလိုက်တဲ့ ပန်းချီကားထဲက လူနဲ့အတော့်ကို တူတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စုံစမ်းမေးမြန်းကြည့်ရမယ်"

"ဖျာတွေရမယ် ဖျာတွေ ဝယ်ကြဦးမလား။ ဗျို့ကိုရွှေ ခဏလောက်ရပ်ပါဦး။ ဖျာဝယ်သွားပါဦးလားဗျ။"

သက်လတ်ပိုင်းအရွယ်ရှိ ထိုလူက နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်တယ်။ မောင်ထွန်းက ထိုလူ့အနားပြေးကပ်လိုက်တယ်။

"အမယ်အိုကြီးရဲ့သား ကိုရွှေ ဖြစ်နိုင်တယ်။ အနီးကပ်ကြည့်မှ ပိုတူတယ်"

မောင်ထွန်း စိတ်ထဲမှာစဉ်းစားရင်း ထိုလူကို မိမိ ဘယ်လိုစပြောရကောင်းမလဲ အကြံထုတ်နေတယ်။

"တွေ့ရတာဝမ်းသာလိုက်တာဗျာ။ ကိုရွှေ မြို့တက်ပြီး စာမေးပွဲလာဖြေတာ အောင်သွားပြီလားဗျ"

ထိုလူရဲ့မျက်နှာက အံ့သြသွားပြီး မောင်ထွန်းကို စူးစူးစိုက်စိုက်ပြန်ကြည့်တယ်။

"ပြောစရာရှိလို့ပါဗျာ။ ကျုပ်ကို အချိန်ခဏလောက်ပေးပါလား။ ဒေါ်ညွန့်ကို သိပါသလားခင်ဗျာ"

"ဟာကွာ.... ဘယ်သူမှမသိဘူး။ သွား သွား.... ကျုပ်ရှေ့က ထွက်သွား"

ထိုလူရဲ့တုံ့ပြန်မှုက ခါးသီးလွန်းတယ်။ ဒေါသတကြီး ပြောဆိုဆက်ဆံပြီး ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားတယ်။

ဘေးမှာအတူပါလာတဲ့လူကြီးက မောင်ထွန်းကို ဘုကြည့်ကြည့်ပြီး ထိုလူ့နောက်သို့ လိုက်သွားတယ်။

"ဖျာ ဝယ်ကြပါဦး ဗျို့ ဖျာ.... ရောင်းချင်တယ်ဗျာ"

အဲ့လူဟာ ကိုရွှေ တကယ် ဟုတ်မဟုတ်ကို စုံစမ်းနိုင်ဖို့ မောင်ထွန်း ဖွဲ့မလျော့ဘဲ ထိုခြံဝင်းနားမှာ ရစ်သစ်ရစ်သီ လုပ်နေတယ်။

"ကျုပ်ဖျာက တော်ရုံဖျာမဟုတ်ဘူး။ စကားပြောတတ်တယ်ဗျို့။ စကားပြောတတ်တဲ့ဖျာတွေကို ရောင်းချပေးနေပါပြီဗျာ"

မောင်ထွန်း ဖျာအော်ရောင်းနေတာကို လမ်းသွား၊လမ်းလာများ စိတ်ဝင်စားလာကြတယ်။

"ဟေ့ မောင်ရင်လေး မင်းရဲ့ဖျာက တကယ် စကားပြောသလား"

"ခြွင်းချက်ရှိပါတယ်။ ဖျာလိပ်စကားပြောတာကို လူတိုင်းကြားမှာမဟုတ်ဘူး။ မယုံရင်ကြည့် ကျုပ် ဖျာလိပ်ကို ရိုက်ပြမယ်"

ဖျာကိုလိပ်ပြီးတုတ်ဖြင့်မာန်ပါပါတစ်ချက်ရိုက်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ နားရွက်နဲ့ဖျာလိပ်ကို နားထောင်လိုက်တယ်။

"ဖျာလိပ်က ပြောတယ်ဗျာ။ ကိုရွှေတစ်ယောက် မြို့မှာစာမေးပွဲဖြေမယ်ဆိုပြီး ရွာကနေထွက်သွားတာ (၅)နှစ်၊ (၆)နှစ်ရှိသွားပြီတဲ့။ သူ့အမေ ဒေါ်ညွန့်က သူ့ကို အရမ်းတွေ့ချင်နေတာတဲ့။ ကိုရွှေကိုတွေ့ရင် ပြောပေးကြပါတဲ့ဗျာ"

"ငါတို့တော့ ဘာမှကို မကြားရပါလားကွယ့်"

"ဦးလေးတို့က ကြားနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်က ဖျာလိပ်ပိုင်ရှင်ဆိုတော့ ကြားရတာပေါ့ဗျာ။ နောက်ထပ် ကြားနိုင်တဲ့သူတစ်ယောက် ရှိသေးတယ်"

"အဲဒီလူက ဘယ်သူလဲ" ဝိုင်းကြည့်နေကြတဲ့လူအုပ်ကြီးက မောင်ထွန်းကို သိလိုဇောနဲ့ ဝိုင်းမေးကြတယ်။

"ကိုရွှေပေါ့ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ နှလုံးသားနဲ့ နားထောင်မှ ကြားနိုင်ပါလိမ့်မယ်။ နားရွက်နဲ့နားထောင်ရင်တော့ ဘာစကားသံမှ ပြန်ကြားရမှာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ"

"မောင်ရင်လေး မင်းဟာက ရှုပ်ယှက်ခတ်နေတာပဲကွာ။ ဘာတွေမှန်းကို မသိဘူး"

"တကယ့်အဖြစ်မှန်ကို ပြောပြတာပါဗျာ။ ဒီ

ပန်းချီကားချပ်လေးထဲမှာ မိဘနှစ်ပါးနဲ့အတူ ကိုရွှေလည်း ပါပါတယ်၊ ကြည့်ကြပါဗျာ... ဒီမှာပါ”

လိပ်ယူလာတဲ့ပန်းချီကားချပ်ကို လူအုပ်ကြီးရှေ့မှာ ဖြန့်ချပြလိုက်တယ်။ ပုံတူပန်းချီကားကို ခြံဝင်ကြီးထဲ အလုပ်လုပ်တဲ့ အလုပ်သမားလေးတစ်ယောက်က တွေ့သွားတယ်။

“တူလွန်းတယ်။ သိပ်ကို တူလွန်းတယ်။ မမလေးကို သွားပြောပြမှဖြစ်မယ်”

ကိုရွှေရဲ့ ပုံတူပန်းချီကားအကြောင်း ခြံကြီးရှင် သူဌေးကြီးရဲ့သမီးကို အလုပ်သမလေးက ပြောပြလိုက်တယ်။ သူဌေးသမီးက အတော့်ကို အံ့အားသင့်သွားတယ်။

“ဟုတ်ရဲ့လားကွယ်၊ သေချာသွားအောင် ဖျာသည်လုလင်လေးကို မေးကြည့်ရမယ်။ ခြံဝင်းထဲကို ခေါ်လာပေးပါလား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါရှင်။ မမလေး ခြံဝင်းထဲမှာ စောင့်နေပေးပါ။ သွားခေါ်လာပါ့မယ်”

မောင်ထွန်းကို အကျိုးအကြောင်းပြောပြပြီး ခြံဝင်းထဲလိုက်ခဲ့ဖို့ အလုပ်သမလေးက ဖိတ်ခေါ်ပါတယ်။

“ဟုတ်ကဲ့ပါခင်ဗျာ၊ လိုက်လာပါ့မယ်”

သူ့အကြံအောင်မြင်ပြီဆိုပြီး မောင်ထွန်းက စိတ်ထဲမှာ ကြိတ်ဝမ်းသာနေရှာတယ်။ ဒီလောက်ခမ်းနားထည်ဝါလွန်းတဲ့ ခြံဝင်းကြီးထဲကို မောင်ထွန်းဘဝမှာ တစ်ခါမှကို မရောက်ဖူးသေးပါ။

“ထိုင်ပါကွယ်၊ မုန့်ပေါင်း သုံးဆောင်ပါဦး။ ဒါနဲ့ မောင်ရင်လေးနံမည်ဘယ်လိုခေါ်သလဲ”

သူဌေးသမီးက မောင်ထွန်းတင်ထားတာထက်ပိုပြီး ချောမောသလို ယဉ်ကျေးဖော်ရွေမှုမှာလည်း သာလွန်နေပြန်တယ်။ဘေးမှာ မတ်တပ်ရပ်နေတဲ့ အမျိုးသမီးကြီးနှစ်ဦးကတော့ မောင်ထွန်းကို သေချာအကဲခတ်ကြည့်နေကြတယ်။

“ဟုတ်ကဲ့... ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ မောင်ထွန်းလို့ခေါ်ပါတယ်။ကျောက်ဒိုးရွာကနေဖျာလာရောင်းတာပါခင်ဗျာ့”

“သြော် အရမ်းဝေးတဲ့နေရာက လာခဲ့ရတာကိုး။ မောင်ထွန်းရဲ့ ဖွဲ၊ လုံ့လနဲ့ ကြိုးစားမှုက အံ့မခန်းပါပဲကွယ်။ ဒါနဲ့ မောင်ထွန်းလက်ထဲက ပန်းချီကားချပ်လေး ခဏလောက်ပြလို့ရမလား”

မောင်ထွန်းက ပန်းချီကားလိပ်လေးကို ဖြန့်ပြလိုက်တယ်။

“အိုး...ဟုတ်ပါရဲ့ တူလိုက်တာ။ ဒီပန်းချီကားထဲမှာ ပါတဲ့လူတွေအကြောင်း ပြောပြပါလား။ ဒါကို ဘယ်က ရလာခဲ့တာလဲ”

“ဒါက ကိုရွှေနဲ့ သူ့မိဘနှစ်ပါးရဲ့ ပုံတူပန်းချီကားချပ်ဖြစ်ပါတယ်။ ကိုရွှေ မြို့တက်ပြီးစာမေးပွဲသွားဖြေတာ (၅)နှစ်၊ (၆)နှစ် ရှိသွားပြီ။ ရွာကို ပြန်မလာတာကြာတော့ ကိုရွှေအတွက် မိဘနှစ်ပါးက စိတ်ပူနေကြတယ်”

“အင်း...ဟုတ်ပါပြီ။ဒီပန်းချီကားရဲ့အောက်ခြေမှာ ကိုရွှေနာမည်နဲ့အတူ ရေးထားတာ သူ့မိဘနှစ်ပါးရဲ့အမည်လား။ မိဘနှစ်ပါးလုံး သက်ရှိထင်ရှားရှိနေဆဲပဲလားကွယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ။ ရွာမှာ မိဘနှစ်ပါးစလုံး အသက်ရှင်လျက် ရှိပါတယ်”

မောင်ထွန်းထံမှ ပန်းချီကားကို တစ်ညတာ ခဏ ယူထားခွင့်ရရှိဖို့ သူဌေးသမီးက တောင်းဆိုတယ်။

“ဒီပန်းချီကားကို ခဏထားခဲ့လို့ရမလား။ အတည်ပြုစရာလေး ရှိနေလို့ပါ။ မနက်ဖြန် နံနက်ခင်းမှာ လာပြန်ယူပေါ့”

ပျော်စရာသတင်းကောင်းအဖြစ် မောင်ထွန်း

က မှတ်ယူမိတာကြောင့် ခဏထားခဲ့ဖို့ သဘောတူလိုက်တယ်။ ဒီနောက် သူဌေးသမီးကို နှုတ်ဆက်ကာတည်းခိုနေထိုင်ရာ ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ ထွက်လာခဲ့ပါတယ်။

ညနေစောင်းချိန်မှာ သူဌေးသမီးနဲ့ သူခင်ပွန်းတို့ဧည့်ခန်းထဲမှာ အေးအေးဆေးဆေးစကားပြောနေကြတယ်။

"ကိုရွှေ ညနေစာ စားကောင်းရဲ့လား"

"စားကောင်းတာပေါ့ ရှင်မရေ။ ဗိုက်လေးနေလို့ ထမင်းစားပွဲကနေ မနည်းကို ထယူရတယ်"

"ရှင့်ကို ပြောစရာရှိလို့၊ ကဲ... ဒီမှာ ခဏထိုင်ပါဦးလား"

"ဆုံးသွားတဲ့ ရှင့်မိဘနှစ်ပါးအကြောင်းကို သတိမရဘူးလား"

ဇနီးသည်ထံမှ ထင်မှတ်မထားတဲ့စကားမျိုးကို ရုတ်တရက် ကြားလာရတာကြောင့် အံ့သြသွားတယ်။

"ဝမ်းနည်းစရာကောင်းလွန်းလို့ ဒီအကြောင်းတွေကို ထပ်မပြောဘဲနေကြရအောင်လား"

"ရှင် ပြောပြခဲ့တဲ့ ရှင့်မိဘနှစ်ပါးအကြောင်းကို ကောင်းကောင်းကြီး မှတ်မိဦးမှာပေါ့။ ရှင့်မိဘနှစ်ပါးက သိပ်ကို ချမ်းသာတဲ့သူဌေးတွေဆိုပြီး ပြောခဲ့တာလေ။ လူလိမ်ခံရတာကြောင့် ရှင်တို့မိသားစုတွေ ဆင်းရဲသွားရတာ။ ရှင့်မိဘနှစ်ပါးလည်း စိတ်ဓာတ်ကျပြီး အိပ်ရာထဲလဲသွားတယ်ဆို။ နောက်ဆုံးတော့ ကွယ်လွန်သွားတယ်လို့ ရှင်ပြောခဲ့တာနော်"

"နှစ်တွေလည်း ကြာခဲ့ပါပြီ။ အခုမှ ဘာဖြစ်လို့ ပြန်ပြောနေရတာလဲကွာ"

"ရှင့်ဆီက စကားအမှန်ကို ကြားချင်တယ်။ ရှင့်မိဘတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပြစေချင်တယ်"

"တကယ့်ကို ဘာမှ ပြောစရာကို မရှိပါဘူးကွာ"

"ရှင့်က အဆုံးထိ ဆက်ညာသွားဦးမယ်ဆိုတဲ့ သဘောလား ကိုရွှေ"

ဇနီးသည်ကို ညာထားပေမဲ့ ဝန်မခံရဲတာကြောင့် ကိုရွှေက ဖွတ်မိုတ်ငြင်းပစ်လိုက်တယ်။ သူဌေးသမီးက အနားမှာထောင်ထားတဲ့ဖျာလိပ်ကို တုတ်နဲ့ တစ်ချက်ရိုက်လိုက်တယ်။

"ဒီဖျာလိပ်က စကားပြောတတ်တယ်၊ အဲဒါ ရှင်နားလည်လား။ ကိုရွှေရဲ့မိဘနှစ်ပါးစလုံး ရွာမှာ သက်ရှိထင်ရှား ရှိနေသေးလို့ကတော့ ရှင် ဘာစကားသံမှ ပြန်ကြားရမှာ မဟုတ်ဘူး။ ရှင့်မှာသာနလုံးသားရှိခဲ့ရင် သေချာပေါက် ကြားကို ကြားရလိမ့်မယ်"

"ဟား ဟား။ ဘာမှမဟုတ်တဲ့ဖျာကလေးက သက်သေလုပ်ပေးတာ ရယ်စရာမကောင်းလွန်းဘူးလား ရှင်မရေ"

"ရှင့်ကို နောက်ထပ်တစ်ခု သက်သေပြစရာရှိသေးတယ်။ ဒီမှာ ရှင်တို့မိသားစုပန်းချီကားကိုရွှေ၊ ရှင် သေချာကြည့်လိုက်ပါဦး"

ဇနီးသည်က စားပွဲပေါ်မှ ပန်းချီကားလိပ်ကို ကိုရွှေ့လက်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်တယ်။ ကိုရွှေ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားတယ်။ နှုတ်ခမ်းများက ဆွံ့အနေတယ်။

"ဘယ်အချိန်မှ ပြန်လာ မလား မသိတဲ့ သားအတွက်ဖျာလိပ်ဝယ်နေတဲ့ မိခင်တစ်ယောက်ရဲ့ မေတ္တာတရားကိုရှင်တန်ဖိုးမထားတတ်မှတော့ရှင် ကတိပေးခဲ့တဲ့အချစ်အကြောင်း ဘယ်လိုမှကို ယုံကြည်ပေးလို့မရတော့ဘူး"

"ငါ အရမ်းကို မှားသွားခဲ့ပါတယ်ကွာ။ ဘဝချင်း

အခြေအနေမတူရင် ရှင်မဆီကအချစ်ကို ပြန်မရ မှာကြောက်လို့ နှစ်ဦးသား ရွှေလက်မတွဲနိုင်မှာကို တွေးပူပြီး ငါ့ဘဝအကြောင်းတွေကို လိမ်ညာခဲ့မိ ပါတယ်”

“ဒီမှာကိုရွှေ ရှင့်ကို ဘဝကြောင်ဖော်အဖြစ် ရွေး ချယ်ခဲ့တာ ရှင့်ရဲ့ ဖြူစင်တဲ့စိတ်ထားကို နှစ်သက် လို့ပါ။ ပြီးတော့ ရှင့်ရဲ့ကိုယ်ကျင့်တရား၊ အသိဉာဏ် ပညာနဲ့ ကြိုးစားမှုတွေကို သဘောကျလို့ပဲ။ လိမ် ညာခဲ့တဲ့အတွက် ထိုက်သင့်တဲ့အပြစ်ကို ရှင် လက်ခံရလိမ့်မယ်”

“ရှင်မမှာ အခု ကိုယ်လေးလက်ဝန်ရှိနေပြီ လေ။ ပြီးတော့သမီးလေးကိုလည်း စိတ်မချဘူး။ ကွဲကွာဖို့အကြောင်းတွေမပြောပါနဲ့လား။ “ကောင်း ပြီလေ ကတိ တစ်ခုတော့ ပေးရလိမ့်မယ်။ ကိုရွှေ ရှင် ရွာပြန်ရမယ်။ ရွာမှာ တစ်နှစ်တိတိနေပြီး မိဘ တွေကို ပြုစုစောင့်ရှောက်ပေးရမယ်”

ကိုရွှေ့ကို အပြစ်ပေးတဲ့အနေနဲ့ ရွာပြန်ပြီး မိဘ နှစ်ပါးကို ပြန်လည်လုပ်ကျွေးရမယ်လို့ ဇနီးဖြစ်သူ က ပြောတယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်နှစ်ပြည့်သွားတဲ့အခါ မှာ မိဘနှစ်ပါးကို ကိုရွှေနဲ့အတူ မြို့သို့ ခေါ်လာရ မယ်။ အိမ်မှာ ကိုရွှေအနဲ့အတူတူ နေထိုင်ရမယ် လို့ ဇနီးသည်က ပြောတယ်။

နောက်တစ်နေ့မှာ ကိုရွှေတို့အိမ်ကို ဖျာသည် လေးမောင်ထွန်း ရောက်လာပါတယ်။ အထုပ်အပိုး တွေ ပြင်ဆင်ထားတာ တွေ့လိုက်ရတယ်။ ဧည့်ခန်း ထဲမှာ ကိုရွှေနဲ့အတူ ဇနီးသည်က အဆင်သင့် စောင့်နေတာတွေ့ရတာကြောင့် အံ့သြသွားမိပြန် တယ်။

“ကဲ မောင်ထွန်းရဲ့ဖျာတွေကို သဘောကျလို့ အားလုံး အကုန်ဝယ်လိုက်မယ်၊ အကူအညီတစ်ခု တောင်းပါရစေ။ ကိုရွှေ ရွာပြန်တဲ့အခါ ခရီးသွား ဖော်အဖြစ် အတူလိုက်သွားပေးလို့ရမလား”

သူဌေးသမီးလေးရဲ့စကားကို ကြားခိုက်မှာ မောင်ထွန်း ဝမ်းသာလွန်းလို့ ချက်ချင်း စကား ပြန် မပြောနိုင်ရှာဘူး။ ခေါင်းပဲ တစ်ချက်ငြိမ့်ပြလိုက် တယ်။ ကိုရွှေမိဘနှစ်ပါးသာ သိမျှားသိရင် ဘယ် လောက်တောင် ပျော်သွားကြမလဲ။

“မောင်ရင်လေးရဲ့ဖျာက စကားပြောတဲ့အသံ ကို ကျုပ် ကောင်းကောင်းကြီး ကြားရပါပြီကွာ။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ကိုရွှေနဲ့အတူ မောင်ထွန်းတို့နှစ်ဦးသား မြင်း လှည်းလေးကိုစီးကာ ရွာသို့ ပြန်လာကြတယ်။ ဖျာ ချပ်တွေရဲ့အဖိုးအခအပြင် အသပြာတစ်ထောင်ကိုပါ သူဌေးသမီးက မောင်ထွန်းအား လက်ဆောင် အဖြစ် ပေးလိုက်တယ်။ မိဘနှစ်ပါးနဲ့ မတွေ့ဆုံဖြစ် တာ အချိန်ကာလ အတော်ကြာခဲ့တယ်။ ယခု တစ်ဖန် ပြန်လည်ပြုစုစောင့်ရှောက်ရမယ်ဆိုတော့ ကိုရွှေလည်း ကြည်နူးပီတိဖြာနေပါတယ်။ မောင် ထွန်းရဲ့ရင်ထဲမှာလည်း အပျော်တွေနဲ့ ပြည့်နှက်လို့ နေပါတယ်။ မိဘနှစ်ပါးအတွက် အိမ်အသစ်က လေးတစ်လုံး ဆောက်ပေးချင်တဲ့ မောင်ထွန်းရဲ့ ဆန္ဒတကယ်ပဲ ပြည့်ဝလာပြီ။ သူတို့နှစ်ဦးသားရဲ့ ဝမ်းသာ၊ ပျော်ရွှင်မှုမှာ ဘယ်သူက ဘယ်သူ့ထက် များသာပါ့လိမ့်မလဲ။

ဖီဖီ(ဆေးဝါးတက္ကသိုလ်)

Unilever

175 YEARS

Knorr

FLAVOURS OF LIFE

၁၇၅ နှစ်တိုင်တိုင် ကမ္ဘာတစ်ဝန်း အိမ်ရှင်မတိုင်းရဲ့လက်စွဲ ခနော

Knorr Brand ကို စတင် တည်ထောင်သူမှာ ဂျာမနီနိုင်ငံမှ *Mr. Carl Heinrich Knorr* ဖြစ်ပြီး *Knorr Brand* ကို ၁၈၃၈ တွင် စတင်ထုတ်လုပ်ခဲ့ပါသည်။ စတင်ထုတ်လုပ်စဉ်ကပင် သဘာဝ *Ingredient* များကို တန်ဖိုးထားပြီး မူလသဘာဝအရသာအတိုင်း ထုတ်လုပ်ခဲ့ပါသည်။ *Knorr Brand* သည် သဘာဝပစ္စည်းများကို တန်ဖိုးထားပြီး အကောင်းဆုံးအရသာနှင့် ဟင်းချက်ရလွယ်ကူမြန်ဆန်ခြင်းတို့ဖြင့် အိမ်ရှင်မများကို အမြဲကူညီပေးလျက်ရှိပါသည်။ ယခုဆိုလျှင် *Knorr Brand* သည် နှစ်ပေါင်း ၁၇၅ နှစ်တိုင်တိုင် ကမ္ဘာပေါ်တွင် ဂုဏ်သိက္ခာရှိစွာ ရပ်တည်နေပြီး ကမ္ဘာ့နိုင်ငံပေါင်း (၁၀၀) ကျော်တွင် ရောင်းချလျက်ရှိနေပါသည်။

"အနှံ့အရသာလည်းရှိ ကျန်းမာပြီး အာဟာရပြည့်ဝစေရမယ်" ဆိုတဲ့ ကတိဟာ ခနော ရဲ့နလုံးသားထဲမှာ အမြစ်တွယ်တည်ရှိနေပါတယ်။

